

INLEIDING

Het occulte of het verborgene behoort niet, zoals men wel eens verkeerd veronderstelt, tot het bovennatuurlijke. Het omvat slechts een aantal natuurlijke verschijnselen, mogelijkheden en kwaliteiten, die in de normaal menselijke samenleving niet algemeen gekend, gebruikt en beheerst worden. In de volgende lessen zullen wij trachten juist deze natuurlijke verschijnselen en mogelijkheden te bezien, ze te ontleden en daaruit gevolgtrekkingen te maken, waardoor zij voor u weer hanteerbaar worden.

In een tijd als de huidige, waarin zeer vele verwarringen heersen en waarin de mens zich misschien wel eens hulpeloos gevoelt, is het beschikken over dit kleine extra aan vermogens vaak van zeer groot, soms zelfs van beslissend belang. Een mens, die net iets verder ziet dan een ander, die net iets meer heeft dan een ander, kan in deze dagen zelf zijn lot bepalen. Hij, die tekort schiet, wordt door het lot gevormd. Het is dus voor u van belang al deze beschouwingen ernstig te onderzoeken en te overdenken. Veel van de gegeven raad en lessen bevatten subjectieve elementen. U zult ze dus moeten aanpassen aan uw eigen wezen, uw eigen handelwijze en mogelijkheden.

U moet verder begrijpen, dat slechts door voortdurende oefening bekwaamheid wordt bereikt. Zonder moeite zult u ook met deze lessen niets bereiken. En dan gaan wij nu over tot de

LES 1 - OCCULTISME EN MAGIE

De occultist is in wezen een magiër. Een magiër maakt in wezen gebruik van occulte krachten. Het onderscheid, dat men tussen deze beiden maakt, is eerder een beoordelingskwestie dan essentieel. In de magie nu treffen wij een aantal hoofdelementen aan, die wij ook in het occultisme zullen vinden.

Magie stelt: voorstelling en contact zijn noodzakelijk om werking te bereiken. Het occultisme stelt; slechts vanuit een harmonie kan bewust en gericht een resultaat worden bereikt. De magiër stelt: alle waarden zijn overdrachtelijk. Wij kunnen werken via een simulacrum, via voorstelling, en al datgene, wat wij aan de afbeelding of de voorstelling doen, beschouwen wij als een directe inwerking op het sujet waarop wij ons richten. De occultist stelt, de voorstellingswereld van de mens kan in de plaats treden van de z.g. reële wereld. Zij kan deze aanvullen, zij kan stimuli geven aan de wereld. Maar om dit te kunnen bereiken zal de occultist zijn innerlijke wereld of werkelijkheid moeten beschouwen als de enig reële, zolang hij actief is.

U ziet het, overeenkomsten zijn er vele. Ik meen met deze enkele punten te hebben duidelijk gemaakt, dat het maar al te vaak een zaak is van formuleren en niet van essentiële waarden. Weest u daarom niet verschrikt, wanneer er eens in deze cursus het woord magie valt. Weest u niet vervuld van ontzag, wanneer het woord occultisme wordt gebruikt. Het zijn eenvoudig wetenschappen, die geleerd kunnen worden evenals lezen en schrijven, maar die evenals deze bekwaamheden oefening en geleidelijke ontwikkeling vergen.

Een eerste vereiste voor alle occult werk is wel het bereiken van een toestand, waarin wij meester zijn over het gebeuren. Een groot gedeelte van degenen, die zich occultist noemen, wordt beheerst door de verschijnselen. Zij zijn helderziend, naar bepalen niet zelf, of zij willen zien of niet; zij worden gedwongen te zien. Zij horen, maar kunnen deze vreemde stemmen niet uit hun bewustzijn uitsluiten; zij worden gedwongen alles te horen wat er rond hen toevallig aanwezig is. Er zijn mensen met telekinetische begaafdheid. Maar hun telekinese is

niet een bewust tot stand brengen van een bepaald resultaat naar eerder het uiting geven aan een emotionele toestand, waardoor effecten onbeheerst tot stand komen. Het zal u dus duidelijk zijn, dat beheersing de eerste noodzaak is.

Beheersing verwerven wij door nimmer onoverlegd gebruik te maken van onze gaven; door nimmer te zeggen: wij zullen wel zien wat het resultaat is, maar door ons voortdurend op een resultaat te richten en telkenmale als er iets anders in verschijning treedt dit te verwerpen. Misschien bestaat het deel, waarop wij ons richten geheel niet, maar dat is hier niet van belang. Belangrijk is, dat wij ons leren bepalen bij één onderwerp, één punt van onze belangstelling. Wij moeten zelf onze gaven leiden. Wij moeten bepalend zijn voor alle contacten met geestelijke werelden en sferen. En wij moeten ook zeer zeker in staat zijn al datgene, wat tot het occulte behoort uit ons leven uit te sluiten op de ogenblikken dat normaliteit als mens belangrijker is dan alle begaafdheid.

Om beheersing te bereiken dienen wij de volgende punten voortdurend in het oog te houden:

1. Elk streven, zelfs het streven om niet te denken, zal in ons alle waarden losmaken, die daarmee maar enigszins kunnen worden geassocieerd. Daarnaast zullen alle in ons levende waarden en voorstellingen sterk op de voorgrond treden.
2. Indien wij ons voortdurend blijven beperken tot één voorstelling alleen, maken wij ons het ontvangen van resultaten onmogelijk. Wij zullen dus elke erkende afwijking moeten gebruiken als een aanleiding om tot het oorspronkelijke punt terug te keren. Het denken is een cirkelgang die steeds op hetzelfde punt terugkomt, niet een isoleren van een punt t.o.v. alle andere waarden.
3. Ofschoon een groot deel der occulte gaven en waarden via het mentale of zelfs de geestelijke factoren in het "ik" vertegenwoordigd zijn, moet er rekening mee worden gehouden dat het lichaam aan dit alles - en wel volledig - deel heeft. Indien wij ons willen bepalen tot een geestelijk of mentaal element, zal het lichaam dus harmonisch, ontspannen en zonder ergernissen moeten zijn.
4. Niemand weet waar zijn gave ligt. Alle gaven zijn in principe in een ieder vertegenwoordigd. Tussen het actief gebruik van de gave en het z.g. normale bestaan staat een grensmuur, die hoger, zwaarder en dikker zal zijn naarmate meer nadruk wordt gelegd op de normaliteit van eigen bestaan. Dientengevolge zal een dóórbreken in de wereld van het occulte verschijnsel vaak schoksgewijs plaatsvinden. Wij gaan van een lange tijd geen resultaat vaak plotseling over naar een verbluffend resultaat. In dit geval is het zeer belangrijk, dat zodra het resultaat is verkregen, de proef wordt beëindigd. Alleen hierdoor wordt de beheersing, die men nodig heeft, gewaarborgd
5. Er zijn twee wegen om een geestelijke of mentale inwerking op de wereld of een contact met andere werelden in verleden en toekomst te verkrijgen. Zij zijn elkaars tegenhangers in het menselijk begrip, namelijk liefde en haat.

Liefde, de perfecte vorm van aanvaarding en harmonie, betekent een vrijwillig en geheel opgaan in hetgeen men zoekt. Dit betekent, dat de gehele persoonlijkheid is samengetrokken voor een enorme krachtsinspanning in de poging tot bereiking, die alleen op dit ene doel en het eventuele resultaat is gericht.

Haat is de woede der vernietiging. Het is een wil tot vernietigen, die al het andere uitsluit. Daar, waar haat is, zal ook een volkomen concentratie op het onderwerp ontstaan en daarmee de mogelijkheid worden geschapen een bepaalde kracht volledig tot uiting te brengen in en vanuit het eigen wezen.

Een waarschuwing lijkt mij hier gepast. Zij, die in haat vernietigen, mogen niet vergeten dat het proces der vernietiging in henzelfen begint en dientengevolge ook in henzelfen teneinde komt. De kleinste onbeheerstheid zal voor het eigen "ik" in dit geval noodlottig zijn.

Nu hebben wij dus een basis, maar één die zeer algemeen is. Uit deze regels kan men voor zichzelf vele conclusies trekken. Deze zijn subjectief, persoonlijk. Een ieder moet voor zich

trachten te vinden hoe en op welke wijze, hij dit alles in de voorstellingswereld tot een geheel samenvoegt.

Ik zou nu gaarne oen 2e punt willen aansnijden; en daarvoor zou ik allereerst willen nomen een deel van het voorstellingsleven, de droomwereld en bepaalde ervaringen, die niet geheel bij de menselijke wereld behoren.

Een van de meest voorkomende verschijnselen is wel het door middel van droom, dagdroom of onderbewustzijn realiseren van waarden en toestanden, die niet tot het normale leven of tot het normaal bestaande tijdsmoment behoren. Hier blijkt dat details over het algemeen een grote rol spelen. Vage vormen of ongevormdheid is eveneens van groot belang. Zij zijn de kentekenen van een innerlijk, dat uitgrijpt naar het andere (de andere wereld), maar dat niet in staat is daarin voor zich een zekere beheersing te realiseren.

Laat ons allereerst de droomwereld bezien. De droomwereld bestaat uit de innerlijke voorstellingswereld van de mens, maar zij wordt aangevuld met alle factoren, die door het normaal menselijk begrip, dat op zintuiglijkheid is gebaseerd, niet wordt gevoeld of wordt verworpen. De droomwereld omvat dus een volledig schema van eigen wezen en mogelijk heden dan het waakbewustzijn.

Wanneer dromen een voorspellend of oen waarschuwend karakter krijgen of in symbolische voorstellingen duidelijk maken dat er iets aan de hand is, dan zullen wij ons allereerst moeten afvragen, of dit alleen eigen geestelijk leven dan wel de wereld, waarin wij leven, betreft. De mogelijkheden om hierin een onderscheid te maken zijn al betrekkelijk eenvoudig.

1. De normale droom, uit de herinnering voortkomend, bevat meestal geen elementen van kleur. Heel vaak ontbreekt daaraan ook een derde dimensie. Het is een soort foto. Is kleur en dimensie aanwezig, dan kan worden gezegd dat er in de droom meer is bevat dan de inhoud van eigen geheugen alleen. Is wel dimensie maar geen kleur aanwezig, dan zal het onderbewustzijn een grote rol spelen.
2. Wanneer een droom een voorspellend karakter heeft, wordt zij over het algemeen geïnterpreteerd of aangepast. Dit nu zal vaak noodzakelijk zijn om de boodschap over te brengen. Het geschiedt echter maar al te dikwijls door een vervormen van de beelden in zo'n droom. Wen u aan elke droom, waarvan u iets bijzonders denkt, zo uitvoerig mogelijk te noteren en met zoveel mogelijk details. voordat U ertoe overgaat een interpretatie ervoor te zoeken. Wanneer u meent boodschappin te ontvangen, probeer niet hun betekenis weer te geven. Leg ze vast. Dit is van het hoogste belang. Alleen wanneer de ontvangen impulsen of de in de innerlijke wereld ontstane beelden eerst zijn gefixeerd - en wil zoveel mogelijk in overeenstemming met de oorspronkelijke ervaring - zal later een redelijke vertaling in meer menselijke termen mogelijk worden. Anders meent men gedroomd te hebben wat men niet droomde. Heeft men gezien wat niet in feite bestond, omdat men meent dat men het had móéten zien.
3. Als u naar droombelevingen zoekt, is het mogelijk enige concentratie toe te passen als een soort startpunt en gelijktijdig als startenergie. Bij bepaalde beelden uit de toekomst of uit een andere wereld, wil opvangen, zal er goed aan doen zich op die toekomst in te stellen, zich een beeld van die wereld te vormen en - bij voorkeur voor de slaap of de dagdroom - zich dit zo levendig mogelijk voor te stellen, zodat het beeld wordt overgenomen in een toestand, waarin de bewustzijnsdrempel van de mens verhoogd is. Door dit te doen kunnen wij dus tot op zekere hoogte het terrein van de voorstellingen, die wij ontvangen, selecteren. Wij kunnen verder voor onszelf bepaalde wekprikkels stellen door te bepalen, dat wij - wanneer dit of dat gebeurt - onmiddellijk wakker worden. Het is goed zich daarbij ook een voorstelling van de eerste daad na dit ontwaken te maken, b.v. de notitie. Maakt u zich van dat noteren dan niet alleen naar een opdracht maar ook een voorstelling. Zie uzelf ontwaken. Zie hoe ge met potlood en papier of op enigerlei andere wijze de details vastlegt. Op deze wijze maakt men het voor zichzelf mogelijk om b.v. bepaalde toekomstige gebeurtenissen te schouwen. En op dezelfde wijze kan men het zich soms mogelijk maken - maar daarvoor is meestal

wel wat meer oefening nodig en vooral innerlijke harmonie - door te dringen tot bepaalde sferen en daar met van tevoren gekozen personen contact op te nemen.

4. Dromen zijn geen bedrog. Het is altijd weer de interpretatie van de droom, die het bedrog levert. Indien u niet weet wat iets betekent, laat het dan zo. Het is beter een aantal begrepen fragmenten met daartussen onbegrepenheden te zien dan een begripsbeeld te vormen, waarin de waarheid onjuist wordt weergegeven. Daartoe zou ik u de volgende raad willen geven:
 - a. Spreek niet over een symbool of over iets anders. Beschouw alles in zijn letterlijke betekenis, ook als dit lichten of symbolen zijn.
 - b. Tracht geen samenhang tot stand te brengen tussen de verschillende beelden, daar lang niet altijd dit verband in feite aanwezig was. In een droom kunnen verscheidene fragmenten van totaal andere werelden, tijdsmomenten of belevingen worden samengevoegd tot een soort geheel. Wie daarin probeert een lijn te trekken, zal een foute conclusie trekken

Dat was de droom; maar er is meer dan de droom. Daar is die eigenaardige beleving van een ommanteld worden door een kracht, een gevoel van duister, een warreling van kleuren, het aanvoelen van vage gestalten die precies aan de rand van het gezichtsveld voortdurend schijnen te verdwijnen. Hier kan natuurlijk de verbeelding soms een rol spelen. In zeer vele gevallen zal er echter sprake zijn van iets, wat dichtbij de algemeen genoemde helderziendheid ligt. Dergelijke waarnemingen worden vaak al te veel teruggebracht tot een visueel iets. Men wil het werkelijk zien en maakt zich daardoor de waarneming onmogelijk. Men wil het interpreteren, of men meent het te moeten ondergaan en is bang het contact te verbreken. Men ervaart de dreiging als iets, waartegen men machteloos is en ondergaat het in angstige gelatenheid. U zult begrijpen, dat een dergelijke houding niet juist is. Daarom gaan wij ook hier proberen een paar eenvoudige regels te vinden.

Als ik mij bedreigd gevoel, dan kan die dreiging reëel aanwezig zijn. Zo is echter volkomen ingevoegd in een bepaalde sfeer of harmonie, die ter plaatse bestaat. Indien ik deze dreiging dus wil verbreken, is het voldoende dat ik mijn in-harmonie-zijn met de omgeving verbreek. De dreiging kan voortduren, maar wordt niet meer ervaren. Indien er een manifestatie achter schuilt, zal heel vaak een ander verschijnsel voor het gevoel van ingesloten zijn, van voortdurend geprikkeld worden in de plaats komen en daardoor een nadere analyse mogelijk maken.

Dan moet u goed begrijpen, dat wij heel vaak te maken hebben met werelden, waarin wij eigenlijk geen weg weten. Ik sprak reeds over de vaak zeer polychrome droombeelden, die sommige sferen vertegenwoordigen, maar soms ook alleen maar een extentie, van eigen wezen zijn in een onbegrepen wereld. Bedenk, dat al deze beelden beheersbaar zijn.

Wanneer u een beeld ziet, waarin kleuren in vormen door elkaar schijnen te warrelen en schijnbaar geen zin hebben, dan komt dat omdat u ze verkeerd bekijkt. Vooral in het begin zijn dergelijke ervaringen als een zoekplaatje. Beschouw het beeld, maar tracht ook uw eigen houding daartegenover te wijzigen. Onthoud goed, dat verwarring in het beeld altijd blijft bestaan, indien u de ervaring afwijst. Een mogelijkheid om te zien waarvandaan het beeld wordt geprojecteerd, heeft de mens pas na de gebeurtenis; dus aan de hand van zijn notities.

Wanneer wij te maken hebben met kleuren, die niet helder zijn en niet van elkaar kunnen worden gescheiden, terwijl daarin soms vormen opkomen en weer schijnen te vervloeien, dan zal er meestal sprake zijn van een contact met een astrale wereld. Een dergelijk contact is niet wenselijk en kan het best zo snel mogelijk worden verbroken.

Bestaat het beeld uit heldere kleuren en is in tussen deze kleuren een kenbare scheiding of een zeer zichtbare overgang, waarbij de helderheid behouden blijft, dan hebben wij te maken met uitingen van geestelijke sferen; en over het algemeen zal er in die kleuren een bepaalde voorstelling verborgen zijn. Ontvangt men een dergelijk beeld, dan moet men trachten een of meer van de kleuren (bij voorkeur één van de kleuren in het middelpunt van het visioen) als een stemming aan te voelen en zich daarop baseren. Het beeld verandert dan onmerkbaar en

gaat in het begin geometrische figuren vertonen; later krijgt het meer het karakter van een visioen, waarin soms bloemen- of mensenvormen op de voorgrond treden; in andere gevallen ontstaat er iets wat het best kan worden vergeleken met een soort beeldschrift.

Deze dingen noteren kan van groot belang zijn, omdat zij inzicht geven in de eigen mogelijkheid met een andere sfeer in contact te komen. Vooral degenen, die zich occult verder wil ontwikkelen, zal een dergelijk contact op hoge prijs stellen, omdat hij daardoor gebruik kan maken van de krachten, die in een andere sfeer bestaan.

Indien het beeld absoluut kleurloos is (vaak is het dan ook wat somber van tint), dan speelt het eigen onderbewustzijn een zo grote rol, dat het ten hoogste als punt van erkenning van het "ik" kan worden gebruikt, maar nimmer voor interpretatie van gebeurtenissen en wat dies meer zij.

Dan hebben wij nog de mogelijkheid, dat men beelden ziet. Dit zien van beelden krijgt soms de vorm van een herkennen. Het is goed het volgende te onthouden.

Als u het gevoel hebt iets, iemand, een landschap e.d. te herkennen, terwijl u weet het nooit eerder te hebben gezien, dan rijzen de volgende vragen en deze moeten worden beantwoord om een juiste waardering van het feit mogelijk te maken:

- a. Is het mogelijk, dat ik die persoon, dat landschap e.d. beschouwde, terwijl ik nog aan iets anders dacht? Zo ja, dan kan de herkenning het besef zijn dat men zoiets reeds zag, zonder er bewust aan te denken.
- b. Ik vraag mij af; Is het mij mogelijk te zien wat nog niet direct waarneembaar is?

In een stad weet ik wat achter de bocht van de straat ligt. In een landschap weet ik wat er verscholen is achter bomen, weet ik waarheen een bepaalde weg leidt. Is het een mens, tracht kenmerken te zien, die niet onmiddellijk opvallen, bijv. heeft zo iemand bijzondere eigenaardigheden? Blijkt dat die erkenning juist is, dan zal in 9 van de 10 gevallen kunnen worden gesproken van een contact, dat in een vroegere incarnatie lag of dat tijdens onbewuste uittrekking word opgenomen.

Het heeft voor ons geen zin dit verder te ontleden. De erkenning van het contact heeft alleen dan zin, indien wij daardoor in staat zijn ons sneller en vlotter te bewegen. Is er voor ons geen zekerheid hierover te verkrijgen, dan stellen wij dit terzijde. Men mag in het occultisme nimmer doorgaan op dingen, waarvan men niet zeker is, tenzij het gaat om een nauwomschreven experiment, waarvan het enige doel is het testen van bepaalde vermogens of het bereiken van bepaalde ervaringen. Ik kan op dit laatste niet voldoende de nadruk leggen.

Ik sprak u van dromen en van visioenen. Maar hoe zit het dan met wat wij helderziende waarnemingen en helderhorendheid noemen? In vele gevallen zijn zij nauwelijks of zelfs niet verwant aan datgene, wat wij nu hebben omschreven.

Helderziendheid of helderhorendheid is in vele gevallen niets anders dan de uitdrukkingswijze voor iets, wat men ervaart en niet op een andere manier weet weer te geven. Wanneer een echte helderziende zegt; "Ik zie", dan is er vaak absoluut geen sprake van iets zien of zelfs maar van een voorstelling. Wat zich in het "ik" vormt, is de omschrijving van iets. Meer niet.

Iemand, die helderhorend een boodschap doorgeeft, hoort niet altijd - al is het maar in de schedel -deze woorden. Hij heeft vaak het gevoel dat hij dit zou moeten horen en spreekt de boodschap uit. Het gevaar hierbij is natuurlijk, dat het onderbewustzijn een grote rol speelt. Maar in geen enkel punt van het occultisme, of de magie kunnen wij dit onderbewustzijn geheel elimineren. Willen wij dus iets in deze mogelijkheden van helderziendheid en helderhorendheid vinden, dan mogen wij dus niet beginnen met eisen te stellen aan het verschijnsel.

Wanneer wij denken te zien of voelen te zien, moeten wij ons niet afvragen; Wat zie ik? Maar moeten wij spontaan weergeven. De kunst van helderziendheid en helderhorendheid is in 9 van de 10 gevallen het spontaan en zonder enig voorbehoud, zonder enige controle, achterdocht, angst voor belachelijkheid of gevoel voor waardigheid eenvoudig neerleggen of

uitspreken van de opkomende indrukken. Men moet hier dus altijd uitgaan van het standpunt: Ik behoef niet te horen, ik behoef niet te zijn in de algemeen aanvaarde zin van het woord. Indien ik iets heb wat ik niet anders kan omschrijven, geef ik daaraan eenvoudig uiting. Als ik klaar ben en niet eerder, zal ik trachten na te gaan wat dit geweest kan zijn. Maar het verschijnsel moet eerst zijn loop hebben gehad, òf ik moet het ontkennen en zeggen: Dit is niets en gelijktijdig mijn aandacht op iets anders richten.

Ik geloof, dat ik u hiermee al enkele praktische richtlijnen heb gegeven, die u voor uw occult denken en ook streven kunt gebruiken.

In het derde en laatste doel van deze les zou ik graag willen ingaan op de voorwaarden, die eisen, die wij maar al te vaak vinden bij magie en ook bij bepaalde occulte regimen.

Er is een aardig verhaal. Een bedrieger word eens tegen zijn zin en op straffe des doods gedwongen een man te genezen, die een horrelvoet en een bult had, die, zo scheel was dat zijn ogen bijna voortdurende achterzijde van zijn uiterlijk bewonderden en daarnaast nog allerhand andere onaangenaamheden had, zoals last van zijn lendenen, een hart dat zwak was, enz. Onze oplichter haalde toen alle mensen tezamen en zei; "Ik ben een groot en heilig man. Ik zal deze mens genezen met een eenvoudig gebed. Maar gij, die aanwezig zijt, moet met mij meedenken. Gij moet met mij meespreken elk woord, precies en nauwkeurig, en aan niets anders moogt ge denken. En wat ge ook doet, denk niet aan een grote, lelijke aap." U begrijpt, dat hij zijn gebed nog niet had beëindigd, toen hij zei: "Wie denkt daar aan een aap? Wie is zo heiligschennend?" En velen van de aanwezigen gaven toe, dat ze het beeld niet uit hun gedachten hadden kunnen houden.

Dit is een van de meest voorkomende aardigheidjes bij de magie. Men stelt u eisen, waaraan ge op psychologische gronden eenvoudig niet tegemoet kunt komen. Men geeft u recepten, die misschien wel werkzaam zijn, maar verbindt daaraan de voorwaarde dat ge de dauw moet hebben verzameld op het graf van een zelfmoordenaar, een stukje haar moet bemachtigen van een gehangene in misschien een traan van een maagd, of ge moet een drakentand gebruiken en dergelijke dingen. Deze dingen zijn moeilijk te vinden zo ze al te krijgen zijn.

U moet goed begrijpen, deze dingen zijn niet bedoeld om u de uitvoering van een magisch recept mogelijk te maken. De strenge voorschriften van "doe dit niet en doe dat niet" zijn meestal niet bedoeld om u een occulte bereiking mogelijk te maken. Ze zijn een afweermiddel. Zij trachten, terwijl gelijktijdig mededeling van de mogelijkheid wordt gedaan, u persoonlijk eenvoudig voor de onmogelijkheid te plaatsen het gestelde op de proef te stellen. Daarom moet wij bij denkbeelden van "doe niet"-voorschriften, die negatief zijn, uitkijken. Magie, en occultisme zijn heel wat eenvoudiger dan men u wil voorgoochelen. Zij omvatten misschien een minder uitgebreid gebied dan gij zoudt willen, maar ze zijn eenvoudig.

Alle magisch bereiken, alle occult erkennen, werken en bereiken zijn gebaseerd op een persóónlijke reactie. En als u Gods licht, wilt zien en een aap is voor u daarvan de representant, dan denkt u aar. een aap. En is het een pauw, dan denkt u aan een pauw. En is het de zon, dan denkt u aan de zon. En is het het gezicht van een mens, die ge lief hebt, dan denkt ge aan die mens. Dat is alles niet belangrijk. Voorschriften, die u zeggen hoe ge u b.v. de kruisiging van Jezus moet voorstellen, hebben geen zin. Het gaat niet om de voorstelling. Het gaat om de innerlijke af,stelling, het afstemmen van het `ik", zodat bepaalde harmonieën mogelijk worden. Hoe u die harmonie bereikt, doet niet ter zake. Zoals recepten in wezen vaak zeer eenvoudig zijn en het moest belangrijke is, dat ge met inzet van geheel uw wezen, alsof het een kostbaarheid is, een recept klaarmaakt, een bepaalde z.g. magische handeling volbrengt. Het andere is bijkomstig. Want ofschoon veel, zeer veel, zowel in occulte lering als in magische recepturen niets anders, is dan boerenbedrog, schuilt achter deze dingen een werkelijkheid. En die werkelijkheid is:

Gij kunt in deze dingen alleen iets bereiken met de inzet van geheel uw wezen, u beheersend ten koste van alles om het doel te bereiken.

Indien u dit onthoudt, zullen de volgende lessen u zeer waarschijnlijk de weg openen naar occulte beleving en vooral tot het gebruik van bepaalde occulte krachten.

WAANVOORSTELLINGEN

Een van de meest bekende grappen, die er bestaat, is van de man die op Broadway loopt en tegen een ander zegt. je, moet wat minder drinken, want je hebt voortdurend last van witte muizen. Ik zie het aan je ogen. De ander zegt; Witte muizen? Het zijn roze olifanten." Een grapje dat op zichzelf misschien erg flauw is, maar toch iets aangeeft.

Onder bepaalde omstandigheden kan een mens dingen zien, die er niet zijn. Wij noemen ze hallucinaties, waanvoorstellingen, en als ze een meer religieus karakter krijgen, noemen wij ze visioenen. Maar dat betekent nog niet dat er een werkelijk verschil behoeft te bestaan.

Als een zeeman dronken wordt, dan ziet hij misschien een kabouter. En als een nonnetje per ongeluk te veel heeft gesnoept van een drankje dat geestrijk is, zal ze waarschijnlijk de Here Jezus zien. Waarom nu het ene een hallucinatie noemen en het andere een visioen? Het is in beide gevallen een waanvoorstelling: een uit het "ik" geboren interpretatie van de wereld, die veroorzaakt door onevenwichtigheden, door omstandigheden, door spanningen maar ook door dranken of roesverwekkende middelen optreedt en buiten het "ik" wordt geprojecteerd. Het is iets, wat in jezelf leeft en wat je buiten jezelf ziet.

Nu zijn er wel gevallen, waarin zo'n visioen toch meer concrete waarden krijgt en een hallucinatie niet alleen maar een waandenkbeeld zonder meer is. In vele gevallen is er dan sprake van een gedachtenoverdracht.

Ik wil u niet vervelen met te veel voorbeelden, maar als u een blad over occultisme leest of de verschillende onderzoekingen van de paranormale onderzoekers hebt gadeslagen, dan hoort u van doden die verschijnen; en dan blijkt dat ze net zijn doodgegaan of kort daarop doodgaan. Zij worden dan waargenomen. We horen van visioenen van een gebeurtenis, die zich later inderdaad zo afspeelt. En de grote vraag is nu alleen maar. Hoe worden ze veroorzaakt?

Nu moeten we geloof ik allereerst kijken naar de mens zelf. Elke mens heeft bepaalde dingen waarvoor hij bang is en dingen die hij graag zou hebben. Wanneer er iets ongewoons in zijn leven komt en de normale remmingen van de rede vallen weg, dan zal hij zich heel vaak voorstellen dat die dingen in feite aanwezig zijn. Het nonnetje zou heel graag de Here Jezus hebben gezien. En wanneer er dus iets abnormaals is en ze moet dat verklaren, dan is dat voor haar de Here Jezus. Onze zeeman is misschien bang voor roze olifanten of witte muizen en die ziet witte muizen of - het angstbeeld van oude zeelieden - de kabouter. Zij geven dus een interpretatie. Maar er moet iets meer aanwezig zijn. .

In de geciteerde gevallen is dat de mens zelf, zijn eigen innerlijk. Dat innerlijk omvat nu juist een klein beetje meer dan het gewone verstand, de gewone herinnering en zelfs de normale emoties. Wij hebben te maken met het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid. Dat gemeenschappelijk bewustzijn kan voor iemand, die ermee in harmonie is, een soort ontlading van krachten betekenen; maar die krachten worden weer uitgedrukt in gedachten. Het is iets dat op telepathie lijkt.

Wanneer een paus (Pius XI) in de tuin van het Vaticaan staat en hij ziet de zon plotseling dansen en springen en daaromheen bepaalde beelden, dan voelt hij iets aan. Waarschijnlijk voelt hij de dreiging aan van een wereldoorlog. Hij voelt hoe de ellende op de wereld niet op een andere wijze tot oplossing kan komen dan in een verschrikkelijke uitbarsting van geweld. Maar hij kan het zo niet zien; en daarom ziet hij de zon en daarnaast een paar engelen en de ruiters van de Apocalypse.

In een ander geval loopt iemand hier in Nederland (Arnhem) in een doodgewone rustige straat. Ze is wat overspannen, de man is ziek, ze heeft in tijden niet geslapen en is voor het eerst weer een luchtje aan het scheppen. Ze ziet dan ineens een aantal vreemde soldaten in uniformen, die ze niet kent. Er wordt over en weer geschoten. Zo ziet een huis in elkaar vallen. Zo gilt, schrikt, loopt weg en..... dan is alles ineens weer rustig zoals daarvoor. Het blijkt,

dat 6 jaar later in diezelfde straat zich precies hetzelfde heeft afgespeeld. Hier heeft dus een beeld uit de toekomst zich van iemand meester gemaakt. Maar we mogen hier spreken van een hallucinatie of zo u wilt van een visioen, omdat het op dat ogenblik niet reëel was en zelfs niet volledig vaststond. Het was een van de vele mogelijkheden uit het totaal van de toekomstige tijd.

Opvallend is verder, dat een dergelijk beeld helemaal geen aanduiding geeft hoe het tot stand komt. Het is een fragment; en plotseling is het verdwenen.

In de mens zit het vermogen om buiten de tijd te leven en te denken. Hij heeft een ziel; en die ziel is eeuwig, die is tijdloos, die kent geen ruimte. Alles wat tijd is, is voor die ziel te overzien. Maar het is zoiets als een kind, dat een doosje kralen heeft. Ze ziet niet, zoals de mensen, een kralensnoer. Het zijn kraaltjes en die kun je op verschillende manieren samenvoegen en rijgen. Zo zal het innerlijk van de mens de feiten uit de tijd, waarmee men op zo'n ogenblik harmonisch is, samenvoegen. Maar gezien vanuit het normale tijdsbesef. op een zeer willekeurige wijze.

Dit zijn allemaal nog gewone hallucinaties of visioenen. Maar erger wordt het, wanneer zo'n visioen suggestie gaat uitoefenen.

We horen van een paar kinderen, die op een gewoon veldje staan en ineens zien ze de heilige Maagd Maria. Misschien was het wel een spelletje van die kinderen. Maar ze hebben zich daarin zo ingeleefd en ze vertellen dat. De ouders zeggen onmiddellijk. "O, hier moet een wonder gebeurd zijn." Ze gaan naar het veld en zeggen tegen de kinderen: "Is de heilige Maagd er weer?" De kinderen worden beïnvloed. De heilige Maagd, is voor die volwassenen een realiteit, dus moet ze er toch zijn. En dan zien de kinderen die heilige Maagd weer en zij spreekt en maakt gebaren. Suggestie- Cumulatieve suggestie. Want later wordt er een kerk gebouwd. En wanneer er een kleine 10.000 bedevaartgangers op een bepaalde dag bijeen zijn, zien velen van hun een lichtkrans met daarin de heilige Maagd.

Maar wat is daarvan nu waar? Gedachtenoverdracht. Is dit een realiteit? Neen. Het zou er een kunnen zijn, maar waarschijnlijk is het niet. Zeker is, dat hier een suggestieve kracht heeft gewerkt; een gemeenschappelijk begeren, een gemeenschappelijk denken, dat aanleiding heeft gegeven tot een feit. Maar welk feit? Dat weten we niet.

Wanneer wij spreken over hallucinaties, waarvoorstellingen en visioenen en alles wat daarmee samenhangt, dan doen wij er verstandig aan allereerst te zeggen, dat wij nooit precies weten wat wij eigenlijk zien en waar precies vandaan komt. Het enige wat wij weten is: er is iets. Dat iets kan een invloed zijn. Dat kan een geest uit een andere wereld of sfeer zijn. Dat kan een lichtende of een Juistere geest zijn. Noem het maar op. Dat kunnen gedachten zijn van iemand, die lang geleden op die plaats heeft geleefd. Dat kunnen denkbeelden zijn, die bij zoveel mensen in de menigte leven dat ze ergens wel een realiteit worden. Daarom stellen we maar:

Visioenen en hallucinaties zijn ofwel een uiting van niet direct bewuste gedachten, angsten of begeerten, dan wel een overdracht van gedachten, van denken.

De vormen van visioenen zijn altijd in overeenstemming met degenen, die ze beschouwen. Het is misschien ook wel aardig, daarover na te denken. Wanneer iemand vroom is, dan zal zijn visioen een vrome voorstelling zijn. Hij zal, God zien, een heilige of een duivel, maar iets wat past in zijn godsdienstig beeld. Een atheïst daarentegen zal eerder menselijke beelden en voorstellingen zien. Wat voor de een een heilige is, kan voor de ander een eigenaardige machine zijn. Wij kunnen niet precies zeggen hoe, het in elkaar zit. Men interpreteert vanuit zichzelf.

Als we dan verder zien wat de mensen ervan maken, wordt het nog, veel bedenkelijker. Als wij b.v. de Openbaringen van Johannes lezen, dan hebben we te maken met iets wat nu nog in de wereld voortdurend wordt geraadpleegd: een visioen, waarvan iedereen de verwezenlijking toch wel waarschijnlijk of mogelijk acht. Gaan wij kijken wat erachter zit, dan blijkt dat men de val van Rome had voorzien, maar dat zag als een soort einde van de wereld. Je kunt er niet meer uitkomen. Het beeld is zo verward. De eigen persoonlijkheid, de kennis, de interpretatie

van de schrijver hebben iets geschapen, waar niemand uit kan komen. En nu gaan we zeggen. Dat is dus zus of zo. Ik geloof, dat het erg verstandig is om de visioenen van anderen niet een zeker voorbehoud ter kennis te nemen. Blijkt het dat ze gelijk hebben, heel goed. Maar in de meeste gevallen hebben ze alleen gelijk, omdat wij de feiten zo interpreteren, dat ze passen bij het visioen, bij de voorspelling.

Wat dan te doen als je zelf een visioen hebt, als je, zelf iets ziet wat er niet is of er niet zou mogen zijn?

Ik geloof, dat je in de eerste plaats mout proberen niet bang te zijn. Een mens, die niet bang is, ziet maar zelden onaangename visioenen en zelfs zijn hallucinaties krijgen een wat vriendelijker karakter. In plaats van een dreigende slang, die je achterna zit heb je met een konijnachtige Harvay te maken, die je vol beminnelijkheid het leven wat vrolijker maakt.

In de tweede plaats lijkt het mij ook wel heel verstandig, niet al te veel conclusies te trekken uit een visioen-, en uit een hallucinatie. Helemaal niet. Maar ja, waarin zit het verschil?

Het visioen is altijd maar een brokstuk van de toekomst. Het is nooit een logisch deel ervan. Het is maar een willekeurig klein stukje dat eruit is geknipt, zoals de 5 beeldjes, die de filmkeuring niet uit de film heeft gehaald. Wij kunnen het zien. We kunnen zeggen; Het zal wel waar worden, maar we weten niet hoe en onder welke omstandigheden. Wanneer wij daaraan verwachtingen of angsten verbinden, dan beïnvloeden wij onszelf en vaak het leven van onze omgeving. Dat lijkt mij niet erg aanvaardbaar.

Krijg ik te maken met beelden van geesten die tot mij spreken (dingen die vaak voorkomen), dan is de vraag alweer: In hoeverre ben ik er zelf mee verbonden?

De weduwe, die zich alleen voelt en droomt dat haar lieve man haar komt opzoeken, geeft minstens evenveel uiting aan menselijke gevoelens als zo mogelijk contact heeft met een andere wereld of sfeer. Maar zeker is dat niet. En misschien heeft zij het idee, dat haar man eigenlijk wel wat zondiger was dan hij altijd heeft toegegeven en wat minder waard dan zij hem liet denken. En dan ziet zij hem als een arme zondaar terugkomen, die vraagt om een heilige mis, een zoenoffer of misschien wel om iets in orde te maken wat hij verkeerd heeft gedaan op aarde. Dat is allemaal nog menselijk en het is helemaal niet zeker, dat er een geest bij te pas komt. Het enige criterium, dat wij hier misschien kunnen hanteren is:

Wanneer een voorstelling, die wij a.h.w. hallucinatoir waarnemen of horen of beide (dat kan dus ook), iets bevat wat wij op dat ogenblik niet weten, dan is het een waarneming van krachten of denkbeelden, die buiten ons ontstonden. En daarvan zijn er ook weer voldoende voorbeelden.

Het is voorgekomen, dat men in Zuid-Afrika op een keer sprak over een neger-vorst, die een grote strijd deed ontbranden in het noorden. Dat was Sotiwawo (?), die inderdaad op dat tijdstip in opstand was. Men hoorde dat pas later.

Het is bekend, dat in de Kongo word gesproken over een grote strijd tegen de blanken, toen Kartoem viel. Voor de fanatici de heilige oorlog. En wij weten zelfs dat b.v. in Indie maar ook in Afrika en zelfs in het Amazone gebied op een eigenaardige manier berichten worden gegeven omtrent het verloop van de eerste wereldoorlog. Ook in de tweede wereldoorlog zijn dergelijke dingen voorgekomen. Er is dus wel degelijk iets, waardoor je kunt waarnemen. Maar je kunt nooit zeker zeggen, waar het vandaan komt en wat het precies is. Onthoud dat!

Alleen indien wij door ervaring weten dat bepaalde hallucinaties een zekere betekenis hebben, dat bepaalde visioenen op werkelijkheid zijn gebaseerd, mogen wij er enigszins rekening mee houden, en dan nog niet te veel. Want een mens moet in de eerste plaats op zijn eigen wereld leven. Hij moet voornamelijk leven vanuit zijn eigen bewustzijn, vanuit zijn denken, zijn streven. En als daarin, van buitenaf dus dergelijke invloeden ontstaan, dan kunnen ze - indien de overtuiging groot genoeg is - soms iets bijdragen tot dat persoonlijke leven, maar ze kunnen je nooit veranderen.

Iemand, die zich te veel overgeeft aan dergelijke waanvoorstellingen en waanbeelden, die wordt waanzinnig, zoals dat heet. En vele vormen van waanzin zijn niets anders dan een soort

vergiftigingsverschijnsel, waardoor men soms delen van de astrale wereld door de normale wereld heen ziet, soms eigen voorstellingen projecteert op de omgeving. Laat ons alsjeblieft niet waanzinnig worden, omdat we voor een keer een hallucinatie of een visioen hebben. Mens zijn en mens blijven is de eerste taak. Komen die dingen, gebruik ze dan in je leven, als je weet dat ze betrouwbaar zijn; en voor de rest, geef er niet te veel aandacht aan.

Leef jezelf.

Als de vraag rijst; Wat is een hallucinatie, een visioen en wat is helderziendheid, dan is het al heel erg moeilijk een onderscheid te maken. Maar één onderscheid is mogelijk:

Bewuste helderziendheid wordt vanuit het "ik" geleid. Het "ik" bepaalt wat het gaat zien en doet dit bewust. Datgene, wat het "ik" waarneemt of hoort, is niet in overeenstemming met de kennis, die er in het "ik" aanwezig is, maar is daarvan altijd een aanvulling; in vele gevallen is het zelfs een tegenspreken van datgene, wat men meende.

Hebben wij te maken met onbewuste helderziendheid, dan is een grens heel moeilijk te trekken. Want heel vaak worden hier persoonlijke gedachten en eigenschappen als een helderziende waarneming naar voren geschoven. In andere gevallen wordt een werkelijk visioen zozeer verminkt, dat er ook niet veel van overblijft, buiten het eigen "ik" van de waarnemer/ ster. Laat ons dus bij helderziendheid heel erg voorzichtig zijn.

Helderziendheid is een heel mooie eigenschap, als je haar bezit. Maar als je alleen maar visioenen en hallucinaties ontvangt zonder zelf te bepalen hoe of wat, als een bepaald beeld niet weer kan worden opgeroepen, of niet hetzelfde blijkt te zijn maar een progressie te hebben doorgemaakt in de tijd dat het niet word ervaren, leg het dan a.u.b. maar neer.

Voor oefening is een hallucinatie misschien heel aardig. Iemand, die bepaalde hallucinaties heeft, kan onder omstandigheden wanneer het bewust gebeurt ook gemakkelijker helderziende waarnemingen doen. Maar dat wil helemaal nog niet zeggen, dat de helderziende waarneming en de hallucinatie gelijke eigenschappen moeten hebben.

Er is één uitvlucht, die hier graag wordt gebruikt. Alles is mogelijk, want er is niets denkbaar in God, dat niet reeds bestaat. Alles, wat de mens zich dientengevolge voorstelt, is ergens een werkelijkheid.

Ik ben bereid die stelling te onderschrijven, maar zou er onmiddellijk aan willen toevoegen. Maar de mens leeft onder bepaalde condities in een beperkt deel van die goddelijkheid. En wil hij voor zijn eigen bewustwording het maximum aan resultaat bereiken, dan zal hij zich moeten houden bij dat deel van het Zijn, dat zijn taak is en zal hij elke uitbreiding daarvan slechts kunnen aanvaarden, indien zij ook in zijn eigen leven bruikbaar blijft.

OPENHEID

Open is al datgene, waarin je kunt doordringen. Maar openheid wordt al te vaak gezien als een uitstalling van eigen wezen, mogelijkheden en al datgene wat men erkent, bezit, begeert en denkt.

Men schenkt zo niet de ware openheid, maar misleid zichzelf en anderen door te zeggen:

Open is dit Al,
terwijl men in zichzelf verwacht,
dat de ander slechts een deel,
niet het geheel erkennen zal.
Het enige dat open is, en openheid steeds kent,

dat is de goddelijke Kracht.

Want wie zich tot Haar wendt,

zal uit die Kracht erkennen zich

en zien in licht en zonder vrezen de werkelijkheid van zijn bestaan

en van zijn eigen wezen.

Zo zoekt ge waarlijk openheid,

ga niet tot mensen, ga tot God.

Zoek niet zelf open steeds te staan voor ieder en elks lot,

want deze openheid blijft waan.

Loer in erkenning van het Zijn tot aan 't licht te gaan.

Dan vindt ge werkelijkheid.

Dan vindt ge openheid van zijn,

die niet bedriegt en niet misleidt,

maar altijd weer 'n eeuwig licht,

dat altijd waar u zal zijn.

LES 2 - PSYCHOKINESE - HELDERZIENDHEID

Wij weten dat zeer vele geheimen en tempelgeheimen uit de oudheid toch in directe overeenstemming zijn met verschijnselen, die wij vandaag occultisme noemen.

Zeer bekend zijn de z.g. vroege priesters van Isis geweest. Maar vooral wat psychokinese betreft, waren de priesters van de tempels en de school van Thoth zeer beroemd. Ook elders in de oudheid kunnen wij in de geheimen (vaak omschreven als magie) deze occulte waarden en hun gebruik terugvinden.

Het heeft weinig zin u die oude inwijdingslessen hier door te geven. Zoals reeds in de eerste les werd opgemerkt: een geheim, heeft alleen macht, zolang het een geheim blijft; en dat heeft men in de oudheid zeer wel begrepen. Zelfs vandaag zijn er vele mogelijkheden, die wij toch wel onder occultisme zouden kunnen rekenen, die angstvallig worden geheim gehouden, b.v. door enkele hiërarchisch ingedeelde kerken.

Laat ons dan allereerst psychokinese nemen, aangezien dat één van de verschijnselen is, die over het algemeen alleen onbewust wordt voortgebracht.

Onder psychokinese verstaat men: het aanraken of beroeren, het behandelen of hanteren of verplaatsen van voorwerpen op afstand.

Als een mens in normale toestand naar iets wijst, dan zal hij dit niet werkelijk beroeren. Hij blijft geconcentreerd op zichzelf en op de realiteit van zijn wereld. Op het ogenblik echter, dat om de een of andere reden zijn wil of zijn voorstellingsvermogen deze begrenzingen van het "ik" zou kunnen doen wegvallen, is het mogelijk dat hij desnoods over een afstand van vele meters een voorwerp beroert of verplaatst.

Dit wordt toegeschreven aan een uitstraling: het ectoplasma. Dat is natuurlijk maar een naam. Om te begrijpen wat zich hierbij afspeelt, moeten wij bedenken dat het totaal van de processen, dat zich in de mens afspeelt (dus zenuwreacties, gedachtenprocessen zowel als ook de zuiver lichamelijke omzettings-, afbraak- en opbouwprocessen) een bepaalde hoeveelheid energie vrijmaakt. Normalerweise wordt een groot gedeelte van deze energie enerzijds in de vorm van warmte, anderzijds in de vorm van spierbewegingen verbruikt. Als ik in een toestand verkeer, waarin ik deze bewegingen niet maak en mijn bewustzijn het voortbrengen van deze bewegingen niet in het "ik" erkent, zal de totale energie, die zich in het lichaam bevindt (dus ook inhoudende de energie van het spierstelsel), kunnen worden afgevoerd via de kanalen van het denken. Om in moderne termen te spreken: U kunt hier de wil, de gedachte of de begeerte beschouwen als een draaggolf, terwijl de werkelijke energie, die dus via deze draaggolf wordt uitgezonden, de spierkracht- omzettingsprocessen en ook de warmtegeneratie van het lichaam inhoudt. Het geheel zien wij dan over het algemeen als een soort massa op astraal terrein, wat het zeker niet helemaal is.

Deze massa kan als energie elk ander energieveld aantasten. Het kan daarmee o.a. de zwaartekrachtverhoudingen wijzigen. Het kan bepaalde voorwerpen beroeren (dus plaatselijk energie ontketenen). Het heeft verder de mogelijkheid tot ingrijpen, zelfs in bepaalde organismen, indien er een voldoende voorstelling van het inwendige bestaat. Hiermee hebben wij dan de kracht gedefinieerd. Maar hoe ontstaat zij? In 9 van de 10 gevallen zullen psychokinetische uitingen voorkomen bij pubers of bij mensen, die nog een zekere mate van deze kinderlijke driften hebben behouden. Wanneer zij iets willen of zich iets voorstellen, dan verandert voor hen de werkelijkheid. Zij realiseren zich niet wie of wat zij zijn, zij weten alleen dat het leuk zou zijn als dat bord of dat schilderij zou vallen, die deur zou dichtslaan e.d. Door de voorstelling, die zij zich maken, voeren zij dus de energie af. Het proces is - ook indien het niet bewust uit het "ik" wordt georgineerd - kennelijk afhankelijk van de sterkte of de diepte van het voorstellingsleven. Ik stel:

1. Alle psychokinetische verschijnselen staan in direct verband niet het voorstellingsleven van een mens of denkende entiteit, waar in gedachtenkracht en gedachtenuitzending op ongeveer gelijke sterkte, gelijke frequentie als bij de mens plaatsvindt.
2. Als energie werkt primair: omzetting van normale, als hitte-uitstraling bestaande energieën, of van als warmte in materiaal bestaande energieën. Secundair ook eventuele zenuwkracht. Tertiair de directe krachten, die worden opgewekt door de dwarsgestreepte spieren, zoals het hart.
3. Willen wij deze energie kunnen beheersen, dan zullen wij in de eerste plaats ons voorstellingsleven moeten beheersen. Hij, die in staat is zich een zo intense voorstelling te maken, dat deze voor hem in de plaats treedt van de werkelijkheid, zal elke actie – mits liggend binnen mijn eigen reële wereld en daarin geprojecteerd als een persoonlijke handeling - op afstand kunnen verrichten.
4. Psychokinese moet worden geleerd. Het is als met het spiergebruik. De potentiële kracht van de doorsnee-mens heeft ongeveer een hefvermogen van een á anderhalf gram. Voor een getraind persoon zal de hanteringsmogelijkheid gaan tot ruim 1000 á 1200 kilo. Dit wil dus zeggen, dat een gewicht van die grootte kan worden gehanteerd als een eigen lichaamsdeel. Zo sterk is de beheersing.

Conclusie: training is noodzakelijk. Men moet hier uitgaan van het voorstellingsvermogen plus een vastgesteld doel. Emoties, emotionele geladenheid zullen vooral in het begin bijdragen tot het bereiken van resultaten.

Hiermede hebben wij het een en ander verteld over psychokinese en de wijze, waarop wij haar kunnen benaderen. De vraag is echter, of zij inderdaad bruikbaar is.

Een verstandig mens zal begrijpen dat de energie, die er nodig is om op deze wijze b.v. een stoel te verplaatsen, ongeveer twintigmaal de krachtsinspanning vraagt, die een normale lichamelijke handeling met hetzelfde doel en dezelfde verrichting zou kosten. Normalerweise heeft het dus weinig zin om psychokinese te gebruiken. Zij kan echter door de getrainde worden gebruikt daar, waar het eigen lichaam zich niet snel genoeg kan bewegen. Iemand, die voldoende oefening heeft, kan over het algemeen de actie-radius van zijn psychokinetische arbeid uitstreken zover de ogen kunnen zien of waar er een concrete en alomvattende voorstelling van de omgeving bestaat.

Als er op 100 meter afstand een steen valt die een mens dreigt te verpletteren, dan kan dus iemand met deze gave die steen een zodanige duw geven, dat hij naast in plaats van op de persoon valt. Hij kan iets, wat dreigt om te vallen, een ogenblik stutten; indien hij zeer getraind is, misschien zelfs terugbrengen op zijn oorspronkelijke plaats. Hij kan daardoor ongevallen voorkomen. Zelf kan hij bovendien in vele gevallen leren hoe hij een medemens kan helpen en steunen. U kunt dan iemand helpen om b.v. een trap op te gaan, zonder dat dit opvalt, zonder dat dit werkelijk verschrikkelijk moeilijk wordt. Is men zo ver gevorderd, dat men de lichamelijke functies van een ander kan aanvoelen, dan bestaat de mogelijkheid om via psychokinese b.v. delen van de bloedsomloop tijdelijk stil te leggen; om bepaalde kleine afwijkingen in de spieren te herstellen; om bij eventuele verdrinkingsgevallen een regelmatige druk op hart en diafragma uit te oefenen, zodat ademhaling en bloedsomloop in stand worden gehouden, totdat op meer rationele wijze hulp kan worden geboden. Het is zelfs mogelijk om bepaalde vreemde voorwerpen (b.v. iets wat men heeft ingeslikt) te verwijderen, althans te voorkomen dat het zich vasthecht. Men zou ook bepaalde ontstekingen aanmerkelijk kunnen vereenvoudigen. Er zijn dus voldoende toepassingsmogelijkheden.

Maar psychokinese - al wordt zij nog zo goed beheerst - is over het algemeen waardeloos, mits er andere gaven aanwezig zijn. Eerst als men een zeer sterk aanvoelings- en invoelingsvermogen heeft verkregen en als het voorstellingsvermogen tevens berust op een redelijke en reële kennis van aanwezige toestanden, mogelijkheden, lichaamsbouw e.d., heeft men aan deze kracht werkelijk iets.

Ik zou daarom degenen, die zich in het occultisme wil bewegen, niet willen aanraden de psychokinese als eerste te ontwikkelen. Ik zou hem of haar zelfs willen aanraden experimenten

als dansende tafels met rust te laten. In 9 van de 10 gevallen is het uw eigen psychokinetische kracht die hier werkzaam is; ook als misschien de impulsen, die daartoe aanleiding geven, van elders komen. Het heeft weinig zin op deze wijze te communiceren. Het vraagt veel kracht en het kan uw gezondheid aanmerkelijk schaden, zeker indien u geen beheersing over het verschijnsel kunt uitoefenen.

Gelukkig ligt het met andere gaven een klein beetje prettiger. Helderziendheid, bijvoorbeeld. Ook hier moeten wij geloof ik een definitie geven. Want helderziendheid wordt maar al te vaak beschouwd als het zien van dingen in de letterlijke zin van het woord. Men zou kunnen spreken van helderschouwen, want het geschouwde, het geziene, is in 9 van de 10 gevallen niet buiten u kenbaar. Het zal meestal geheel of grotendeels in uzelf ontstaan. Het is een vorm van gedachtenresonantie, waarbij een elders bestaande gedachte in u oor, beeld of een indruk oproept. Er kan ook sprake zijn van een tot u gerichte gedachte, die door u wordt gezien. Denk hierbij aan stervenden, die op het laatste ogenblik, vaak over grote afstand, hun familie bezoeken, entiteiten, die nog een laatste taak komen vervullen e.d.

Begrijp dus goed: helderziendheid is altijd voornamelijk een kwestie van een innerlijke resonantie met een bestaand beeld of een bestaande gedachte, ongeacht de bron ervan. Het zien kan net zo goed zijn het innerlijk aanvoelen van een voorstelling als een pseudo-visueel waarnemen. Wie helderziendheid beheerst, zal leren dat hij of zij deze gevoeligheid kan verhogen of afzwakken. Verhoogt men de gevoeligheid of wordt zij door omstandigheden verhoogd, dan treden waarnemingen op. Van deze waarnemingen heeft slechts een klein gedeelte reële waarde. Als u over de straat gaat en u kijkt om u heen, dan zult u heel veel dingen kunnen zien, maar slechts enkele zijn voor u van werkelijk intrinsieke waarde.

Wat doet dus helderziendheid? Wat kan men ermee bereiken?

1. In helderziendheid kunnen gedachtenimpulsen worden opgevangen uit het verleden en de toekomst. Er is dus geen beperking van tijd; en de waarneming kan buiten het heden liggen.
2. moet worden gesteld, dat bij helderziendheid alle verschijnselen te herleiden zijn tot van buiten ontvangen impulsen. Is dit niet het geval, dan ontbeert het beeld een zekere diepte, een zekere werkelijkheid. Ik verwijs u naar de kentekenen, die ik u reeds gaf omtrent reële en in het "ik" ontstane beelden bij dromen.

Vervolgens wil ik nog opmerken, dat bij alle helderziendheid de waarneming wel belangrijk is, maar dat het vermogen tot interpretatie daaraan eerst de werkelijke betekenis kan geven. Wie in de toekomst ziet, heeft doorgaans niet de mogelijkheid de tijd nauwkeurig te bepalen. Daarom moeten toekomstbeelden - alleen indien zij in een vastliggende reeks optreden en daarbij de tijdselementen steeds nauwkeuriger bestemd kunnen worden - beschouwd worden als bepalend voor een gebeuren op een vastgestelde tijd. Indien een helderziende waarneming ontwikkelingen of gebeurtenissen op de eigen wereld behelst, dan zullen wij over het algemeen eerst moeten nagaan, of zij misschien reeds hebben plaatsgehad. Blijkt dit niet het geval te zijn, dan mag worden aangenomen dat zij in de toekomst liggen. Hiervoor kan men eenvoudigheidshalve een praktische regel toepassen.

Dromen, die zeer sterk gedetailleerd zijn en vaak a.h.w. een geheel hoofdstuk van een gebeuren bevatten (vooral bij het z.g. dagdromen, dus niet in een volledige slaap), kunnen worden beschouwd als beelden van een zeer nabije toekomst.

Beelden, die vaag zijn, doordat daaraan figuren of achtergrond schijnen te ontbreken, zijn doorgaans beelden die op een verder-iggende tijd duiden, dus een toekomst. Bij een herhaling nemen wij aan, dat de droom inderdaad een juist beeld geeft, maar een tijdsbepaling kunnen wij nog steeds niet vinden. Wel kan worden aangenomen, dat het beeld of de droom, naarmate zij dichterbij het moment van verwerkelijking, ook meer achtergrond en detail krijgt. In de praktijk kan gelden:

Zodra het visioen (het waargenomene) sterk gedetailleerd is (dus figuren en achtergronden bevatten) zal het binnen ongeveer 30 á 40 dagen worden verwezenlijkt. Hoe vager het is, hoe langer het duurt. Ziet men figuren zonder achtergrond die toch op een toekomst duiden, dan is

het geziene zeer waarschijnlijk tenminste 10 tot zelfs 100 jaar van het heden verwijderd. Het is dan van weinig belang. Zien wij de achtergronden en de figuren afzonderlijk, dan wordt aangenomen, dat het gaat om een nog niet volledig vaststaande gebeurtenis en dat er een tijdsspanne bestaat van tenminste 5 jaren tussen het moment van waarneming en het moment van verwezenlijking.

Gaan wij nu proberen om contact met een andere wereld te krijgen, dan blijkt dat hier de helderziendheid zich op bijna gelijke wijze manifesteert. Degeen, die in de visioenen werkelijk ziet, zal ook hier zien. Degeen, die in zich het beeld voelt ontstaan, zal ook bij de helderziende waarneming van geesten de beschrijving en het beeld in zich voelen ontstaan. Hij ziet het niet werkelijk.

Bij de geest kunnen wij rekening houden met een aantal verschillende beelden, die wij – indien wij bewust met de helderziende gave willen werken – zeer zeker moeten leren onderscheiden.

Daar zijn dan allereerst de gedachtenbeelden.

Gedachtenbeelden van personen b.v. zullen altijd volledige weergaven zijn van bestaande voorstellingen. Als u een persoon helderziend waarneemt, tot zelfs in details van de kleding, dan is dit gelijk aan een portret, dat er van deze persoon bestaat. Er kan dan worden aangenomen, dat dit een gedachtenbeeld is. Het is uit de stof voortgekomen. Deze waargenomen gedachte heeft voor de geest geen enkel belang. Zij komt niet uit de sferen voort en de hierbij eventueel gegeven boodschappen zijn weergaven van vaak onbewuste gedachtenflarden van mensen en geen mededelingen uit de geest.

Is er sprake van een waarneming, die op astraal vlak ligt (een vorm van helderziendheid, waarbij de visuele impressie over het algemeen zeer sterk is), dan kunnen wij te maken hebben met schijnvormen en met reële projecties. Is er sprake van een schil of schijnvorm (een beeld, dat dus niet door een werkelijke persoonlijkheid wordt beziel.), dan geldt als kenteken:

1. De ogen zijn meestal duister. Ze bevatten weinig leven of glans of een vreemde flonkering. Het zijn geen natuurlijke ogen.
2. Bij een werkelijke persoonlijkheid wordt over het algemeen hoogstens een lichte aura waargenomen, die gewoonlijk gaat van licht blauw via zilver en goud tot wit. Is daar een donkere mantel om heen, dan zal dit een astraal beeld zijn dat niet de werkelijke persoon weergeeft, maar één van zijn schillen, gehanteerd door een ander of zelfs een schil, die in wezen niet meer beziel is. Dan krijgen wij de projectie, die vanuit de sferen geschiedt.

Helderziende waarneming van personen kan niet plaatsvinden, indien dezen zich bevinden in sferen boven Zomerland. Elke projectie van figuur en gestalte, die wordt waargenomen vanuit hogere geestelijke sferen, moet dus vanuit de Zomerlandsfeer zijn geschied. Het kenteken is hiervoor gewoonlijk: een neiging tot wat vreemde gewaden. De mens weet nl. geen raad met het meer vloeiende en steeds veranderende beeld, dat in de lichte wereld bekleding zou kunnen worden genoemd; hij beschouwt dit dus als een vreemd gewaad. Wij horen heel vaak over witte kleding, gouden kleding of b.v. rode of blauwe kleding met gouden en zilveren ornamenten. Hierin zijn dan vaak symbolen aangebracht en deze geven dus aan, dat hier bepaalde lichtwaarden werkzaam zijn.

Een zo waargenomen persoon heeft gewoonlijk rond zich een lichtere uitstraling. Hij wordt niet gezien tegen een donkerder maar tegen een lichtere achtergrond, soms alleen tegen een verwazen van de werkelijke achtergrond, maar dan alsof er veel licht is, waardoor de rest wat in het duister is. De ogen, de eventuele gebaren (als er wordt gesproken ook de lipbeweging) zijn volkomen natuurlijk en menselijk. Dergelijke figuren dragen vaak een symbool bij zich, zoals b.v. een boek, een spinrok en dergelijke.

Als wij dit onderscheid kunnen maken, zijn wij ook in staat de waarde van de waarneming vast te stellen; want dit helderschauwend ervaren kan zeer gevaarlijk zijn. Indien men het verschil niet weet tussen een gedachtenvorm, een aardgebonden geest of een astraal wezen of verschijning en een geest uit de lichte sfeer (eventueel een geest uit een duistere sfeer, die

overigens afsteekt tegen iets wat het best als zwart licht kan worden omschreven), dan zal men ook niet in staat zijn te weten welke waarde er aan gebaren, mededelingen e.d. moet worden gehecht.

Wie een voorbeeld wil hebben van de vele astrale schillen en gedachtenbeelden, zou dat b.v. op een Allerzielendag kunnen zien in een seance. Dan hoort u steeds weer. "Daar staat iemand, die u bloemen geeft". Dat is de wens van de aanwezigen en de wens van degeen, die schouwt. Het gedachtenbeeld is daaruit opgebouwd.

Kijken wij naar de figuren zelf, dan zien wij vaak dat zij levenloos zijn. Zij ontberen dimensie. Zij zijn wat kleurloos. Hun gebaren zijn marionetachtig. Wij weten dan wel zeker, dat dit alleen maar verwachtings- en gedachtenbeelden zijn. Soms zien wij figuren, die zich afwijkend gedragen en die vaak - al wordt er gezegd dat zij bloemen aanbieden - eerder onwelvoeglijke gebaren maken. Let op de ogen! Let op de kleding! Is die kleding aangepast aan dat wat er op aarde op dit ogenblik ongeveer wordt gedragen en zijn de ogen leeg, dan is hier sprake van spotgeesten of eenvoudig van ledige schillen. Iemand, die van zo'n schil of van een door een andere, misschien ook lelijke geest, gehanteerde schil een boodschap krijgt en deze zonder meer als zuiver en goed zijnde doorgeeft, kan daarmee veel verwarring stichten. Hij kan er ongelukken door veroorzaken.

Bij helderziendheid mag daarom als gebruikswaarde wel een paar regels worden gesteld;

1. Overtuig u eerst van de juistheid van de waarneming. Niet door er nadrukkelijk en scherp naar te kijken, zij pleegt dan te verdwijnen, te veranderen of te vervagen, maar door u af te vragen wat u ziet. Eerst indien u ervan overtuigd bent, dat u met een werkelijke geest te maken hebt - en niet eerder! - moogt u desnoods zeggen wat u ziet. Indien dit echter emoties zou uitlokken, is het beter het niet te doen. De dan loskomende gedachten vertroebelen over het algemeen datgene, wat wordt aangeduid of medegedeeld. Men wacht in een dergelijk geval tot het verschijnsel is opgehouden, eerst dan geeft men commentaar of doet men de mededeling.
2. Het is niet goed om helderziendheid te begeren. Ze kan vele onaangename nevenverschijnselen met zich brengen voor degeen, die ziet. Leer uzelf niet eerst zien, leer uzelf eerst beheersen. Alleen degeen die zich kan afsluiten voor een dergelijke beïnvloeding, heeft ook de mogelijkheid om van de gave gebruik te maken.
3. Onthoud, dat bij alle helderschouwende waarnemingen de mogelijkheid van nevenverschijnselen niet is uitgesloten. Ook als er geen onmiddellijke helderhorendheid optreedt en men dus de geest of het verschijnsel niet hoort spreken, kan het zijn dat de nadruk wordt gelegd door gebaren, terwijl woorden worden gesproken door mensen in uw omgeving. Wanneer de nadruk van het gebaar ritmisch strookt met bepaalde woorden, ligt hierin vaak wederom een mededeling verborgen.

Hoe ontwikkelt men dit alles. Om die indrukken te kunnen ontvangen moet de eigen gevoeligheid groot zijn. Die gevoeligheid ligt in de eerste plaats weer in een zekere flexibiliteit van het voorstellingsvermogen. Men mag niets afwijzen, omdat het niet mogelijk is of omdat het er niet is. Bedenk, dat niet alleen zien, maar ook het in u ontstaan van een beeld of het gevoel van een aanwezigheid helderziendheid is. Om een voorbeeld te geven: U gaat in de lievelingsstoel van een overledene zitten. Op dat ogenblik schrikt u en zegt. "Ik dacht, dat er iemand zat." Dit is in feite een vorm van helderziendheid. We houden dus rekening met alle waarnemingen, die zich voordoen. De waarnemingen doen we over het algemeen het best in een ruimte waarin het rein is; d.w.z. zonlicht en frisse lucht moeten daar vrije toegang hebben gehad. Er mag eventueel wierook gebrand zijn, maar zeker geen zware wierook. Het licht mag gedempt zijn, maar het mag zeker niet zo gedempt zijn, dat de gelaatstreken van eventuele aanwezigen, de details in het vertrek (van het ameublement e.d.) niet meer zichtbaar zijn. Als u b.v. van een schilderij aan de hand de lijst nog goed kunt zien en ook iets van de voorstelling in de lichtere kleuren, dan is de verlichting doorgaans juist genoeg. Ga niet uit van het standpunt: ik wil met alle geweld zien... Dit voert tot zelfsuggestie en zelfmisleiding. Houdt u bij deze geringe verlichting rustig met iets bezig, desnoods door een wat scherper licht op

een bepaalde plaats te doen schijnen (een leeslamp b.v.) en dan wat te lezen, te borduren of wat u ook wilt doen. Wees daarbij ontspannen.

Als de verschijnselen optreden, heeft u vaak het idee dat er iets naast of achter u gebeurt. Kijk dan niet. Tracht niet te kijken. Probeer ook niet uw aandacht in het bijzonder daarop te vestigen. Laat het zich ontwikkelen. Houd wel op met gedachten, die niet stroken met de waarneming. Wees dus a.h.w. een ogenblikje rustig van binnen en laat het denkbeeld zich ontwikkelen.

Stel u in het begin met dit denkbeeld tevreden. Dat is meer dan voldoende. Door u dit aan te wennen en die denkbeelden, zonder daaraan veel belang te hechten, voorlopig als waar aan te nemen scheidt u innerlijk een steeds grotere bereidheid tot het aanvaarden van het fenomeen. Kunt u door wat ademhalingsoefeningen of door te zorgen dat u vrij bent van zorgen, van grote spanningen zelf komen tot een bijzondere innerlijke rust, zo zal dit ongetwijfeld bijdragen tot succes van uw waarnemingen.

Onthoud verder, dat niet altijd waarnemingen optreden. Ze treden soms juist zeer onverwacht op.

Als u oefent, mag een dergelijke oefening daarom ten hoogste één tot anderhalf uur duren, nooit langer. Ook indien er verschijnselen aanwezig zijn, lijkt het mij goed na deze tijd eenvoudig alle contact af te breken; dit leert u ook beheersing te gewinnen. U doet dit o.m. door frisse lucht toegang te verschaffen en een licht te maken dat veel helderder is dan het oorspronkelijk aanwezige.

Hebt u dat enige tijd gedaan of bent u op andere wijze spontaan ontwikkeld, dan krijgt u impressies die zich overal kunnen voordoen, dus gewoon tijdens uw activiteiten.

U komt b.v. een kamer binnen om een bloemetje te geven en u ziet ineens een gestalte, of u voelt dat er iemand aanwezig is. U loopt op straat. U denkt, dat daar iemand bij die lantaarnpaal staat. U kijkt nog eens - er is niemand.

Dit soort indrukken behoeven lang niet altijd belangrijk of interessant te zijn. Hecht er niet al te veel waarde aan, maar constateer ze. Op den duur ontstaat er een gevoeligheid zo groot, dat u dit regelmatig overkomt. Zodra dit het geval is, moet u zich voornemen op bepaalde dagen en zo nodig eerst op bepaalde uren geen enkel verschijnsel te aanvaarden. U reageert er niet op. U ontkent het bestaan ervan. Op deze wijze krijgt men een beheersing. Want men kan op den duur door die ontkenning de beelden wegdrücken en de impressies uit het "ik" verwijderen. Eerst als die beheersing is ontstaan, kan men weer verdergaan en dan is de volgende stap, die men doet:

Als u een beeld ziet of er een beeld in u rijst (dat kan vaak dus ook een schouwen zijn in plaats van een visueel ervaren), dan vraagt u door sterk gerichte gedachten of zo dit mogelijk is desnoods door zacht gesproken woorden. "Wie bent u? Wat wilt u?" Krijgt u geen reactie, sluit u dan af voor het beeld. Is er een reactie in gebaar of een poging tot spreken e.d., ga dan verder met de beschouwing. U zult vaak bepaalde symbolen zien en u moogt dan nagaan, of u er iets uit kunt opmaken. Beschouw dit nog steeds niet als belangrijk. Opdrachten in deze periode verkregen behoren alleen dan te worden uitgevoerd, indien men ook persoonlijk van de juistheid ervan is overtuigd. Risico's moet men in deze periode niet nemen.

Heeft men deze fase voldoende volbracht, dan lijkt het mij goed met een groepje mensen samen te komen (bij voorkeur gelijkgestemden) en b.v. na een gebed of meditatie bewust ogen en geest te openen voor waarneming. U zult ontdekken, dat u over het algemeen dan eerst lichtverschijnselen ziet, later gestalten. Deze dingen kunt u dan met de aanwezige groep een ogenblik bespreken. U kunt zeggen: Ik heb dit en dat gezien. Of: ik meen dat en dat gehoord te hebben. Men herhaalt deze oefeningen een aantal malen, totdat men met zekerheid weet: ik heb het werkelijk gehoord; het is er werkelijk. Zodra dit gevoel voor werkelijkheid bestaat, kan worden begonnen met de werkelijk helderziende waarneming. Door te verzoeken, als er een opdracht wordt gegeven, om deze bij voorkeur op een bepaalde tijd, maar zonder aanduiding van plaats te herhalen, kan men ook langs deze weg opdrachten verkrijgen en is de uitvoering daarvan over het algemeen wel gerechtvaardigd.

Als u niet bewust schouwt, sluit uzelf af. Verwijs al wat u benadert terug naar een onwerkelijkheid. Zo ontstaat er een vorm van helderzien, waarbij het niet alleen maar mogelijk is geesten te zien, maar op den duur ook de aura van mensen, de uitstraling van dieren, planten en voorwerpen kenbaar worden. Want de gevoeligheid, die u heeft voor de verschijnselen uit de geest en de astrale wereld, zal zich ook openbaren voor alle normaal bestaande stralingen in uw eigen wereld. Leer ook hier bewust te schouwen.

Als u b.v. iemand voor het eerst ziet en u wilt weten wat voor een persoon dit is, tracht bewust de aura te zien. Niet door te kijken waar die aura zich zou moeten bevinden, maar door uw geest daarop in te stellen. U zult ontdekken, dat dit veel bijdraagt tot uw mensenkennis.

Indien u te maken hebt met de plantenwereld, moet u onthouden dat alle kleuren, waarin purper of paars in de uitstraling voorkomen, aangeven dat die planten voor u althans en meestal voor de meeste mensen niet goed of zelfs giftig zijn. Is de uitstraling groen, dan kan worden aangenomen dat de plant kan worden gebruikt. Is er in dit groen een element van geel of van roze aanwezig, dan heeft de plant meestal ook een genezende werking. Heeft het voor u persoonlijk een genezende kracht, dan zijn voor u witte stippen in die uitstraling kenbaar.

Ziet men naast de plant een tolletje, dat sterk draait, dan is dit in zijn kleur en wezen geen uiting van de eigenschap van de plant, het is alleen de uitstraling, die wij rond de plant zelf zien. Het tolletje is een deel van de levenskracht, die bij planten soms ook buiten het eigenlijke wezen wordt geprojecteerd.

U ziet dus, dat met helderziendheid zeer veel te doen valt en veel kan worden bereikt. Maar zoals voor alle dingen in het occulte geldt ook hier: Leer schouwen. Leer beheersen. Schuw niet een langzame ontwikkeling.

"Wie een inwijding zoekt," zo zegt men in de oude geschriften - "en zich niet ter dege voorbereidt, vindt de dood waar hij het leven wilde vinden.

Dit geldt voor alle gaven.

Indien u een gave begeert en haar ontwikkelt, dan moet u dat langzaam doen. U moet bereid zijn afstand van die gave te doen op bepaalde ogenblikken, opdat u een beheersing mogelijk zal zijn.

Misschien mag ik hier nog bij opmerken. Geen enkele geest of entiteit is in staat of - en wat dat betreft, als hij goed is - ook bereid om uw leven geheel voor u te regelen. U bent de uitvoerende kracht. Als men u bevelen geeft, die u helderziend schouwt, onthoud dan dat zij hoogstens raadgevingen of verzoeken kunnen zijn. Dat zij nimmer een bevel zijn, dat zonder kritiek of nadenken moet worden gehoorzaamd.

Ik heb reeds de historie aangehaald. Ik heb erop gewezen, dat bepaalde gaven en capaciteiten tot de geheimen van de oude priesters behoorden. Naar ik meen, zullen wij ook in het praktisch occultisme niet veel bereiken, indien wij ons de achtergronden niet voldoende realiseren.

De bron van het grootste gedeelte van het occultisme op deze wereld, zo niet alles, is gelegen in de beschaving van Mu. Vanuit het keizerrijk Mu en vanuit het fabelachtige Atlantis heeft zich een bepaalde vorm van denken en geloven verbreid over de wereld. In sommige gevallen wordt deze een magisch, in andere vormen wordt zij een esoterisch occultisme. Maar de mysteriën, die eraan ten grondslag liggen zijn altijd dezelfde.

Wij zien b.v. de Pythagoreëen en vooral Pythagoras zelf als grootmeesters in eigen recht. En wij vergeten, dat Pythagoras zijn kennis en leringen dankt aan zijn Orphische inwijding; hij volgde zijn grote meester Orpheus.

Wij denken aan Jezus alleen als aan de openbarende kracht zonder meer, maar wij vergeten dat hij ingewijd is geweest bij de Essenen. Wij vergeten dat hij bepaalde machtwoorden bezat.

Wij denken aan Mozes als aan een wonderdoener Gods en vergeten dat hij - zeker in zijn eerste manifestatie met slangen - niet veel meer is dan een gewone goochelaar. Want dat

trucje om van een slang een schijnbare staf te maken door te drukken op een bepaald deel van de schedel, is ook nu nog bekend.

Laat ons dus a.u.b. niet denken, dat wij ons kunnen vrijmaken van het verleden. Wij kunnen ons zelfs niet altijd vrijmaken van iets, wat eerder op goochelarij lijkt dan op reëel occultisme. Want voor de mens is eigen instelling, gedachteninvloed, het domineren van anderen onder omstandigheden, van groot belang.

De middelen, die worden gebruikt, zijn ten slotte maar bijkomstig. Als u een koude auto wilt starten en u gebruikt het trucje van een beetje alcohol in de cylinders, dan is dat aan trucje, want de starter doet, het eigenlijke werk niet helemaal, het is de alcohol; maar daardoor komt de motor op gang.

Bij de occultist zien wij heel vaak bepaalde ritën, bepaalde, gebruiken en denkwijzen, die op zichzelf zinloos zijn of stammen uit een oud bijgeloof. Wij zien geheimzinnigheden, die eerder kolderiek dan werkelijk mystiek zijn. Maar zij zijn het middel om de motor aan de gang te krijgen, om de instelling van de mens te reguleren.

In die oude inwijdingen werd altijd heel veel nadruk gelegd op de liefde in zeer vele vormen. Maar wij moeten ook deze dingen weer juist begrijpen. Die liefde is nimmer een onbeheerste liefde. Zelfs daar, waar wij schouwspelen zien, waarbij de paringsdaad een grote rol speelt, is het nog ergens een beheerst element; hetzij het element van tijdsbeheersing (pas op een bepaald ogenblik mag men zover gaan), in andere gevallen en bij de meer bewusten vooral - is het de uitbeelding van b.v. het samenkomen der goden. Het wordt dan ook werkelijk als zodanig beleefd; dus religieus en niet zinnelijk.

In de beste vormen en voor het westen meestal ook aanvaardbare vormen echter heeft men die liefde omgezet in iets anders. Men heeft dus de menselijke sexualiteit uitgeschakeld en men komt tot het brengen van offers - wij zien dit o.m. in de diensten van Thebe - van vruchten of vruchtensappen, graankorrels en bloemen. En dat wordt soms regelmatig binnen een bepaalde rite herhaald. De gave, waarvoor men niets teruggeeft, waarvoor men niets vraagt: de liefdegave.

De liefdegave wordt o.a. in Memphis, maar later ook in bepaalde mysteriën van Griekenland, in het vroege Christendom, in de z.g. witte Isis- diensten, zoals die zelfs in de begraven steden als Pompeï nog bekend waren, gegeven.

Daar had men ook de liefdemaaltijd, waarbij men trachtte om anderen iets te geven zonder te vragen. Voor ons is het allemaal een beetje vreemd, waarom er een gezamenlijke maaltijd noodzakelijk zo u zijn en men interpreteert het dan vaak verkeerd. Men zegt; "Ja, we leggen wat gold bij elkaar en laten een goed maal aanrukken. Maar daar gaat het helemaal niet om. De gedachte, de achtergrond is: het scheppen van harmonische waarden."

Die harmonieën zijn belangrijk, omdat zij via uiterlijkheden, die over het algemeen emoties met zich brengen - zoals het eerbiedig offeren aan God een emotie is, het gebed een emotie is, het aanzitten in een gemeenschap van geestverwanten een emotie is - en daardoor een instelling wordt bereikt, die niet zonder meer een absolute overgave is, maar een open zijn. En alle occultisme, welke vorm wij ook kiezen, van het meest mystieke en esoterische zoeken af tot de meer grove magie misschien, is niets anders dan via het middel komen tot de juiste harmonieën. En daar ik aanneem, dat gij met het occultisme zeker geen duistere krachten wilt oproepen, mag ik u daarom wel zeggen.

Op grond van al hetgeen in de oude mysteriën (de Orphische, de Delphische, de oude mysteriën van Egypte en Indië) naar voren komt, is voor de occultist steeds weer noodzakelijk het offer: de liefde, die zich uit in ontzegging, zonder dat daarbij echter sprake is van een terzijde stellen van eigen initiatieven.

Wanneer ik op die manier een instelling verkrijg, moet ik ook betekenissen kunnen lezen. Een groot gedeelte van de geheimen uit de oudheid was eigenlijk het kennen van de tekens, waarmee men zich kon beschermen. Voorbeeld: De magische cirkel, die b.v. in vroeg-Egypte en Babylon heel veel verwantschap had met de Chinese; de mogelijkheden om machtwoorden te schrijven; het Noorse runenschrift? de IJslandse methode om bij de Ting (volksvergadering)

bepaalde runen te griffen in de stenen of in de boom van de plaats van samenkomst. Kortom, de machtnaan.

Nu zult u zeggen: Een machtnaam roept toch zeker niet altijd een entiteit op. U hebt volkomen gelijk. Maar de occultist wil niet een bepaalde god regeren of beheersen. Dat zijn de primitieve magiërs geweest, die dat hebben geprobeerd. De occultist wil zich éénvoelen met een hogere waarde. Om deze kennis, dit inzicht, deze harmonie, dit helderzien en desnoods het telekinetisch vermogen te verkrijgen dat noodzakelijk is, moet men zich kunnen één-voelen met grotere krachten. Men moet een zelfverzekerdheid weten te verwerven, die verre het eigen normale zijn te boven gaat. Er mout een vrijdom van angst en zelfs van begeren zijn om iets bepaalds te constateren. Daartoe worden al die ritens gebruikt.

Als wij dus willen proberen om het occultisme in de eerste plaats in de praktijk bruikbaar te hanteren, dan zullen wij er toch ook over moeten nadenken op welke wijze wij een bepaalde rite kunnen gebruiken. Hoe wij dus iets kunnen doen, waardoor diezelfde zelfverzekerdheid (het machtwoord) voor ons ontstaat; waardoor die openheid, die aanvaarding, de liefdegave, het offer, voor ons ontstaat.

Nu blijkt, dat dit niet aan voorschriften is gebonden. We zien schijnbaar volledig tegengestelde ritens, die volkomen gelijke resultaten geven, omdat de bestrevingen gelijk zijn; en de bestreving is bepalend. Maar wij zien ook, dat het symbolisch offer niet in de plaats kan treden van het werkelijke offer. Het andere woorden; wanneer de, priester iets offert, dat hij als offergave heeft verkregen en waar hij geen belang bij heeft, dan zal de priester geen deel hebben aan de harmonieën, die uit het offer voortkomen. Dat is o.m. de ondergang geweest van zovele altaren in de oudheid. Wanneer echter de priester ook iets, wat van hem is geeft en offert, dan - omdat hij iets, wat voor hem waardevol en bruikbaar is, afstaat zonder iets ervoor terug te vragen - ontstaat de juiste harmonie wel.

Voor een modern mens kan dit offer dus zijn; een gave aan anderen. Het kan een offer van tijd zijn. Het kan een offer van geduld zijn. Ook 't aanhoren van iemand, die zo zeurt b.v., kan onder omstandigheden gelijktijdig een offer zijn, maar ook een mogelijkheid om - het als offer beschouwende - de juistere harmonieën voor dit "ik" te doen ontstaan.

Het gebed kan ons in vele gevallen dienen als machtwoord. En of wij nu bidden tot een bepaalde godheid of tot een abstracte god, desnoods alleen maar tot de levende kracht van de wereld zelf, dat maakt geen verschil. Als wij bidden, als wij ons dus verbonden en één-gevoelon met die hogere kracht en wij kunnen dit voor onszelf erkennen, wij kunnen zeggen; Ik bid, totdat ik die eenheid gevoel, dan bezitten wij ook de zelfverzekerdheid, waarmee wij alle verschijnselen op occult terrein aankunnen. Er is niets om te vrezen. Er is niets waarvoor wij terugdeinzen.

Ik heb dit derde gedeelte toegevoegd om u duidelijk te maken, dat bij het occultisme oefening een rol spoelt, maar dat vóór alles ook het afstemmen van je wezen, het bereiken van een juiste gesteldheid, van belang is. De weg, die u daartoe volgt, nogmaals, is niet zo belangrijk. Belangrijk is, dat u het resultaat, dat noodzakelijk is, produceert.

Daar u hier van mij geen praktische raadgevingen mag verwachten, aangezien dit een zuiver persoonlijke zaak is, die men voor zichzelf moet uitzoeken en voortdurend moet corrigeren, totdat men gevoelt: nu is er in mij harmonie, nu voel ik mij met het hoogste verbonden, meen ik dit onderwerp voor heden te mogen besluiten.

HET VERLEDEN

De achtergronden van het occultisme en alles, wat met het occultisme in verband staat, ligt nu eenmaal in een tijd, die heel ver achter u ligt. En toch zult u ook in deze dagen een beter begrip hebben voor wat u doet en voor de mogelijkheden, die er bestaan, indien u dat

verleden beter kent en dus beter beseft. Ik zou willen voorstellen om dus gewoon te praten over het verleden.

Als men zich met occultisme bezig houdt, dan is vaak de eerste vraag; Is dat eigenlijk geen modern gedoe? Dat ligt natuurlijk aan de definitie, die men geeft van "modern". Het is echter te bewijzen, dat rond 40.000 jaar geleden er al tempels bestonden, waarin occulte praktijken plaatsvonden. We kunnen ook nog aantonen, dat er - al zijn het er niet veel, - overblijfselen bestaan van ongeveer 70.000 tot 100.000 jaar geleden, waaruit blijkt dat men ook in die dagen al een zeker begrip had omtrent goden, magie en ongetwijfeld ook omtrent occultisme.

Als men in dat verre verleden gaat kijken, dar wordt men geconfronteerd met een mens, die aanmerkelijk verschilt van de mensen van vandaag. Hij leeft anders, is vaak veel meer verwant met de natuur en juist in zijn protest tegen de gebondenheid aan de natuurwetten gaat hij die beter begrijpen dan de doorsnee-mens van heden zal kunnen doen. Want een natuurwet en de krachten der natuur zijn niet alleen dingen, die men ondergaat of die men vastlegt in een regel. Het zijn ervaringen, waarin men zich zelf opgenomen voelt. En als u vandaag de dag nog sprookjes hoort over de wilde jacht, dan moet u zich dat niet alleen maar voorstellen als een verhaal of als spoken in de lucht. Dat is een hele stemming. Het is de bezieldeheid van het element, waarin de mens opgaat.

De primitieve mens - hoe ver hij misschien op menig terrein ook al was - stond nu eenmaal zo dicht bij die natuur, dat voor hem de rivier a.h.w. een eigen sfeer, een eigen stemming meebracht; dat de zee a.h.w. tevoren zei: Ik word dadelijk nijdig. En dat de lucht niet alleen maar iets is, dat zich zo nu en dan van een depressie of van een hoge druk-gebied af verplaatst met donderend geweld en de nodige regenbuien, maar dat het werkelijk iets is wat men beleeft. Het is, of elke verandering in temperatuur, in de luchtvochtigheidsgraad die mens iets te vertellen had. Er was communicatie met de natuur. En die communicatie berustte, op gevoeligheden, die de meer beschaafde mens van vandaag ongetwijfeld helemaal heeft verloren.

Het was voor de mens in de oudheid heel normaal om wij zouden zeggen telepathisch aan te voelen waar een andere stam was. En het was helemaal niet zo dwaas om als gevoelig mens aan te voelen waar een kudde was, het bewust en onbewust gebruik van gedachtenkracht om op de jacht of op de prooidieren invloed uit te oefenen.

De methode om zelfs in de landbouw bepaalde elementen levend te zien, om daarmee in contact te treden, daarmee te praten, die is eigenlijk bepalend voor de hele verdere ontwikkeling van de mensheid. Per slot van rekening zijn de steden nog niet zo oud. Een grote stad als Parijs was als Lutetia een duizend jaar geleden een mesthoop vergeleken bij nu, een dorpje. En de volheid, die u zich op het ogenblik schijnbaar in welvaart kunt permitteren, was vroeger zelfs onvoorstelbaar. De wereld was betrekkelijk leeg en daardoor had de natuur een veel grotere zeggenschap.

Voor de mens was die verbondenheid zo natuurlijk, dat hij eigenlijk pas toen hij word losgerukt uit dit meer natuurlijke, vaak ook trekkend bestaan, moest komen tot een formulering.

En dan krijgen we de eerste goden. Voor die tijd waren er de tovenaars, de sjamanen. Er zijn verklaringen omtrent voorouder-goden. Maar eerst als die mens wat loskomt van het werkelijk in de natuur leven, moet hij de dingen gaan formuleren. Hij moet er een zin aan geven, omdat ordening voor zijn eigen leven belangrijk wordt.

En zo ontstaat dus de eerste formulering van het occultisme. Dat is zeker nog geen magie. Het is b.v. een poging om een heel pantheon op te bouwen, waarin de aarde en de wateren een grote rol spelen; waarin zon en maan als mannelijke en vrouwelijke waarden tegenover elkaar staan. Maar het is in wezen nog steeds de omschrijving van de gevoelens van de mens.

Als men gaat kijken hoe men b.v. in Babylon de kleuren associeert met de goden (Sin b.v. met zilver, Bel met goud), dan gaat men begrijpen dat hier de kosmische kleuren al vertegenwoordigd zijn als een afgestemd zijn dat de mens associeert met de zon, met de maan, met water, met aarde, met de winden en met de elementen. Stemming, emotie en het daaruit ontstaand begrip is de kern.

En nu kunnen wij wel zeggen, dat de mens van tegenwoordig niet meer gevoelig is voor een naderend onweer (vooral de dagjesmensen komen daar aan besef nog wel eens tekort), maar een aardbeving wordt ook nu nog aanvoeld, en meestal uren, soms dagen van te voren. Men weet niet meer wat het is, dat ben ik met u eens, maar men voelt het nog steeds. De mens heeft nog dezelfde instrumenten, die hij eens bezat.

In de oudheid, in dat verre, verre verleden, was het heel gewoon te zeggen; Dit stamhoofd is verslagen en nu is hij daar en daar geboren. Reïncarnatie was toen heel normaal. Niet zoals u misschien denkt in een heldenverering of in een idee van een voortbestaan in een hiernamaals, maar als een normaal constateren.

Wanneer wij vele opeenvolgende geslachten zien (in het namenregister van de bijbel ziet u er heel wat), dan komt het voor, dat 4, 5 of 6 mensen dezelfde naam dragen en als één persoon worden beschouwd. Het is allemaal zo natuurlijk. En het leven in het hiernamaals, ach, dat ziet men eigenlijk niet. Er is geen hemel en geen directe hel. Die dingen komen pas, als de mens werkelijk beschaafd is. Maar een leven, dat verder gaat is er en daardoor ook een voortgaande verplichting in het leven.

Het hoofddoel van de primitieve mystici is zeker niet om door te dringen tot God. God is iets, wat ver weg is. Hun doel is. om bewust te blijven van zichzelf; om als kind geboren te worden en toch nog te weten wat ze vroeger geweten hebben. Hun denkbeelden zijn helemaal niet gericht op een veroveren van de aarde of een beheersen der natuur, maar wel op een contact ermee.

Wij zien dat verschillende landen in Atlantis b.v. langzaam, maar zeker ertoe overgaan te pogen om met de goden te handelen. En dan wordt de mens een leugenaar. Dat is heel eigenaardig. Zodra de mens dat gevoel van verbondenheid, van één-zijn met het andere gaat verliezen, gaat hij doen alsof. Dan roept hij in de oude gebeden: "Ik ben de machtige. Ik ben de sterke en onoverwinnelijke, en dan noemt hij maar een naam. "En ik beveel u mij te gehoorzamen. En zo gij dit niet doet, dan bedreig ik u met de kwellingen van dit en met het zegel van dat." Kolder! Een leugen. Want die man is dat niet. Die bedreigingen, die kwellingen kan hij niet opleggen en het zegel kan hij niet hanteren. Maar hij werkt zich op. Hij staat tegenover de natuur en moet nu zijn grootheid gaan bewijzen.

In de oudheid doe je dat nog door jezelf op te zwepen. Een modern mens kan dat niet meer. Die heeft daarvoor het gevoel niet meer. De razernij van de ouden is tegenwoordig ondenkbaar. Als men zelfs ziet hoe primitieve negers (primitief noemt men ze dan) uren lang schuifeldansen, vaak zo anarchistisch dat er in de hele dans geen patroon te vinden is, dan zegt men: Nu ja, dat zijn primitieve kerels. Maar ze begrijpen niet dat daar een soort trance wordt bereikt, een toestand van verrukking, van verloren-zijn; en dat in die toestand voor die mensen alles optreedt wat wij onder occultisme samenvatten. Zij ervaren beelden van andere werelden. Ze spreken met hun voorouders. Zij voelen hun lot aan. Zij erkennen noodzaken. Ze leren handigheidjes, wetjes, trucjes. Ze bereiken er iets mee.

Dan kan men wel zeggen; Dat is alleen maar bedrog. Neen. Dat is toch een terugkeer tot een innerlijke harmonie - primitief misschien naar een harmonie, waarin de hele natuur, de hele kosmos een rol speelt.

Ik zou verkeerd doen, indien ik u alleen deze zeer primitieve dingen zou voorhouden, want in die oudheid was men toch niet zo dom als men tegenwoordig wel eens pleegt te denken.

Lang voordat Europa zijn grote wijsheid had ontwikkeld, wist men in China of in Egypte al meer over de sterren dan men er hier eigenlijk vanaf weet. En in 1200 v. Chr. wordt er al gesproken over iets, wat die naam dan nog niet draag (de Grieken zijn nog niet groot genoeg), maar wat wij atomen en moleculen kunnen noemen. O, zeker, men praat daar primitief over. Dat is geen wetenschap, zegt men. Maar men voelt het aan.

Als een Egyptenaar werkt met het bloed van een mens, dan moeten wij ons niet voorstellen, dat hij precies een kaart heeft van de bloedsomloop. Dat weet hij niet. Hij voelt echter dat bloed aan. Hij voelt dat bloed als het leven. Hij herkent waar het in het lichaam optreedt en voelt waar het ontbreekt. Zijn diagnostiek is grove magie, zegt men. Neen, helemaal niet. Het

is een aanvoelen, dat dus niet uitgaat van zichtbare symptomen, maar van symptomen van onderbrekingen, die men in een lichaam voelt.

En als die mensen met een geest spreken, ach, dan is het ook helemaal niet zo ontstellend, zo vol bezweringen als men zich dat nu voorstelt. Er zijn heel veel voorbeelden van koningen - zelfs Saul heeft dat gedaan - die naar een tovenaars of tovenaars gaan en een geest oproepen.

Maar wat is eigenlijk hetgeen daar gebeurt? Iets als spiritisme. Er gaat iemand in een soort, trance, een soort verrukkingstoestand en er komt een stem, die wordt herkend. Die noemt men dan vader, of Samuel of een groot vorst of een groot held en deze zegt iets. Ziet men die persoon? Neen, men voelt hem aan.

Maar voor die primitieve mens is aanvoelen en zien nog precies hetzelfde. Voor die primitieve mens is het erkennen van een macht in jezelf in het hanteren van die macht nog precies hetzelfde. Hij maakt geen onderscheid tussen realiteit, zoals men dat tegenwoordig doet, en een persoonlijke werkelijkheid. Persoonlijke werkelijkheid en menselijke werkelijkheid zijn één. En als u de stelregels van het vroegste occultisme gaat bezien, dan valt dat ook op. Er wordt eenvoudig geen verschil gemaakt tussen wat echt en wat niet echt is. Iemand kan de grofste leugens vertellen en een ieder spreekt erover, alsof het de waarheid is. Maar het vreemde is, dat zij in heel veel gevallen door te handelen, alsof het de waarheid is dingen bereiken, die men niet van hen zou verwachten.

Als er verteld wordt over de een of andere vreemde stam, die edelstenen vinden, dan komt er een koning op het idee: Ik kan wel eens gaan kijken waar die eigenaardige beesten zijn, die die stenen maken. Want zo denken zo er nog over. Zij denken dat het eieren zijn. Maar hij vindt inderdaad een plaats waar die beesten zijn. Hij laat daar graven en vindt wat hij eieren noemt; hij vindt de blauwe pijpaarde. Zo zijn de beroemde kopermijnen van Salomo gevonden.

Die hele kwestie is, teruggebracht tot het meer moderne, dus als volgt te formuleren:

Voor de primitieve mysticus, de primitieve occultist, is er maar één werkelijkheid. Die werkelijkheid omvat al het denkbare, al het voorstelbare en niet alleen maar de wereld, die hij ziet of de wereld, die hij hanteert. Omdat hij handelt naar de totale wereld, bereikt hij redelijk gezien onverwacht of door schijnbaar toeval resultaten, die stroken riet zijn verwachtingen.

Ik zou zeggen, wat is meer occultisme dan dit. langs een schijnbaar niet-redelijke weg redelijk kenbare resultaten bereiken.

U hebt allen ongetwijfeld gehoord van het net van telepathen, dat eens in Egypte heeft bestaan. Dat waren meestal de Priesteressen van Isis en later ook de tempelslavinnen van o.m. de Amon-Re-dienst, een priester-orde overigens die meer politiek begaafd was. Die telepathie bestaat eigenlijk al heel lang en ze wordt niet alleen gebruikt voor communicatie op verre afstand. In vele gevallen wordt ze eigenlijk meer gebruikt als een soort gedachtenpolitie.

Het komt voor dat een vorst (Pharao b.v. of Assurbanipal) eenvoudig in zijn hof zit. Dat is meestal den groot ommuurd plein met een galerij er omheen. Hij heeft daar 3 of 4 mannetjes zitten, die alleen maar kijken naar iedereen, die binnenkomt. Zo nu en dan maakt er één een gebaar en dan kan de man die binnenkomt niet verder. Men heeft afgelezen, dat die man niet betrouwbaar is; men moet dus voorzichtig zijn. Natuurlijk, misbruiken komen voor, maar op die manier hebben heel veel vorsten hun leven gered. Want een vorst werd toen niet met "oranje-boven" begroet. Hij verkeerde voortdurend in levensgevaar. Want wie de vorst doodde, werd in de praktijk zelf vorst, als hij maar voldoende mensen achter zich had.

Dus men gebruikte die telepathen voor spionage en heel vaak ook om een reisdoel te bepalen. Er waren handelsschepen, die in die tijd langs de kust voeren van Nippon tot Madagascar en die hun doel en richting bepaalden dank zij een ziener. (Magneetstenen waren er toen nog niet. Die worden pas later gebruikt, ongeveer 300 jaar v. Chr.) Zij voelden b.v. aan waar land was. Zij voelden waar een bepaalde stof was te krijgen en ze vergisten zich maar zelden. Het was een normaal deel van het leven.

Het denkbeeld, dat iemand die een reis gaat maken naar een God toegaat en zegt: Ik geef U iets God en nu komt het in orde, klinkt tegenwoordig krankzinnig. Je mag God bidden, maar je mag God niet omkopen. Vroeger was dat normaal.

Als je vroeger naar een sjamaan toegang, dan moest hij iets van je hebben. als hij iets voor je deed; ook al was het nog zo weinig. Al was het maar een afgekloven knook van een of ander beestje, maar hij moest iets hebben. Er zijn trouwens stammen, die dat bewaard hebben.

U kent misschien allen het gezegde van de z.g. Egyptische of zigeunerwaarzegster: "Ik zal u in de hand lezen, indien u mijn palm met zilver hebt gekruisd.". En dat gaat heus niet alleen om het geldstuk. Het is de relatie, die men heeft. Het voor iets hoort iets. Dat is een evenwichtigheid, die eigenlijk het hele verleden beheerst.

De occultist in het verleden ontvangt iets en geeft iets. Hij geeft iets en dus ontvangt hij iets. Dat is voor hem de normale wisselwerking. Het bovennatuurlijk staat daar niet buiten. Dat bovennatuurlijke is betrokken in de totale gang van zaken: de handel van geven en nemen.

En dan horen wij misschien met verschrikking dat iemand zijn zoon offerde. Maar dat offer was heel vaak maar symbolisch. Dat was zoiets als tegenwoordig een oudste zoon bestemmen om priester te worden, al komt ook dat niet zo veel meer voor. Hier is een relatie geschapen met de gedachtenwereld, de wereld van de geesten, de wereld van de goden en de mens, die volkomen reëel is. En omdat zij als volkomen reëel wordt beschouwd, bestaan de dingen die wij nu onmogelijk, sagen, legenden of wonderen noemen, maar die daar een normale oorzaak-en-gevolg-kwestie, zijn. En daarom mag een ieder, die zich bezighoudt liet occultisme wel de grondregels volgen, die eigenlijk in dat verleden te leren zijn.

Oorzaak-en-gevolg beheersen niet alleen de wereld, die rond mij als mijn wereld bekend is, maar alle wereld en alle zijn, dat in mij wordt aanvaard en erkend.

Oorzaak-en-gevolg beheersen de werelden van de geest en de. wereld van de stof; en er is tussen deze werelden in oorzaak-en-gevolg geen grens.

Mijn stemming bepaalt zeker tot welk deel van de kosmos ik mij zal wonden. Maar als ik dat doe in een erkenning van de volledige werkelijkheid daarvan, dan zal voor mij alles ook werkelijk worden.

Als u dat eenmaal begrepen hebt, dan wordt voor u die hele kwestie van inwijding en van geheimscholen ook veel begrijpelijker: Want wat is er kostbaarder dan het geheim van een contact met de geest? Het zien in de verte? De kennis van kruiden? De kennis van chemicaliën? Er is niets kostbaarders. Om zoiets te verkrijgen moet je iets opgeven; dat is je huidige leven. Je krijgt er iets voor terug: een nieuw leven, waarin die geheimen een rol spelen. Maar je moet eerst het oude leven opgeven.

En nu wordt het misschien ook begrijpelijk waarom die mensen bepaalde geheimen nooit hebben neergeschreven.

Er zijn koningen geweest, die magische bibliotheken hebben gehad om van te rillen. Er zijn er verscheidenen geweest, die werkelijk overal vandaan alle boeken over magie lieten komen. Maar de werkelijke geheimen daar kwamen ze niet achter. Logisch. Die werden overgeleverd van mens tot mens; en er zat ook een zekere verplichting aan vast.

Zo is het b.v. in India een hele tijd geweest (bij de Brahminen) dat "Degeen, die u een geheim gaf, daarvoor van u kreeg alle aandacht, die een goed zoon voor zijn vader moest hebben en vooral na de dood." Zolang de ziel van die overgegene nog geen nieuw voertuig had, werd hij a.h.w. gesteund door de aandacht, door de erkenning van wat hij was geweest in de materie. Hij zou zichzelf dus niet zo snel verliezen. Hij zou zijn kennis en bewustzijn bij een incarnatie voor een groot gedeelte kunnen meenemen. Dat was het hoofddoel. En daarvoor gaf je die geheimen. Je gaf ze niet om ze aan een ander te geven, maar om zo zelf te kunnen behouden.

Op die manier heeft zich langzaam maar zeker een hele literatuur ontwikkeld, o.m. van de oudste geschriften, die hoofdzakelijk bestaan uit formules, gebeden en aanroepingen. Wij vinden b.v. aanroepingen, die geschreven zijn in heel oud Assyrisch, dat niemand meer sprak, met de, vertaling ernaast, opdat men dan ook nog wist wat men zei. We vinden dat zelfde

terug in India, waar ook nog dode talen, die niemand meer begrijpt, worden gesproken. We zien het zelfs nog in het opdreunen van de teksten uit bepaalde heilige boeken, wat de boeddhisten nu nog doen. Het ging niet om de woorden, maar om de kennis van de stemming. Het begrip was niet nodig, maar wel het afgestemd zijn. En het was niet nodig dat men een groot of een klein offer bracht. Neen, het offer op zich - hoe het verder was, - was onbelangrijk - dat bepaalde de stemming, waarmee men een ander kon benaderen. En had je nu het idee; Ik heb veel gegeven, dan kon je dus ook veel terugverwachten.

Zo kon het zijn dat in die oudheid gaven, die nu zijn uitgestorven of waarvan men weinig meer van hoort, hoogtij vierden. De beheersing van dieren, bijvoorbeeld. Tegenwoordig een moeizame dressuur, vroeger begrip. Het eerste dierentemmen was niet de dieren onderdanig te maken aan de wil van de mens, maar de dieren zozeer te begrijpen dat ze je in hun eigen wereld als leider gingen aanvaarden.

Het eerste zoeken naar vruchtbare grond, daarvoor hadden ze geen landbouwkundig laboratorium, maar ze hadden gevoel voor de goedheid der aarde. En als het gevoel voor de goedheid der aarde en de goedheid van het zaad gelijk waren, dan kon men op een ruime oogst rekenen.

Zo was er b.v. ook het zien. Men zei rustig. Over zoveel dagen gaat die en die dood. Of: Ik heb gezien dat we voorzichtig moeten zijn met dat meisje, nu nog maagd, want zij brengt grote strijders voort. Tegenwoordig zou men zeggen: Dat is een legende. Neen. Dat werd werkelijk gezien. Het kwam ook voor, dat een slavenmeisje de gade werd van een vorst, alleen omdat men had gezien dat ze goed nageslacht zou voortbrengen.

Er zijn tijden geweest dat men van allerhand eigenaardige krachten gebruik heeft gemaakt om steden te verplaatsen: b.v. de priesters die Stonehenge hebben gebouwd. Zij hadden geen dommekrachten bij de hand, maar wel een stelletje andere trucjes. Er kwam ook wat geestelijke kracht en telekinese bij te pas. Dat was normaal. Als je priester was, dan moest je dat kunnen.

Dichten. Eén van de typische verschijnselen, die men tegenwoordig in het occultisme kent, is dat mensen in een trance-toestand in rijm gaan spreken. Dat was vroeger heel gewoon. De meeste barden kenden de methode om zich in te stellen; en ze improviseerden ellenlange verzen over het een of ander in perfect metrum en componeerden er meteen een melodie bij. De mensen waren daarin verwant met de natuur, met de ritmen, met die andere werelden.

Wie in het occultisme wat wil bereiken, zal - al behoeft hij niet tot die primitieve staat terug te keren - iets van diezelfde verwantschap met alle leven moeten terugvinden. En hij zal ook het idee van "voor wat hoort wat" ook weer moeten krijgen. Niet omdat het belangrijk is, dat wij aan God of aan een geestelijke kracht iets schenken, maar omdat het feit, dat wij schonken in ons het idee van het teruggeven aanvaardbaar, groot en sterk maakt. Op die manier kunnen wij wat bereiken.

LES 3 - SFEER

Als wij ons met praktisch occultisme bezighouden, dan zullen wij steeds weer worden geconfronteerd met de belangrijkheid van de z.g. sfeer. Sfeer is moeilijk te omschrijven. Het is een toestand, waardoor men in zijn gevoelens wordt gestimuleerd, doordat een bepaalde gevoeligheid of ontvankelijkheid rond de aanwezigen ontstaat. Indien wij willen werken met meer occulte waarden en gaven, dan zullen wij op die sfeer de nadruk moeten leggen. En daarvoor zijn er een aantal betrekkelijk eenvoudige regels, waarmee u kunt bepalen; a. wat voor sfeer u maakt en b. onder welke omstandigheden dat mogelijk is. Ik wil beginnen die eenvoudige punten te noemen;

1. Sfeer kan nooit opzettelijk en in samenwerking worden geschapen. Sfeer is iets, wat geleidelijk dient te ontstaan. Daarom, tracht nooit een bepaalde sfeer te forceren.
2. Een groot gedeelte van de sfeer wordt bepaald door de verhouding tussen de mens en zijn omgeving. Wij kunnen daaraan iets doen door die omgeving te voorzien van b.v. frisse lucht én het juiste licht (de juiste hoeveelheid licht kan zelfs zeer belangrijk zijn).
3. Wij moeten zorgen dat wij geen reukstoffen gebruiken, die voor de aanwezigen prikkelend zijn. Dit zou de sfeer aanmerkelijk schaden in plaats van haar te bevorderen.
4. We zullen er rekening mee moeten houden, dat er een zekere mate van stilte én vaak ook een zekere mate van geluid is om de sfeer te bevorderen. Bijvoorbeeld: Als in een bijeenkomst de nadruk op de spreker moet worden gelegd, dan zal ik beginnen met stilte te vragen. In die stilte kan een zekere aandacht, een zekere spanning worden opgebouwd. Daardoor wordt de passiviteit van de aanwezigen vergroot, terwijl zij gelijktijdig deelhebben in het gesprokene. Wil ik daarentegen overgaan tot een gemeenschappelijk gebed, dan zal ik een sfeer proberen op te bouwen met meestal zachte en aangepaste muziek en een juist concentratiepunt: b.v. een kruisbeeld, een heiligenbeeld, een schilderij of iets anders, dat iets sterker belicht is dan de omgeving. Ik zal dan uit dat geheel met een enkel woord aangeven dat het gebed of de concentratie begint. Ik heb nu de mensen tot luisteren gebracht; dus tot een eigen activiteit. Vanuit die activiteit zal het hen gemakkelijker vallen in zichzelf te verzinken en dus ook in het gebed actief te zijn.
5. Dan moeten wij rekening houden met omstandigheden, die wij niet kunnen controleren. Wij weten, dat b.v. rond de periode van volle maan over het algemeen sensuele invloeden zullen overheersen. Hebben wij dus een bijeenkomst of een bestreving, waarbij die sensualiteit absoluut ongewenst is, dan zullen wij moeten zorgen, dat er geen maanlicht in zo'n omgeving kan binnendringen, of nog beter: wij kiezen de periode van een wassende maan in het eerste kwartier.
6. Hebben wij te maken met de spanning in de mens zelf (zijn eigen innerlijke kracht), dan moeten wij er rekening mee houden, dat de lichtelectriciteit die eigen energie mede bepaalt. Het lichtelectrisch potentiaal t.o.v. de aarde is mede bepalend voor de wijze, waarop de zenuwen reageren en voor de wijze waarop de mens zijn prikkels verwerkt en zijn concentratievermogen activeert. Willen wij goede resultaten behalen, dan zullen wij dus bij voorkeur niet samenkomen, als er een onweer op komst is of dit zich zelfs ontladend. De zeer geschoolden behoeven zich hiervan misschien niet zoveel aan te trekken, maar voor degenen, die werkelijk van de sfeer afhankelijk zijn, is zeer belangrijk:
7. Probeer niet resultaten te bereiken door het scheppen van sfeer in een periode van onweer, van dreigend onweer of zelfs van dreigende storm. De storm zelf kan soms een gunstige invloed hebben; de periode daarvóór, de geladenheid die voor de storm ontstaat, is altijd schadelijk.

Dan kennen wij de bekende methoden van sfeer scheppen, waar men met een bloemetje, een kaarsje probeert iets tot stand te brengen. Wat daarvoor belangrijk is, kunt u uit het volgende vernemen. Kaarslicht is bevorderlijk door zijn zachtheid en leven voor een gevoel van geborgenheid. Hiervoor is het van belang. Voor reiniging en afscherming zijn kaarsen over het algemeen niet voldoende. Men zou dus tot andere maatregelen moeten overgaan. Daarom kaarsen, niet als afschermingsmethode gebruiken, maar kaarslicht wel gebruiken om een zekere sfeer te creëren. Bloemen. Bloemen en groen zijn natuurlijk prettig voor het oog. Een element van plantaardig leven kan heel vaak voor de oppervlakkige beschouwer een gevoel van aangenaam vertoeven scheppen.

Dit is aanvaardbaar en goed. Toch moeten wij er rekening mee houden, dat het samenbrengen van massa's bloemen en groen, zoals dat weleens gebeurt, juist in de avonduren meestal schadelijker is dan gunstig. Op dat moment zijn de planten immers zuurstofverbruikers geworden. Wij kunnen dus niet zeggen, dat zij de lucht zuiver houden. Hun eigen sfeer is er verder een, die voor de mens wat damp is, beklemmend en vaak versuffend. Willen wij daarmee een sfeer opbouwen, dan moeten wij er rekening mee houden dat wij zelf versuft zijn en dus nooit tot een normale prestatie kunnen komen. Dan kennen wij dat gezellige praatje onder elkaar. Onthoudt u dit: Het is goed, als er in een gemeenschap een zekere vriendschap, een onderlinge bekendheid bestaat. Maar als men door elkaar zit te praten, meestal over vele verschillende onderwerpen, gaande van de laatste aanbieding van een of ander groot magazijn tot de laatste blindedarm-operatie in het gezelschap, dan moeten wij er wel rekening mee houden, dat dat altijd de sfeer vertroebelt, omdat het de belangstelling te zeer verdeelt en gelijktijdig bij de aanwezigen de neiging wakker maakt zich boven anderen te doen gelden. We zullen deze dingen dus zoveel mogelijk vermijden. Dan nog een laatste punt: Indien we een sfeer scheppen en iemand tracht om - ik zou haast zeggen op schoolmeesterachtige wijze - die sfeer te handhaven, dan is de kans heel groot dat ze kapot gaat. Sfeer is een kwestie van samenwerking van de aanwezigen; en die samenwerking moet zelfs als er één middelpunt, één spreker, één punt van concentratie is voor allen gelijk zijn. Er moet een deelgenootschap blijven bestaan.

Met deze punten hebben wij dan in ieder geval iets gezegd over sfeer. Maar een groot gedeelte van de sfeer brengt u zelf met u mee. Nu bestaan er allerhand en vaak heel overdreven voorschriften over de wijze, waarop je moet denken. Je moet je helemaal van de wereld losmaken, zegt men. Er is niemand die daartoe werkelijk in staat is. Daarom is dat zeker geen goede methode. De juiste methode is, jezelf en je wereldse belangen zo te concentreren in de richting van hetgeen je geestelijk of anderszins wilt bereiken, dat het andere wegvalt; dus niet onder een stolp gaan staan en de hele wereld buiten sluiten, maar uit de wereld alle harmonische impulsen en indrukken naar je toe trekken. Dat zal ieder voor zich en op zijn eigen wijze doen. Mits het doel dat men zich voor ogen stelt gelijk is, zal de sfeer die ontstaat harmonisch, juist en vaak van buitengewone kracht zijn.

Mooie gevoelens zijn niet uw werkelijk wezen. Indien wij een sfeer moeten opbouwen door ons eigen wezen te vervalsen, kunnen de resultaten daarvan nooit reëel zijn; ze blijven altijd onecht. Wij moeten de sfeer dus niet opbouwen door mooie gedachten, maar wel door aandacht te geven aan het goede dat er in ons en rond ons bestaat.

Het gevoel van eenheid, van broederschap, van verwantschap enz. is belangrijk. Dit is echter zeer betrekkelijk. Want juist dit gevoel van broederschap en verwantschap kan in vele gevallen leiden tot een grotere aandacht voor de congregatie of voor de aanwezigen dan voor de bedoeling van de samenkomst zelf. Daarom zou ik u de raad willen geven voor wat betreft het u geestelijk instellen.

Probeer voor uzelf harmonisch te Zijn. Richt uw aandacht vooral op het doel van de bijeenkomst of van uw arbeid en maak u niet te druk over alle meer stoffelijke impulsen en gedachten, die door u heen schieten; die verdwijnen vanzelf wel. Sfeer speelt overal een rol. In het occultisme treffen wij het hanteren van gaven aan dat men ook wel magie pleegt te noemen. De magie is voor 9/10 gebouwd op sfeer. En wat leren wij? Dat die sfeer mede wordt bepaald door geluid maar ook door de wijze, waarop u zich beweegt; dat zij door de manier waarop u spreekt, dus door het ritme waarmee u spreekt, kan worden bepaald.

Men heeft van ons wel eens gezegd, dat wij zo gemakkelijk een sfeer weten te scheppen. Maar dat is heel eenvoudig. Als wij gebruikmaken van de juiste intonatie en het juiste ritme, als wij a.h.w. een zekere dwang scheppen, dan zal daardoor vanzelf de eenheid van aandacht ontstaan, die voor sfeer bepalend is. Leggen wij daarbij dan nog een intentie in die goed, prettig en licht is, dan zal dat vanzelf voor allen merkbaar. zijn. U ziet dus dat het helemaal niet zo moeilijk is. Maar zonder sfeer bereiken we weinig.

Als u probeert een medemens te genezen, dan is er een zekere sfeer van vertrouwen nodig; en deze kan niet ontstaan door een vroomheid uwerzijds waar de ander geen gevoel voor heeft of omgekeerd. Het is een kwestie van wederkerige aanpassing. Eerst wanneer genezer en degeen, die hij wil genezen op elkaar zijn ingesteld, kan er sprake zijn van goed werken. En bij dat goede werken is dus de gemeenschap, die op dat ogenblik is gevormd, het gevoel van aangenaam, van vertrouwelijk zijn minstens zo belangrijk als de krachten, die - men dan tenslotte gaat uitstralen, instralen enz.

Als u een spiritistische bijeenkomst bijwoont (een kruis-en-bord- seance misschien, een grote seance of iets anders), dan moet u er ook weer rekening mee houden dat de kracht, die wordt opgebouwd, voor een deel uw eigen kracht is. De sfeer is niet alleen maar de invloed van het milieu, het is ook uw eigen gesteldheid, uw eigen trilling. Indien wij de eigen trilling van de mensen op de juiste manier a.h.w. harmonisch maken, dan is er een potentiaal aanwezig; er is energie. Met deze energie kan de geest dan gemakkelijker werken. Daar komt verder bij dat de wijze, waarop men is ingesteld, voor een groot deel bepalend zal zijn voor datgene, wat men aantrekt.

U ziet, sfeer, sfeer en nog eens sfeer. Mislukkingen zijn op het occulte vlak heel vaak te wijten aan een tekort aan belangstelling voor de sfeer dan wel aan een verkeerde opvatting van haar waarde.

De magiër gaat zo ver dat hij aan bepaalde, voor hem belangrijke handelingen soms een voorbereiding van dagen of zelfs weken laat voorafgaan. Hij bouwt zichzelf a.h.w. langzamerhand op tot het punt, waarop hij zelf de trilling is geworden, die hij uit het Al of uit een sfeer zich wil doen manifesteren. Hij zoekt de gelijkheid van trilling. U zult begrijpen, dat als er in de magie voorbereidingen van weken zijn, u als gewoon mens zeker niet iets belangrijks kunt bereiken door even hoofd te schudden, uw vingers door uw haren te halen, te gaan zitten en te zeggen: Zo, nu is er de juiste sfeer.

Wilt u magisch, esoterisch of occult werken, dan is het wel zeer belangrijk, dat u beschikt over een plaats, waaraan die sfeer voor u gebonden is. Probeer voor uzelf een hoekje of een plaatsje te vinden, dat niet te veel door anderen wordt gebruikt of betreden. Breng daar een arrangement aan en controleer dat elke keer zorgvuldig. Dat kan zijn: een portret, een spiegel, een kaars, wat mij betreft een paar goudvissen in een kom of een boek. Maar dat alles moet op een bepaalde manier gegroepeerd zijn. Door steeds dezelfde groepering te handhaven en te controleren en u steeds in die omgeving en bij voorkeur juist ook in ongeveer dezelfde houding te concentreren, maakt u het voor u mogelijk om uit dat geheel de sfeer te proeven. Het optimale resultaat, dat u ooit in dat milieu hebt behaald, is daardoor praktisch altijd weer bereikbaar. Wij kunnen de sfeer herhalen, doordat we haar in onszelf hebben vastgelegd als een patroon. Dat patroon brengen wij tot uiting op het ogenblik, dat wij ons weer in die omgeving bevinden.

U zult zich afvragen, of dat milieu gezuiverd moet worden.

U mag het doen. Maar geloof mij, dat is niet belangrijk. Natuurlijk, er zijn bepaalde methoden tot zuivering. Als u b.v. denkt dat er zeer veel boze geesten in de buurt zitten, probeer dan eens wat brandende houtskool en strooi er wat keukenzout op. Als dat keukenzout verdampt of met een groen-blauwe vlam verbrandt, dan is daar iets ontstaan, dat de meeste onaangename geestelijke invloeden wel verdrijft; in ieder geval de krachtvelden, waarin zij hebben willen bestaan, verstoren. Maar de meeste demonen leven niet rond u maar in uzelf;; dat zijn uw eigen angsten en gedachten. Dus alweer: zuiveren is niet zo belangrijk. Wel belangrijk is, dat de zaak fris is, dat het licht is en dat u ruimte hebt, want duister nis is identiek met angst. Dat hebt u nog uit de kinderjaren overgehouden. Verder is duisternis

gekoppeld aan een begrip van machteloosheid en daadloosheid; en dat hebben wij over het algemeen niet nodig. Daarom kiezen wij altijd een vertrek, dat behoorlijk verlicht, behoorlijk gelucht en als het even kan ook rustig is. Op deze manier bouwt u voor uzelf een weg, waarmee u iets kunt doen.

En dat doen zullen wij in het volgende punt onder de loupe nemen.

Het wekken en gebruiken van de eigen innerlijke of geestelijke kracht

Wij hebben allen in ons krachtreserves, die heel wat groter zijn dan we plegen te vermoeden. Degeen, die ooit om zijn leven heeft moeten lopen, zal, waarschijnlijk hebben ontdekt dat je zonder training vaak harder loopt dan menig atleet. Waar je die kracht en vaardigheid vandaan haalt, dat weet je niet; maar je bezit ze. Op dezelfde manier is het met het uithoudingsvermogen. U kunt veel meer pijn, veel meer honger en dorst verdragen. U kunt als het nodig is veel scherper zien. U kunt uw lichamelijke en zintuiglijke mogelijkheden dus opvoeren; maar dit geschiedt meestal pas op het ogenblik dat u aan uzelf geen grenzen meer stelt, dat u alleen nog maar eenzijdig bent gericht op een doel. Is dat een angst, dan blijkt de doorsnee-mens nog feller te reageren dan voor een begeren. U heeft dus een krachtreserve.

Deze bestaat ook geestelijk. Als u kleine onaangenaamheden hebt, dan bent u heel vaak ontzettend snel in de war en verstoord. U bent nijdig en zou de gehele wereld willen aanvliegen. Maar als u werkelijk iets ernstigs gebeurt, dan blijkt u over een geestelijke veerkracht te beschikken, die het u mogelijk maakt verder te gaan dan normaal en al het noodzakelijke te doen. Dan bent u niet in de war. Pas wanneer de spanning voorbij is, veroorlooft u zich - want noodzakelijk is het niet - een kleine ineenstorting.

Dus moeten wij hiervan uitgaan. Als ik in mij krachten bezit, dan kan ik deze alleen wekken, indien er in mij eerst een gekend begeren of een gekende angst bestaat. Ik tracht dus altijd een kracht te activeren: iets, wat ik boven alles begeer of iets, wat ik boven alles vrees. Ik maak mij daarvan een voorstelling, die alleen al door haar bestaan voor mij een stimulus is. Hierdoor word ik sterker en worden mijn reacties reeds scherper en juister. Vervolgens ga ik ertoe over mij te realiseren dat ik de kracht in mij kan bundelen, zodat ik haar op een bewuste en gerichte wijze kan gebruiken. Stelt u zich dat maar wat plastisch voor. Denk desnoods dat u als een mijnwerker met een lampje voor het hoofd loopt, dat ineens gaat branden en een felle lichtstraal uitzendt. Ook als uw voorhoofd-chakra nog niet geopend is, zal een dergelijke voorstelling toch bijdragen tot het geconcentreerd en gericht uitzenden van kracht. Misschien is het goed hier eerst even te definiëren wat die kracht is. De z.g. geestelijke kracht of emanatie, waarover u kunt beschikken, bestaat voor een groot gedeelte uit zenuwkracht, daarnaast uit de z.g. od- en pranakrachten, waarvan od in de mens is (de levenskracht) en prana een vrij in de atmosfeer voorkomende vorm van levenskracht is. Deze kracht wordt dan a.h.w. gemoduleerd door het geestelijk element. De geest gebruikt deze stoffelijke en half-stoffelijke krachten als drager. Dit zal altijd het geval zijn. Zelfs wanneer een geest op aarde ingrijpt, is deze middenstof, deze actie-mogelijkheid, noodzakelijk. Als ik die kracht dus wil wekken, moet ik ook zorgen dat lichamen de zaak in orde is. Degeen, die krachten wil uitstralen, dient er voor te zorgen dat hij zich lichamen in een ontspannen toestand of houding bevindt, waarin hij zich prettig gevoelt. Pas als dit het geval is, zal hij een maximum aan aandacht voor de beelden kunnen opbrengen. Het idee van zelfkwalling om daaraan kracht te ontleen is negatief. De kracht, die men dan ontleent, is hoogstens kracht die voortkomt uit met lijden en ongemak verwante entiteiten, krachten of beelden. Dus heel eenvoudig en kort: Voor het uitstralen van kracht.

1. Schep de juiste sfeer.
2. Zorg, dat u ontspannen en zo prettig mogelijk gezeten of gelegen bent.
3. Bouw u een beeld op van hetgeen u wenst of vreest. Dit behoeft niet noodzakelijkerwijze verbonden te zijn met het doel dat u nastreeft.
4. Wanneer u in uzelf een spanning voelt ontstaan, gebruik deze spanning om daarin het beeld van hetgeen u wilt volbrengen op te bouwen. Detailleer het beeld van hetgeen u wilt volbrengen zoveel mogelijk, tenzij het gaat om algemene waarden en begrippen.

5. Stel voor uzelf een ogenblik vast, waarop uw gehele kracht wordt uitgestraald. Op dat ogenblik mag u zelfs krampspanningen in het lichaam toelaten, indien deze u helpen om het uitstralen van de voorstelling van die kracht met alle geweld te bevorderen.
6. Houd deze poging tot uitstralen nimmer lang aan. Herhaal liever 3 á 4 keer eenzelfde poging met een tussenruimte van b.v. 10 minuten, dan dat u het één keer 4 á 5 minuten achterelkaar doet. Kort, scherp en hevig is voor u de beste methode om uw kracht uit te stralen.
7. Deze kracht kan worden gericht op geestelijke zowel als stoffelijke doelen. Gaat het om de stof, dan is het noodzakelijk dat een eventueel gedetailleerde voorstelling met de feiten overeenstemt. In dit geval moet u dus, indien het gaat om een persoon, u de persoon voor ogen kunnen stellen. Gaat het om een kwaal, dan moet u zich die kwaal voor ogen kunnen houden. Gaat het om het bereiken van een bepaald voordeel, dan moet u precies weten wat dat voordeel is en hoe dat kan optreden. Gaat het om geestelijke waarden, dan mag de voorstelling die wij gebruiken een volledige fantasie zijn, maar zij moet gedetailleerd zijn om onszelf te binden.

De eventuele vervulling echter van onze wens of de uitstraling van de kracht is hier niet gebaseerd op de vorm, maar op het denkbeeld, dat zijn eigen harmonieën zal vinden in de werelden van de geest.

De vragen, die ongetwijfeld nu zullen rijzen zijn:

a. hoe kunnen wij die kracht gaan gebruiken en

b hoe kunnen wij die ontwikkelen?

1. U kunt die kracht gebruiken voor alle doeleinden, waar u niet onmiddellijk of te sterk emotioneel bij betrokken bent. Zodra er tussen u en het doel, waarop u de kracht wilt richten, een te grote binding ontstaat, zal die kracht voor een groot gedeelte weer door uzelf worden geabsorbeerd. De oefening geeft dan weinig of geen directe vruchten. Het deel moet dus buiten u staan. Of het geestelijk of stoffelijk is, doet niet ter zake.
2. Houd er rekening mee: Ik moet mij op dat ogenblik altijd alles, voorstellen wat ik wens. Die voorstelling is noodzakelijk voor het richten van de kracht. Een ieder, die zich iets intens voorstelt (zelfs tijdens het lezen van een boek, het aanschouwen van een film e.d., zendt in zekere mate kracht uit.
3. Om die kracht uit te stralen zal er in het begin een langdurige voorbereiding noodzakelijk zijn. Naarmate men zich meer aan wendt om die kracht uit te stralen, zal men dit met minder moeilijkheden en in kortere tijd kunnen volbrengen. Gewoontevorming is zeer belangrijk voor het bereiken van de juiste innerlijke toestand. Het is een soort automatische reactie, waardoor u bepaalde gevaren leert vermijden en gelijktijdig de voor u goede punten als sfeer en milieu, zonder ze eerst bewust te overdenken of te scheppen, gaat gebruiken.
4. Kies verder nooit een doelt dat uw begrip te bovengaat. Alleen datgene, wat u zich werkelijk kunt voorstellen, wat u werkelijk kunt begrijpen, mag worden gehanteerd. Alleen in die gevallen nl. bent u in staat om

a. die kracht werkelijk juist te richt;

b. met, een zekere verantwoordelijkheid voor de kracht, die u toch bezit, een verantwoord resultaat te bereiken.

Dan wil ik nog aangeven hoe die kracht te gebruiken. Dat is grotendeels uw eigen zaak. Het gevoel, dat de kracht van u uitgaat, is echter zeer belangrijk. Hoe u dat gevoel bereikt is onbelangrijk. Zorg ervoor dat u voelt, dat de kracht op een bepaald moment van u uitgaat en u kunt ervan verzekerd zijn dat die kracht ook inderdaad wordt uitgestraald.

Hoe vergroot ik die kracht? Hoe bereik ik voor mijzelf die kracht?

1. Elke mens heeft meer dan hij beseft de beschikking over geestelijke en half-stoffelijke krachten, die kunnen worden gebruikt voor geestelijk werk en voor het bereiken van lichamelijke resultaten. Ontken nooit, dat u die kracht bezit. Twijfel er voor uzelf niet aan, dat u inderdaad een deel van die kracht uit uzelf kunt putten. Wie zichzelf niet kan overtuigen, dat hij over dergelijke krachten beschikt, mag er wel van verzekerd zijn dat zijn resultaten nil zijn.
2. Wanneer u begint te lopen, valt u meer dan u loopt. Als u begint met geestelijke krachten te werken, zult u meer mislukkingen, fouten en onverwachte resultaten boeken dan gevolgen, die direct in overeenstemming zijn met uw uitstraling en bedoeling. Trek u daarvan niets aan. Alles moet worden geleerd. Ook dit. Heb geduld met uzelf en verwacht niet binnen zeer korte tijd verbluffende resultaten.
3. Wanneer u eenmaal besloten bent om die kracht in u te bevorderen, is het belangrijk dat u regelmatig oefent. Niet een week oefenen en dan een maand niet, maar desnoods elke week één dag oefenen; maar dan ook geregeld. Voor deze oefeningen kunt u wederom gebruikmaken van al datgene, wat u bevorderlijk lijkt. Sommigen zullen yoga-ademhaling toepassen. Anderen zullen alleen een bepaalde sfeer gebruiken, een bepaalde grammofoonplaat draaien of iets anders doen. Dat moet ieder voor zichzelf weten. Naar wel is zeker, dat als u ermee begint deze dingen, totdat u het volle bewustzijn van die kracht hebt verworven, van het grootste belang zijn. Maak dus ook van het hanteren van die kracht een gewoonte.
4. Probeer nimmer uw krachten met anderen te meten. Dit vergroot het element van onzekerheid en maakt het voor uzelf zeer moeilijk resultaten te behalen. Tracht liever uw krachten in samenwerking met anderen te gebruiken. Als u hiervan een voorbeeld wilt hebben, Iemand heeft hoofdpijn en een ander gaat hen instralen. Probeer uw eigen kracht daarbij te geven. Op deze wijze krijgt u, vooral in het begin, een gevoel van verbondenheid, een zekerheid, waardoor die krachtuitstraling wordt bevorderd.
5. Denk niet, dat dit gebruik van krachten alleen kan worden geleerd in gezelschap van anderen. Zowel met anderen tezamen als alleen kunt u, mits u zich houdt aan de gegeven regels, komen tot het gevoel van: er gaat van mij een kracht uit. Als u eenmaal dat gevoel regelmatig weet te bereiken, is het zeer belangrijk dat U de eerste tijd voor die kracht zodanige doelen kiest, dat resultaten kunnen worden geconstateerd. Juist degene, die zijn kracht tot resultaat ziet leiden, zál daarin steeds meer gaan vertrouwen en daardoor van uiterlijkheden steeds meer afstand kunnen doen, vertrouwend op zijn innerlijke waarde.

Nu wij zo over die krachten zitten te praten, is het misschien wel aardig hier nog te vermelden, dat heel veel mensen onbewust wel van die kracht gebruik maken. Zij doen dit vaak ten nadele van anderen, zonder het te beseffen. Juist het bewust gebruik echter sluit op den duur ook het onbewust gebruik van die kracht uit. Je zou a.h.w. iets uit het onbewuste van je wezen moeten overbrengen naar het bewuste; van de onbeheerste reacties naar de beheerste actie. Wij komen dan op een punt, waar voor ons oorzaak-en-gevolg, niet noodzakelijkerwijs op elkaar volgen. Wij kunnen de wet van oorzaak-en-gevolg voor een groot deel a.h.w. ongedaan maken, omdat de geestelijke oorzaak, die niet kan worden gewaardeerd, in de plaats kan treden van elke stoffelijke oorzakelijkheid. Het gebruik van deze kracht, dat kan ik u wel verzekeren, is voor iedereen, die zich met praktisch occultisme wil bezighouden, belangrijk. De eenvoudigste proeven om die kracht bij uzelf te constateren kent u misschien. Ik zal ze kort even omschrijven voor degenen, die hiermee willen beginnen,

1. Breng de handen tezamen. Concentreer u een ogenblik. Maak de handpalmen los tot alleen de vingertoppen tegen elkaar steunen. Verwijder vervolgens deze een zeer kleine afstand van elkaar. Als u dan een gevoel krijgt van doorstraling (dus dat er iets tussen de vingertoppen leeft), dan gaat u langzaam die afstand vergroten. Indien u in staat bent dit gevoel vast te houden gedurende ongeveer 30 seconden en over een afstand van ongeveer 40 c.m. dan kunt u ervan verzekerd zijn dat u een zeer grote pulsatie in uzelf hebt; dat de kracht dus werkelijk uitstroomt en in de hand kan worden

geconcentreerd. Later kunt u proberen die kracht b.v. in de ogen te leggen en vanuit de ogen te doen uittreden. Maar dat komt later.

2. Een algemeen bekende proef is: voor uzelf het lopen van de energie vaststellen. De meest eenvoudige methode. Breng op een scherp voorwerp (b.v. een speld) een zeer licht en in evenwicht zijnd draaibaar stukje, papier of plastic aan, dat door de beide handen kan worden omvat. Men brengt nu beide handen naar elkaar toe waarbij de vingertoppen van de ene hand steeds wijzen naar de handwortel of aanzet van de pols van de andere hand. Wanneer men de handen enige tijd zo houdt, dan begint het stukje papier te draaien. Neemt men daarna de handen weg, en brengt men ze op dezelfde wijze, maar nu omgekeerd (dus een andere hand aan de voorkant en de andere aan de achterkant) weer samen,- dan zal het lichte stukje materiaal in een andere richting gaan draaien. Hierdoor kunt u zich dus overtuigen, dat er een zekere stroming is. Het niet-bewegen van dit stukje materiaal wil niet zeggen, dat u geen kracht hebt. Het wil alleen maar zeggen, dat uw concentratie nog niet goed genoeg is om die kracht in grote mate te doen stromen. Iemand, die goed heeft geoefend met de eerste oefening, zou in staat moeten zijn over een afstand van ongeveer 15 c.m. aan beide kanten tussen handpalm en draaibaar voorwerpje, zonder contact van vingertop en pols, de draaiing in een behoorlijk tempo te volbrengen. Het is een mogelijkheid om te controleren, dat de krachtstroom beheerst in u pulseert.
3. Neem een bloem of een plant. Zet daarnaast een bloem of plant van dezelfde soort en in dezelfde situatie. Straal de ene in, de andere niet. Bij snijbloemen kan de duurzaamheid van de ingestraalde bloem b.v. twee- tot driemaal zo groot zijn dan van de niet in gestraalde. Bij planten zal vooral het tempo van groei en bloei kenbaar en aanmerkelijk worden beïnvloed. Hierdoor kan men zien, dat men levenskracht kan overdragen. Heeft men deze proeven met instraling via de handen genomen, dan is het goed een soortgelijke proef nog eens te herhalen, nadat men met die kracht meer door concentratie heeft gewerkt, waarbij men als punt van uitgang voor de kracht de ogen noemt. Men kijkt dus geconcentreerd~ met de wil tot geven van kracht en leven, naar de ene bloem of plant; de ander beschouwt men op deze wijze nier. Hetzelfde resultaat zou hiermede moeten worden behaald.

Met deze eenvoudige proeven kunt u dus voor uzelf constateren dat die kracht er is en dat zo kan worden ontwikkeld.

Wij hebben ons al vele malen beziggehouden met de droom en het droomleven. Ik zou daaraan ook vandaag nog enige opmerkingen willen wijden.

Degeen, die in het occultisme binnentreedt, leeft in een wereld die altijd maar half werkelijk is. Er is altijd wel iets in uw eigen wereld niet helemaal past, wat de schijn heeft van fantasie of onwerkelijkheid en waarbij u onwillekeurig de neiging krijgt eventuele ware gebeurtenissen weg te verklaren.

Als wij te maken krijgen met dromen, dagdromen, fantasiebeelden, dan moeten wij heel goed begrijpen dat deze soms waarheid bevatten. Alleen kunnen wij nooit zeggen hoe groot het deel werkelijkheid is dat er in verscholen is. Aan de hand van allerhand psychologische ontledingen kan men natuurlijk uit dromen heel wat halen, evengoed als uit fantasiebeelden. Maar ik geloof toch, dat u verstandiger doet om daarop voorlopig niet al te veel de nadruk te leggen.

De droom heeft misschien zijn betekenis, maar als wij te zeer proberen hem te verklaren, zullen wij heel vaak die betekenis vernietigen en daarbij een zelfsuggestie scheppen, waardoor in een volgend droombeeld of fantasiebeeld de waarden anders worden gesteld of onjuist. Daarom: tracht nimmer en krampachtig uw eigen dromen, visioenen e.d. te vertalen. Wacht tot zij zichzelf vertalen. In vele gevallen zal een droombeeld, evenals een visioen, zelfs een bepaalde geïnspireerde fantasie, uit zichzelf groeien. Indien wij daarmee te maken hebben, zien, wij de volgende fasen optreden.

In de eerste plaats een paar begrippen, die worden herhaald. Als het gaat over een voertuig, dan kan er evengoed sprake zijn van een draagstoel, een auto, een vliegtuig, als van een

paard, een ezel, een kano of iets anders. Als het begrip "voertuig" zich herhaalt, dan kunnen wij zeggen; Deze dromen of beelden behoren tot een reeks.

In de tweede plaats letten wij erop, of deze beelden meer gedefinieerd zijn. In het begin heb ik alleen het idee; ik zit in een auto, of ik zit op een paard en ik kan het niet goed besturen. Maar in een volgend beeld heb ik het idee, dat ik op het nippertje een gevaar kan voorkomen. Ik kan nog net ingrijpen. In het derde beeld hanteer ik de zaak zelf en begeef mij in gevaarlijke omstandigheden. In het vierde beeld ben ik in mijn voertuig a.h.w. onafhankelijk. Ik zie alleen de omgeving. Uit de opbouw van die dromen, die dus als een reeks kunnen worden beschouwd, kunnen wij dan het volgende concluderen.

Ik heb mijn persoonlijke mogelijkheid tot beheersing van iets (of dat nu een stoffelijke voertuig of een geestelijk voertuig of misschien alleen ervaring, die voertuiglijk is voor onze bewustwording, dat weten we dus niet) verkregen. Door die beheersing verandert het doel. In het begin was het voor mij belangrijk om het voertuig te kennen; daarna om het te beheersen. Maar nu is het doel: het voertuig juist te gebruiken. Als ik daarbij voortdurend het idee heb; ik rijd uit het licht het donker in, dan rijd ik de verkeerde kant uit...Ik kan dan wel zeggen: Ik heb krachten, ik heb gaven, maar ik gebruik ze op het ogenblik verkeerd. Ik moet proberen mijn doel, mijn wijze van werken beter te realiseren en eventueel het tegengestelde te doen.

Op deze manier kan een droom, een visioen of een fantasie u eigenlijk dus veel leren. Maar dat kan alleen na verloop van tijd. En daarom is elke droomuitlegging, elke poging om door te dringen in beelden van uittreding e.d. vooral een zaak van geduld. Wanneer dromen niet als in een serie verbonden zijn, dan blijkt dit doordat het hoofdmotief daarin - al blijft de actie misschien gelijk niet een binding in de betekenis heeft. Als ik dus het ene ogenblik droom dat ik met een zwaard naar het duister toeloop, op een andere keer dat ik op een ezel gezeten het doe en een volgende keer dat ik helemaal niet naar het duister ga, maar dat ik erheen drijf als een soort wolk, dan kan ik zeggen: Hier is het duister hoogstens de bindende factor; mijn eigen acties zijn het niet. Er zijn rond mij invloeden, waardoor ik zou kunnen worden beheerst. U moet dus werkelijk proberen te begrijpen: Wat is de verbindende factor.

Heb ik dromen, waarin ik de ene keer naar de dierentuin ga en de volgende keer bij oom Piet op visite ben en een keer daarop mijzelf ontmoet in een drukke straat, dan hebben die dingen waarschijnlijk geen samenhang. Ik zal er dan niet over nadenken, want alleen dromen, visioenen e.d., die door steeds meer details een bepaalde ontwikkeling aanduiden, zijn voor mij belangrijk.

De ontwikkeling, die ik zo vanuit het onbewuste misschien voor mijzelf kan constateren en gadeslaan, maakt het mij mogelijk op die ontwikkeling bewust te reageren en eveneens bewust gebruik te maken van die ontwikkelingen. Maar al die andere beelden - hoe voorspellend waar ze mogen zijn of die misschien ook andere sferen weergeven - zijn voor de werkelijke occultist van geen betekenis. Zij vergroten nl. niet zijn mogelijkheid om bewust en actief met de verborgen waarden te werken, zij vergroten ook niet zijn werkelijke kennis omtrent zijn eigen leven, zijn werkelijke persoonlijkheid en zijn mogelijkheden. Iemand, die zich met de droomwereld bezighoudt, zal dus op de utiliteitsnorm daarin bijzonder moeten letten.

Wilt u uit een visioen iets aflezen, dan moet u het niet gaan verklaren. Dan moet u afwachten, totdat het visioen zich in alle duidelijkheid heeft geformuleerd. En dat het "ik" daarbij vaak niet alle uitgezonden krachten en alle ontvangen beelden ineens kan verwerken, is niet meer dan logisch. Laat deze dingen dus in uzelf groeien.

Het is vaak als een plant, die een lange tijd nodig heeft om van zaad tot een kenbaar levend wezen te worden boven de grond; en die dan toch heus nog enige tijd nodig heeft, voordat zij bloesem draagt en vruchten voortbrengt. Door met geduld ook dit innerlijk leven te ontwikkelen en te volgen krijgt u goede, blijvende en belangrijke resultaten.

Houdt u niet bezig, met voorspellende droomuitleggingen, tenzij de droom zelf zo duidelijk in verscheidene ontwikkelingen een toekomstmogelijkheid schetst, dat u daaraan wel enige aandacht moet schenken. Beschouw zelfs dan het droombeeld alleen als een mogelijkheid, niet als een onveranderlijke noodzakelijkheid of waarheid.

In uw droomleven, in uw fantasie, in uw visioenen speelt het eigen "ik" een heel grote rol, dat moet u wel begrijpen. De herinneringsbeelden, waaruit u put, uw gevoelsreacties, die u mede tot uiting brengt, zullen daarin zo sterk bepalend worden voor de inhoud, dat wij aan de beelden alleen nimmer genoeg hebben. Ook niet wanneer dit algemeen gangbare symbolen zijn voor de mensheid. We bouwen de droom, het visioen zelf op. Wij bouwen zelfs in de fantasie een eigen wereld op. Datgene, wat wij bouwen, is van geen belang. Datgene, wat erin gebeurt zonder dat wij het beïnvloeden (dus de herhalingsfactor, waarop wij geen invloed hebben), is belangrijk; en daarbij geldt altijd, dat de steeds weerkerende begripsassociatie het sterkst bepalend is voor de betekenis van het beeld, van de droom enz.

Dan wil ik besluiten met een paar zeer eenvoudige regels, waarvan u de meeste misschien wel zult kennen.

- a) Maak u geen zorgen, als u denkt nooit te dromen. U doet het wel, maar voor u zijn ze kennelijk nog niet belangrijk.
- b) Wanneer u vaak droomt en het niet onthoudt, maak u daarover niet al te druk. Dromen, die werkelijk belangrijk zijn, worden wel onthouden.
- c) Indien u een droom onthoudt, is het misschien wel aardig er enige aantekeningen van te maken. Laat ze verder rusten. Pas als u ontdekt dat er een dromenreeks is ontstaan, wordt het tijd er eens over na te denken, of hier misschien een bepaalde ontwikkeling wordt aangegeven, of een indicatie in een bepaalde richting er voor u in is vastgelegd.
- d) Visioenen en dromen van anderen kunt u natuurlijk wel verklaren, maar u kunt slechts zelden tot de ander doordringen.
- e) Probeer vooral niet de dromen van anderen uit te leggen. Laat hen hun eigen vergissingen maken.
- f) Zelfs wanneer uw droom een weergave is van een uittreding, bent u daardoor als mens nog niets meer of minder geworden. Maak u er niet zo druk over of het uittredingen zijn of niet. Het kan mooi zijn, maar verder hebt u er niets aan. Vraag u alleen af, of de droom u iets leert. Alleen daar, waar u zelf kunt leren, waar u zelf uw kracht, uw wezen, uw gaven kunt vergroten of uw inzicht in eigen wereld en leven aanmerkelijk kunt verbeteren, heeft de droom waarde.

En daarmee ben ik aan het eind van de les van vandaag gekomen. Zoals u ziet, hebben wij weer verschillende onderwerpen onder de loupe genomen. Op deze manier hopen wij een overzicht op te bouwen van alles, wat er in het occultisme is gelegen. Er zijn natuurlijk nog andere en meer praktische conclusies te trekken, maar ik meen beter te doen daarmee te wachten, tot wij over het terrein van het occulte en de daarin gelegen mogelijkheden een groter overzicht bezitten.

OCCULTISME IN HET HEDEN

Wanneer wij zo terugdenken aan het verleden, zien we allerlei ingewikkelde systemen en stelsels. Kijken wij daarentegen naar het heden, dan zien wij dat de stelsels over het algemeen zijn teruggebracht tot een ritueel en dat de rede, althans uiterlijk, regeert. En dat is ook begrijpelijk.

Langzaam maar zeker heeft de wereld zich ontwikkeld naar een zuiver materialistische cultuur, waarin de idee, het ideaal, ja, zelfs het geloof in eigen wezen en kracht zijn gebaseerd op de materiële kennis en de stoffelijke mogelijkheden.

Voor de occultist brengt dat hier en daar wel moeilijkheden met zich mee, want hij wil graag buiten dit materiële om iets bereiken. Hij zal dan in sommige gevallen eenvoudig teruggrijpen naar een niet goed begrepen herhaling van oude riten, oude gebruiken en krijgt daardoor voor zichzelf teleurstellingen te verwerken of raakt verdoold in een soort zelfgenoegzaamheid,

waarvoor weinig reden bestaat. Wat zijn nu zo'n beetje de meest eigenaardige vormen van occultisme, die wij in deze dagen kennen?

Ik wil dan allereerst graag met u naar Engeland gaan. In Engeland hebben wij de Convent of the White Witches. Dat is om het nu eens netjes te zeggen. De gonepering van de Witte Heksen. Deze zijn opgebouwd in de z.g. "coveys", groepen van 9 personen. Bij deze heksen zijn er velen, die nog de oude rituelen van de zwarte Mis proberen na te volgen. Zij begrijpen niet, wat die zwarte Mis oorspronkelijk was en daarom zien wij dat ze kapellen hebben, waarin een altaar staat, waarop een doorstoken wassen pop ligt. Wij zien bij hen naast bepaalde gebruiken, die misschien niet helemaal passen in de moderne maatschappij en ontzettend veel bijgelovigheden.

Er zijn echter uitzonderingen, gelukkig; en één ervan is vooral de z.g. Welsh Convent of Witches. De naam zegt het al; ze komt hoofdzakelijk voor in Wales, maar ook wel hier en daar op de eilanden en zelfs in het noorden. Bij deze groeperingen heeft men de oude rituelen van de Heksensabbath, de zwarte Mis e.d. aanmerkelijk vervormd, maar men is daarbij teruggekeerd tot het oude denkbeeld van de hekserij. De filosofie overigens verscheidene leerboeken bevattend en door mij dus maar heel oppervlakkig hier samengevat, komt hierop neer.

Alle op aarde gangbare verhoudingen en rituelen zijn een fixeren van onze mogelijkheden en contacten. Wanneer wij dus rituelen opbouwen, die ingaan tegen het gangbare (het omkeringsprincipe), maken wij de binding ongedaan.

Om ons heen is er een wereld vol geestelijke krachten, bezielde wezens, die wij niet allen kunnen zien.. Door de normale rituelen zijn wij van hen afgesloten. Wanneer wij dus de rituelen a.h.w. afbreken, komen wij in een situatie, waarin contacten hernieuwd mogelijk zijn. Hun terugkeer is er inderdaad één naar het paradijs. Zij proberen dus zonder enig gevoel van schuld, van verantwoordelijkheid en zonder enige religieuze binding of gedachte, behalve de erkenning van God, te komen tot een innerlijke aanvaarding van vrijheid. En dit z.g. Welsh Convent heeft het daarin betrekkelijk ver gebracht.

De occultisten daarvan zijn niet alleen dames. In het z.g. Convent of the White Witches wordt er maar één man per "covey" toegelaten, maar bij de Welsh Witches is het mogelijk dat een hele "covoy" bestaat uit mannen of uit vrouwen. Precies zoals dat uitkomt. Er is geen vaste verhouding.

In dit Welsh Convent heeft men een inwijdingsweg gevonden, die ook vandaag de dag nog de moeite waard is;

Wanneer wij gefixeerd zijn in ons huidig leven, ons huidig denken en onze huidige vorm en daardoor beperkt in onze mogelijkheden, zo moet het mogelijk zijn langs de een of andere weg deze bindingen ongedaan te maken. Niet om daarmee aan de chaos ten prooi te vallen (iets wat men bij de zwarte heksen vindt), maar eenvoudig om de bindingen ongedaan te maken, die ons door de maatschappij worden opgelegd, die uit opvoeding en geloof nu eenmaal naar ons grijpen, zodra wij in de stoffelijke wereld komen. Wij staan dan geestelijk zo vrij als op het ogenblik van de geboorte maar wij hebben het grote voordeel, dat wij - wat de boreling niet kan - in contact kunnen treden met elkaar, met de buitenwereld zowel als met die wezens van de geestelijke wereld en de innerlijke wereld.

Het is eigenlijk wel jammer, dat wij van deze heksengroeperingen zo weinig horen. Maar zoals elke groepering, die een doel nastreeft dat in de maatschappij bedenkingen pleegt op te roepen, zullen juist de meer bewusten onder hen voorkomen, dat ze ook maar iets ten toonstellen, waaraan een ander zich zou kunnen stoten.

Wanneer een Convent of White Witches, zo hier en daar nog weleens wat laat doorklinken en daarnaast ook vaak deelneemt aan andere groepen (de "coveys of the White Witches b.v. zijn heel vaak aangesloten bij de Ancient Order of Druids, de z.g. Druïden van deze tijd), dan moeten wij wel zeggen: Hoe minder ze weten, hoe meer ze etaleren.

Een andere richting - en al even eigenaardig - vinden wij in deze dagen in de z.g. Loges. De geschiedenis van de Maçonnerie is op zichzelf al, zeer interessant en boeiend. Ik kan er helaas

niet veel tijd aan besteden, maar het is wel zeker, dat de z.g. "rechte,"geheime Loges waren en dat vele van de huidige Loges, zelfs die van Le Grand Orient, zoals ze op het ogenblik bestaat, oorspronkelijk dissenters- Loges waren. Het waren dus "splitsings"-Loges; het waren geen echte Loges. Zo hadden een doel van de geheimen meegenomen, maar lang niet alles. Nu heeft zich in deze dagen een situatie gevormd, waarbij do vroeger eigenlijk niet erkende, niet volledig juiste Loges dealgemeen erkende zijn, terwijl van de vroegere geheime Loges er maar betrekkelijk kleine delen zijn overgebleven en de werkelijke Vrijmetselarij dus veel kleiner is dan aan de Mazonnerie, van deze dagen ooit zou kunnen worden afgemeten. Wat is het verschil tussen de normale maconnieke verbonden en deze z.g rechte geheime Loges? De normale verbanden van de Maconnerie kunnen van elkaar verschillen als de dag van de nacht. Er zijn er bij, die uiterst rechtzinnig zijn, die voor rassengelijkheid zijn. Er zijn er die tegen rassengelijkheid zijn. En er zijn er die alle godsdiensten en alle rassen tezamen willen zien, of die juist een scherpe scheiding

beogen enz. Er is dus een diversiteit tot en met. Hun grote eenheid danken ze over het algemeen aan de mythe van de grote bouwmeester Hiram Abiff en aan de bekende waarheden van de grote Zuilen en de Levensboom.

De rechte en geheime Loges echter hadden weliswaar de symbolen van de Tempelbouw, en ook van de grote Zuilen, ze hadden daarnaast bovendien het geheim van de Arke, dat tegenwoordig bij de meeste Maconneriën of niet openbaarbaar is of zelfs niet bestaat. Zij hadden daar echter een andere praxis. Bij hen was het element van de Levensboom niet een studie of een programma of zelfs maar een persoonlijke instelling, het was een aantal geestelijke stellingen, thesen, die op het eerste gezicht misschien zinloos waren, maar die gezamenlijk een soort alchemistisch geheim spelden. Ze maakten het de mens mogelijk in zichzelf bepaalde veranderingen tot stand te brengen en gaven hem daarnaast de mogelijkheid veel in de wereld te zien.

Die geheime rechte Loges, voor zover zo nog bestaan, zou men op het ogenblik voor het geheel van haar stellingen misschien kunnen kenschetsen met de volgende woorden.

Het geheel van het leven is de sluier, die hangt voor de werkelijke structuur van het levende. Wanneer ik het werkelijk levende begrijp, zal ik de wijze, waarop de sluier is gedrapeerd, kunnen bepalen. Daar anderen zich echter baseren op de sluier, is het mijn taak die veranderingen zo voorzichtig aan te brengen, dat men zich daarvan niet bewust wordt. Ik heb een deel van het beeld aan hun eigen terminologie ontleend.

Ook hier weer bepaalde inwijdingsmogelijkheden, maar vooral ook een verwerpen van uiterlijkheden. Dat is eigenlijk het kenmerk van elke occulte groepering, elke esoterische groep in deze dagen, die nog iets tot stand brengt.

Wel zijn er bepaalde verschillen. Wij kennen de z.g. oude Orde van Kreta, later Les crétiens Cretens, die op christelijke basis voor zich een soort ridder-mythologie hadden opgebouwd en op het ogenblik voor een deel zijn ondergedoken in de z.g. Graal-groepen, die meestal in Zwitserland hun hoofdkwartier hebben en daarnaast ook wel voorkomen bij sommige Rozenkruisers- genootschappen en de z.g. Goldkreuzer, een Duitse groepering. De kern van hun denken was, dat het mystieke lichaam van Christus (een term, die wij ook in de kerk van Rome tegenkomen) wordt gevormd door gelovigen. De eenheid van de gelovigen tezamen doet het verband ontstaan tussen het lichaam en het hoofd, dus de Christus. Door een juiste wijze van samenkomen, waarbij de identiteit teloor ging (vandaar het dragen van kappen, wij vinden dat bij boeteling- genootschappen nog terug o.m. in Italië en Spanje), was men één met allen. De maaltijden worden weleens gezamenlijk gebruikt, er werd gezamenlijk gezongen en gesproken, maar niemand had een rang. Het was dus heel goed mogelijk, dat een ieder afzonderlijk als priester ging fungeren, als dat zo uitkwam. Wij vinden nog iets van die manier van werken terug b.v. bij de Quakers. Zij gingen uit van het standpunt, dat zij als lichaam geen verschil meer kenden t.o.v. elkaar. Het hoofd zou het brengen tot de mededeling. De mededeling is dus visionair, dus openbarend, inspiratief.

In de tegenwoordige groepen spreekt die oude gedachte misschien nog wel het sterkst in de Graal-groeperingen, omdat deze de overlevering van het Verborgene Paleis en ook van de Beker des Heils hebben bewaard. Hier geldt in deze dagen ongeveer de volgende formulering:

Het totaal van de goddelijke Kracht (of Bloed des Heils, een vermommende uitdrukking) wordt ontladen in de Beker, dus in de aarde, die zich daartoe uitstrekt. Door deze goddelijke Kracht is zij gewijd. Indien wij deze goddelijke Kracht erkennen, worden wij deel van deze Kracht en vervullen wij de werken, die in deze Kracht zijn gelogen en niet de werken die ons eigen zijn.

De oefeningen zijn daarbij soms wat eigenaardig. Wij treffen b.v. zending aan, waarbij het religieuze op de achtergrond staat. Men gaat eenvoudig elders hulp verlenen.

Wij zien in deze groeperingen ook wetenschappelijk onderzoek, sociologische bestrevingen. Uiterlijk vaak zelfs een zeer sterke erkenning van de christelijke moraliteit, van de christelijke leerstellingen en dogmata. Maar zij zien deze alweer als het Kasteel. Zij zijn bestemd om de buitenwereld uit de burcht te houden, zodat alleen de dwaas (degeen, die de dingen aanvaardt en ze rustig aanvaard hebbende weer verwerpt) binnen kan gaan. Dat is dus een heel eigenaardige situatie. Ook hier kunnen wij weer zeggen: Een in het eind verwerpen van de bestaande opvattingen, de bestaande stellingen.

Het aanvaarden van de eenheid met het goddelijk Licht, zonder dat er sprake is van personen of aanzien des persoons of van rang, brengt ons eveneens terug tot dat eerste punt in het menselijk bestaan, waarin een goddelijke waarheid, zonder begrenzingsen van de rede, zich volledig aan ons kan openbaren.

Dan moet ik ook nog even naar de verdreven Tibetaanse wijzen gaan, die op het ogenblik nog wel ergens in de Karakorum zitten, al zijn het er niet veel meer, maar die voor een groot gedeelte hun scholingen juist hebben verplaatst in de richting van het hedendaagse India. Ook in het z.g. Oost- Pakistan vinden wij hen. Deze mensen passen zich uiterlijk aan bij de heersende godsdiensten. Zij zijn dus niet als de Tibetanen zelf uitgesproken anders. Hun arsenaal bestaat uit magische scholing. De oude scholing van bepaalde kloosters wordt op het ogenblik weer voortgezet in India en Pakistan en in nog enkele andere staten en hierdoor het bewijs geleverd voor de krachten van het bovennatuurlijke. Wij vinden bij hen ook een zekere dosis fakirisme, ofschoon dat nooit tot een blijvende zelfkwekking wordt doorgevoerd. Zij gaan uit van het standpunt dat de mens, als hij eenmaal heeft geleerd om de krachten van het demonische (dat vinden wij nu eenmaal sterk in die wereld) te regeren, voldoende gezag en moed heeft vergaard om zichzelf te offeren; de oude offergedachte, die wij bij de Tibetanen vinden. De beschrijving daarvan kunt u vinden, in de boeken van Alexandra David Neel.

Als ik dat offer kan brengen, dan ben ik ook in staat in de Spiegel der Waarheid of de Spiegel der Wereld te schouwen. (Zo'n spiegel bestaat inderdaad nog steeds in een rotstempel.) Deze spiegel wordt meestal gemaakt door in een eenvoudige bak water een druppel donker plantensap te gooien, dat dan wat verkleurt.

Als ik in die spiegel schouw, zie ik mijzelf. Maar door mijzelf zie ik al wat er in mij leeft. Zij zeggen: "Ik kan schouwen in de Spiegel der Waarheid en het totaal van mijn leven zien. Ik zie het hele Rad des Levens. Indien ik daarbij afstand doe van de beperkingen van het heden kan ik het concept krijgen van het geheel; en dit kan ik binnen de beperkingen van het heden toepassen." Alweer, een verloochenen van de waarde der uiterlijkheden aan de ene kant, maar - en dat is typisch voor de Tibetaan - aan de andere kant meteen kijken of je er een slaatje uit kunt slaan.

Daarbij aansluitend vinden we een aantal Indische leraren, wier wijsheid meer uit de Veden stamt, maar die toch ook proberen de mensen het innerlijk schouwen te leren. Hier wordt uiterlijk een heel groot verschil tussen de goeroe en zijn leerlingen instand gehouden. In feite is de goeroe de wil van zijn leerlingen, maar dat ook maar tot een zekere hoogte. Want hier geldt in bepaalde genootschappen of geestelijke scholen:

Wanneer ik eenmaal in mijn denken één kan zijn met de meester en daarin een eigen besef verkrijg, zo is mijn wil gelijkwaardig aan die van de meester; dan is mijn macht als die van de meester, want wij putten uit dezelfde bron.

Daar zit uiterlijk vaak een zeer ingewikkeld ritueel aan vast. Er zijn leefwijzen en voorschriften; maar die gelden alleen tot het ogenblik, dat ik ga begrijpen wat voor mij goed is. En waar de Tibetaan dan probeert om er een beetje wijzer van te worden, daar zal de Indische wijsgeer heel vaak zeggen. " moet ik dus mijn plaats op de wereld zo innemen, dat ik de grootst mogelijke vrede voor zoveel mogelijk mensen schep." Hier is het verschil, dat men dan optreedt als vredebrenger. Maar de distanciëring van de moderne maatschappij en het moderne denken ligt er weer in, terwijl er gelijktijdig in die Indische scholingen heel moderne concepten van psychologie, van wetenschap, en zelfs van atoom-chemie worden besproken. Daarover wordt gediscussieerd.

U ziet dus, dat wij in de wereld van vandaag eigenlijk heel wat typische scholen hebben. Er zijn overal richtingen aan te geven. Ik zou hier nog kunnen wijzen op bepaalde culten binnen de Voo-doo, waarin ook weer witte krachten worden aangeropen en vereerd. Maar de kern van de zaak in deze dagen is voor allen toch wel:

Er bestaat een werkelijkheid, die niet kan worden uitgedrukt binnen de beperkingen van het menselijk weten en het menselijk denken. Ik moet terugkeren tot deze werkelijkheid. U moet mij vanuit die werkelijkheid een persoonlijke voorstelling gaan bouwen zowel van mijzelf van de wereld. Doordat ik dan een persoonlijk contact heb met de Bron van alle dingen, wordt er in mij een bekwaamheid wakker, een inzicht, waardoor ik mijn plaats kan bepalen temidden van wat voor anderen nu de werkelijkheid is en op een wijze, die gelijktijdig beantwoordt aan hetgeen er in mij leeft en aan de noodzaken en behoeften, die er bij anderen bestaan.

Dat deze groepen keel vaak geheim zijn en dat het benaderen van de groepen met veel moeilijkheden gepaard gaat, dat kunt u misschien beter begrijpen, als u kijkt naar o.m. het hedendaagse Californië.

In Californië kunt u, als u alleen maar aan de kuststrook blijft, zo'n kleine 190 tempels van verschillende groeperingen en genootschappen vinden; ' de één wat groter, de ander wat kleiner. Maar er zijn buitenhuisjes bij, waarvan het kapitaal u, zoals u hier allen bij elkaar zit, zoudt ontheffen van elke noodzaak nog één slag in uw leven te werken. Wij vinden daar allerhand leraren, vaak heel vreemde kereltjes, en leraressen. Wij vinden culten, die absolute onthouding op allerhand terrein prediken. Er zijn er die absolute losbandigheid op allerhand terrein prediken. Er zijn er die werken met de bijbel, met boeken waarvan nog nooit iemand heeft gehoord en met oude boeken der wijsheid. Maar ze hebben één ding gemeen: ze vragen heel veel, ze geven heel weinig. En daarom adverteren ze. Ze willen graag leden hebben, want voor hen betekent een lid, uitbreiding van hun gezag en hun financiën; en dat vinden zij allebei erg leuk.

Kentekenende advertenties zijn b.v. "Weet u geen raad moer met uw leven? Is het hele leven voor u ondraaglijk geworden en hebt u altijd pech? Wendt u tot..." en dan krijg je Swami Ramajana zo en zo, die u de geheimen van het leven geeft." Of; "Wenst u macht over uw medemensen? Wilt u kennis hebben van hypnose, van de sterren? Wendt u tot de Oude Orde van" En zo heeft ieder zijn methode.

Deze mensen dragen dus veel kennis uit, maar die is over het algemeen beperkt. Een enkele keer komt het wel voor dat zo'n leider/ster die kennis inderdaad bezit, maar zij geven die niet uit handen. Ze kunnen hun leerlingen niet verder brengen om de doodeenvoudige reden dat zouden zij dat doen, daarmede de zin van de gemeenschap zou ophouden te bestaan. Als een bepaald bewustzijnspeil is bereikt, dan zal een gemeenschap, die tot doel heeft de mensheid dat peil te laten bereiken, zich moeten ontbinden. En als al die leden dat peil zouden kunnen bereiken, dan zouden ze ofwel nieuwe leden moeten zoeken, dan wel er zou iemand moeten opdraaien voor de vaak enorme onkostenrekeningen, en die kunnen ze niet vinden.

Terwijl er in deze wereld op dit moment vele groeperingen bestaan, meestal kleinere, die op den duur de mens tot een werkelijke, occulte inwijding kunnen voeren, die hem in staat zou stellen gaven te gebruiken, waar een ander misschien om lacht, maar waarmee je iets kunt doen, zijn er misschien, duizend- of tienduizendmaal zoveel groepen, die voorgeven dit te kunnen doen. Want indien ik iemand macht in handen geef, moet ik zeker zijn, dat hij die macht ook werkelijk goed gebruikt.

De Inwijdingsgeheimen, die wij vinden bij de Goldkreuzer, de Graalgroeperingen van deze dagen of bij de z.g. rechte, geheime, Loges zijn en blijven een vermogen, waarmee je op de wereld onnoemelijk veel kunt doen. Die geheimen zijn niet alleen maar aardigheidjes. Het zijn machtsmiddelen, waarmee je niet alleen maar geesten, maar ook mensen zou kunnen dwingen; en juist dat zou noodlottig kunnen worden voor de mensheid en voor degeen, die het doet. Daarom moeten die groepen hun geheimen wel bewaren. Ze hebben dan ook een principe, dat eigenlijk heel oud is en dat heet:

De kern of de Loge vraágt geen leden, maar zoekt hen uit en voedt hen op, totdat zij in staat zijn naar het lidmaatschap van de groep te vragen. Dat is een heel typisch principe. Want je moet dan soms 100 mensen een geestelijke opleiding geven om er één te krijgen, die de waarheid door heeft en zich er zo voor interesseert, dat hij zegt. Mag ik misschien verdergaan? En pas als hij die vraag heeft gesteld, komt hij voor een verdere inwijding in aanmerking.

In deze tijd heeft de mens wel een gemiddelde levensduur van ongeveer 50 á 60 jaar, maar hij moet meestal wel wat rijper zijn, voordat hij al die geheimen heeft verwerkt. Daarom kunnen de jongste leden van dergelijke groepen een jaar of 35 - 40 zijn; en dat maakt het ook weer moeilijk. Zij zijn daarom dus de werkelijk geheime groeperingen; Het zijn deze groepen, die overigens samen met de Witte Broederschap vaak onnoemelijk veel doen om de wereld van morgen voor te bereiden. Want die wereld van morgen moet er een zijn, waarin het occulte, het eens duistere, licht wordt, deel wordt van het dagelijks kennen en weten der mensen. Er moet een aanvulling komen op alle technisch kunnen, op alle theorieën van deze dagen. Er moet een aanvulling komen in de vorm van een inzicht in het wezen der dingen en vooral in het wezen der mensheid. En zo zien wij in deze dagen wel degelijk een grote opbouw van wijsheid, van werkelijke bereiking, van esoterie en macht, maar gelijktijdig moeten wij stellen:

Nog is de werkelijkheid verborgen en niet gemakkelijk te vinden. Nog is de mens niet in staat om vrijelijk de totale beheersing van zijn krachten en gaven te aanvaarden en desondanks getrouw te blijven aan de eenheid met het Hogere, de onbevooroordeeldheid van een a.h.w. nieuwgeborene, wanneer het gaat om streven, werken en handelen in de wereld.

LES 4 - MAGISCH DENKEN.

Magie is het toepassen van wetenschap op de onstoffelijke en daardoor stoffelijk-wetenschappelijk niet geheel beheersbare of controleerbare wetten der natuur. Als zodanig valt in de magie een onderscheid te zien tussen de z.g. reële en de suggestieve processen.

Onder suggestieve processen verstaan wij alle delen van ritens, incantaties, het gebruik van magische voorwerpen e.d., die alleen bestemd zijn om een bepaalde indruk of stemming te scheppen en daarnaast alle soortgelijke handelingen en middelen, die bedoeld zijn om in de magiër of in zijn omgeving een zekere roes te veroorzaken.

Reële magische middelen en werkingen noemen wij al datgene, wat bijzonder verdere bijkomstigheden onmiddellijke resultaten kan brengen.

In de magie komt men dan in de eerste plaats te staan tegenover de relaties, die er bestaan tussen de aarde en de andere delen van de kosmos. Deze delen zijn, zoals u bekend is, niet alleen sferen, maar ook sterren en planeten. Vandaar dat wij in de magie, ook in de reële magie, veel astrologische berekeningen zullen aantreffen. Bij deze berekeningen gaat het over het algemeen om het vinden van de meest gunstige situatie voor het bereiken van een bepaald doel. Daar echter deze berekeningen zeer ingewikkeld zijn, kan men doorgaans met enkele vuistregels volstaan.

In alle magisch werken en grotendeels in het occult werken (ook het werken met gaven) mag dan ook worden gesteld:

Al datgene, wat een energie onzerzijds vraagt en dus een actie onzerzijds vergt, zullen wij bij toenemende zonne-invloed doen, plaats vinden; bij voorkeur rond de lente-evening. Is dit niet mogelijk, dan toch altijd in de ochtenduren, als de zon opkomt.

Al datgene, wat positief is en waarbij emotionele krachten werkzaam zijn, zullen wij oriënteren op de maan. Een wassende maan geeft vergroting van gevoeligheid, suggestibiliteit en scheidt de mogelijkheid om meer concrete waarnemingen te doen en ook concreter via eigen emoties op anderen in te werken. In het geval dat dus kracht en inwerking via de emotie noodzakelijk zijn, kiezen wij een periode kort voor volle maan, in de tijd dat de zonnekracht toeneemt; dus wanneer het naar de zomer toe gaat.

Gaat het om ontvankelijkheid, dan kiezen wij altijd de afnemende maan; bij voorkeur de periode dat de zon terugloopt; dus zich van ons verwijderd. Wij zullen daarbij vooral die dagen kiezen dat de hemel helder is. De avonduren zijn daarvoor zeer gunstig vooral op uw breedtegraad – tussen ongeveer 21.30 en 0.30 uur.

Als wij met deze kosmische invloeden rekening houden, dan laten wij natuurlijk nog zeer veel buiten beschouwing. Wij zouden bij voorbeeld voor positieve handelingen rekening moeten houden met een gunstig Mars-aspect. Hebben wij te maken met emotionele invloeden, dan moet ook Venus een gunstig aspect vertonen. Wensen wij geestelijke waarden bijzonder sterk tot uiting te brengen, dan houden wij rekening met een gunstige stand van Neptunus en Uranus. Willen wij krachten uitzenden ter verdediging of eventueel voor aanval, dan houden wij rekening met een gunstige stand van Saturnus en Mercurius. Maar zoals gezegd, deze dingen zijn vooral voor de beginnening niet van het allergrootste belang. De gegeven vuistregels zijn in de praktijk voor de reële magie belangrijk.

Dan gaan wij verder na.- Wat zijn de kernwaarden van de reële Magie?

Bij de reële magie kennen wij twee verschillende waarden, die elk voor zich onmiddellijk actief zijn. De eerste is het gedachtenbeeld. De tweede is het klankbeeld. Een gedachtenbeeld bestaat uit een zo nauwkeurig mogelijk gevormde voorstelling van hetgeen men beoogt.

Daarbij komt nog een redelijk juiste voorstelling van het doel en van de mogelijkheden vermogens.

Bij klankbeelden zullen door het uitspreken van namen (dus het scheppen van een klankbeeld, dat qua trilling harmonisch is met hetgeen wij willen bereiken) bepaalde krachten kunnen aanroepen, oproepen, uitzenden en ook vanuit onszelf contacten met anderen bereiken.

Dit alles klinkt enerzijds misschien eenvoudig, anderzijds haast onbereikbaar. Toch is die onbereikbaarheid niet zo groot als, u schijnt te denken. en zijn de moeilijkheden, vaak toch veel groter dan de leek vermoedt. Eenvoudig is het, omdat men - als eenmaal een vaste uitdrukking is gevonden - deze altijd voor hetzelfde doel zal kunnen gebruiken. Heb ik dus een naam of een klankwaarde ontdekt, die voor mij een contact met een sfeer betekent of met de uitstraling van een bepaalde kracht, dan zal ik deze klank altijd voor dit deel kunnen gebruiken.

Aan de andere kant moet ik wel zeggen. Wanneer ik voor mijzelf een klankbeeld gebruik, dan is dit niet voor ieder ander zonder meer bruikbaar. Men zou kunnen zeggen, dat elke mens een ander instrument is en dus andere klankeigenschappen heeft. Een accoord op een piano kan niet door een viool worden geïmiteerd. Toch kan de viool een klankcombinatie voortbrengen, die voor de piano praktisch onbereikbaar is. Hetzelfde geldt natuurlijk voor alle anderen instrumenten. Men dient dus op den duur zijn eigen machtwoorden te maken.

Bij gedachtenbeelden is het enerzijds eenvoudig. Ik maak mij zo concreet mogelijk een voorstelling. Ik kan die uittekenen. Ik kan er diagrammen voor maken, symbolen of afbeeldingen voor gebruiken. Maar het is niet voldoende, dat ik die dingen buiten mij bezit. Om met een gedachtenbeeld magisch werkzaam te zijn moet ik, desnoods met steun van symbolen en voorstellingen in mij de situatie opbouwen. Ik moet daarbij de details zo juist mogelijk weergeven. Ik moet in dit beeld ondergaan. De opbouw is niet zo moeilijk. De concentratie, waardoor het in het "ik" een ogenblik tot werkelijkheid wordt, wel.

Nu zult u zich afvragen: "Wat kun je met deze dingen zo al doen?"

Wel; de meest eenvoudige punten weer vooropstellend. Met het klankbeeld kan men contact maken met andere sferen. Men kan contact maken met krachten van andere sferen. Daardoor kan men voorlichting of -hulp ontvangen. Men kan de krachten, gebruiken als afweer, of ze tegen anderen richten. Bij het klankbeeld is het dus niet zo, dat wij op een eenvoudige manier b.v. in de toekomst kunnen zien. Dit is via het klankbeeld wel mogelijk, maar het vergt een veel ingewikkelder procedure, een veel juistere afstemming van het "ik" dan het wekken van een bepaalde kracht zo maar in een andere sfeer. De woorden hiervoor zijn afhankelijk van de sfeer of kracht, waartoe ik mij richt; ze zijn anderszins echter ook afhankelijk van mijzelf. Daarom zal vaak uit een groot aantal bestaande woorden of klankcombinaties er voor u maar enkele zijn, die werkzaam zijn. U moet dus wel proberen om de juiste combinatie te vinden. Als u b.v. een reeks Godsnamen ziet en u wilt de kracht van het grote Licht aanroepen, dan zult u al die namen a.h.w. moeten proberen, ze moeten incanteren of scanderen, totdat u die klank krijgt, welke in uzelf die eigenaardige beroering, die siddering teweeg brengt, waardoor u weet, dat die klank werkzaam is. En dan zeggen wij eenvoudigheidshalve:

Aangezien deze klanken door de mensheid een lange tijd als aanduiding van een godheid of van een bepaalde kracht werden gebruikt, hebben zij voor die kracht de juiste klankwaarde wel in zich. Maar ook wij moeten mee resoneren in diezelfde klank, wil er een contact kunnen ontstaan tussen onszelf en hetgeen wij aanroepen.

Waarom die krachten zo eenvoudig te bereiken zijn in vergelijking tot andere prestaties, kan ik u moeilijk helemaal duidelijk maken. Maar een klein voorbeeld is misschien mogelijk. Op het ogenblik, dat u een andere kracht aanroept, is er sprake van een tweeledige werking. Als er eerst een brug is geslagen, hoe zwak ook, tussen u en die andere wereld of die andere kracht, zal vanuit die andere kracht eveneens een afstemmen op uw wezen voortkomen. Als u dus maar enigszins juist reageert en u krijgt een klein contact, dan versterkt zich dit vanzelf. Daar komt verder nog bij dat de ervaring gaat meespreken. Want elke keer als dit contact tot stand is gekomen, zal de waarde van het andere, waarmee wij werken, zich sterker in u hebben vastgelegd. U gaat haast onbewust uw eigen actie, uw incantatie, uw gedachtenbeeld of

uitstraling aanpassen aan datgene, wat u zoekt. Er vormt zich dus betrekkelijk snel een redelijk perfecte mogelijkheid tot verbinding.

Wilt u daarentegen b.v. uitreden buiten de tijd of wilt u bepaalde krachten en mogelijkheden der natuur activeren, dan is deze echo niet aanwezig. Er is dus geen correctieve factor van een ander bewustzijn aanwezig. U zult elke correctie vanuit uzelf moeten aanbrengen en de procedure, die nodig is om tot een voor u correct incanteren of tot het vormen van beelden te komen, zal dus veel langer duren. U zult zelf veel meer moeten verbeteren en nog eens moeten proberen.

Als wij met gedachtenbeelden werken, is er nog een andere factor, die eveneens zeer gunstig werkt. Haast elke mens is in meer of mindere mate telepaath. Indien hij voor zichzelf een beeld opbouwt van een ander of van iets anders, dan bevindt hij zich in de wereld der gedachten. In die gedachtenwereld bestaat er geen bepaalde afstand of richting; er is slechts een definitie, voortkomend uit het "ik". Bij elke volledige definitie, die in het "ik" bestaat, is het gedefinieerde met het "ik" onmiddellijk verbonden. En dan kunt u zeggen, dat een bewust overbrengen van gedachten en waarnemingen vaak moeilijk is, maar het feit blijft bestaan. u heeft het contact.

Als u een bepaalde suggestie uitzendt, die niet in woorden maar in een voorstelling is ingekleed, dan blijkt heel vaak dat die voorstelling veel concreter wordt ontvangen dan het woord. Want woorden zijn onvolledige klankweergaven. Elke mens gebruikt woorden toch weer enigszins anders. Hij zal in vele gevallen bepaalde woordcombinaties gebruiken. En als U één woord kunt overbrengen, zal hij de rest van de combinatie zelf daaraan toevoegen. Het resultaat is dan verwarrend. Maar een beeld is in de menselijke voorstellingswereld altijd waarneembaar. Het brengt ook niet zo sterk die vaste associatie, de gewoonte met zich, welke de woord-combinatie eigenlijk in zich draagt. Er is minder gewoontevorming, er is zuiverder opname. Geeft u een suggestie en geeft u die in woorden, dan zal ze dus minder werkzaam zijn dan als u haar probeert uit te drukken in een voorstelling. Ik zou ook hiervoor een voorbeeld willen geven.

Iemand heeft een lichte afwijking aan een hartklep. Door de omstandigheden is een normaal functioneren van het hart zonder belasting belangrijk. U concentreert zich door middel van een gedachtenbeeld of een concentratie op de persoon. Gaat u denken; Dit hart moet normaal functioneren, dan heeft u al een fout gemaakt, want normaal is het hart met de afwijking voor de persoon in kwestie. Maar als u zich een hart voorstelt, dat zonder ophouden en zonder aarzeling blijft samentrekken en bloed pompen, waarin niets fout kan gaan, dan wordt dit suggestief over gebracht en zal er vaak mede door uw kracht, maar toch ook door de suggestie een tijdelijke correctie van de fout kunnen optreden.

Uit zo'n voorbeeld kunt u misschien begrijpen, waarom wij in de magie zo heel vaak werken met uitgebreide middelen om, een voorstelling op te bouwen. Die voorstelling op zich is het doel, niet de manier waarop. En of wij nu een geit of een kip slachten of, alleen maar een paar bloemen neerleggen en kruiden verbranden, dat maakt niet veel verschil uit. Dat denken de mensen. Die dingen zijn alleen maar nodig om een voorstelling te scheppen. En als levenskracht voor mij wordt uitgedrukt door bloed, zoals dat bij veel volkeren ook nu nog bestaat, dan moet ik bloed laten vloeien om het idee van levenskracht voor mijzelf zo voelbaar mogelijk te maken. Ik heb dan de instinctieve reactie van: dit is leven; en het beeld "leven" ontstaat in mij. Het is complexer dan het bloed alleen, maar kan moeilijk door mij geheel worden gerealiseerd.

Wanneer ik kruiden, verbrand, dan is hun geur heus niet zo belangrijk. Zeker, er zijn bepaalde aromatische stoffen, die op de sfeer en de omgeving een zekere invloed kunnen hebben. Maar het meest belangrijke is toch wel de associatie, die voor mij daaraan vast zit. Als ik bij het ruiken van een bepaalde geur denk: dit huis of deze tempel of dit vertrek is gereinigd, dan voel ik mij onaantastbaar voor het kwade. En doordat ik mij onaantastbaar voel, word ik het ook.

U zult dus al op eenvoudige manier hiervan gebruik kunnen maken; en wel onmiddellijk in het dagelijks leven.

Als u in uw woning b.v. onaangenaamheden hebt of ze vreest, dan is het goed om te reinigen. Voor die reiniging mag uzelf een procedure bedenken. Of u met gewijd water wilt sprenkelen, of bepaalde kruiden of wierook wilt branden, is niet zo belangrijk. Maar gebruik wel steeds dezelfde procedure. Tijdens deze procedure dient u zich in te stellen op datgene, wat voor u het hoogste, het meest harmonische in het Al is. Of dit God is of Christus, de Boeddha of een ander, vager begrip, dat doet niets ter zake. Concentreer u daarop. Dan komt reeds na korte tijd het ogenblik dat alleen deze handeling bij u de stemming, de mentaliteit van onaantastbaarheid schept. Daardoor zult u elke disharmonie a.h.w. van u afwijzen. Door het afwijzen van elk disharmonisch aspect wekt u ook bij anderen harmonie. Er is op hun strijdigheid geen antwoord. Op hun onzekerheden is echter wel een antwoord, een zekerheid aanwezig.

Een ander punt, dat u ook gemakkelijk kunt gebruiken, is het volgende:

Als u zich niet gezond voelt of zelfs, zoals dat heet "accident prone" bent (dat wil zeggen, dat u altijd ongelukken naar u toe trekt), dan komt dit voort uit een onzekerheid, een innerlijke instabiliteit. Waar die vandaan komt, doet niet ter zake. Want wij willen nu niet de oorzaak wegnemen, maar wij willen de symptomen verminderen; en dat op zichzelf betekent vaak reeds genezing.

Wen u een bepaalde concentratie-oefening aan. Yoga-ademhaling kan daarvoor zeer gunstig zijn, mits u daarbij niet al te gymnastisch wordt. U kunt daarbij leren u te ontspannen.

Volg elke keer, als u belangrijke dingen wilt gaan dezelfde procedure. Schep in uzelf een absolute ontspanning. Zeg dan tegen uzelf, dat er in u niets is, wat op dit moment disharmonisch is. Zelfsuggestie. Maar herhaal het. Op den duur wordt een groot gedeelte van de oefening overbodig en zal men met een enkele bewuste ademhaling en door zich een ogenblik te ontspannen bereiken, dat de ongelukken niet meer gebeuren en dat al die onaangenaamheden, zoals ziekteverschijnselen, zich plotseling terugtrokken. Waarom? Heel eenvoudig. - door u in te stellen op die harmonie, door de gewoonte van terug te vallen op het scheppen van een innerlijke harmonie boort u het totaal van uw reserves aan levenskracht aan. U schept in uzelf een zekerheid en u beschermt u gelijktijdig tegenover de buitenwereld, terwijl u door de extra krachtreserve een betere mogelijkheid tot harmonie, gezondheid en zelfs actie schept.

Een eveneens tamelijk eenvoudige procedure is de volgende.

Neem een symbool. Dat kan een kruis, een boeddha, een tekening, een diagram of wat anders zijn. Het moet echter wel betekenis voor u hebben, dus voor u belangrijk zijn. Dat is de enige eis. Stel dit op een plaats waar u het kunt zien bij het inslapen en het ontwaken. Voordat u gaat slapen, kijkt u daar even naar. Neem het in u op en probeer, terwijl u de ogen sluit er even over na te denken. Dit heeft een eigenaardig effect van reiniging, maar het maakt u bovendien los van uw omgeving. Uw geest wordt daardoor vrijer tot waarnemen. Bij het ontwaken zal men zich moeten aanwennen het symbool wederom te beschouwen. Op deze wijze wordt er een brug geslagen tussen de momenten van inslapen en ontwaken; de tussenliggende periode wordt dus voor het bewustzijn gemakkelijker te definiëren en te begrijpen.

Het droomleven kan op deze manier gemakkelijker worden gebruikt om positieve dingen tot stand te brengen.

Hetzelfde geldt voor het verkrijgen van een bepaalde lering. Ik heb me laten vertellen dat sommige schoolkinderen in uw wereld nog het bijgeloof hebben, dat als zij op een boek slapen, zij de volgende dag dan weten wat erin staat. Dit lijkt krankzinnig. Maar het "ik" schept de zekerheid, dat wat er in het boek staat voor het "ik" belangrijk is.

De actie zelf duidt dus aan, dat men dit alles moet weten, en dat betekent dat alle kennis van het boek, welke in het onderbewustzijn aanwezig is, wordt geactiveerd en zonder dat men de bron daarvan misschien geheel beseft, toegankelijk wordt voor het waakbewustzijn in de komende tijd.

Nu weet ik wel, dat u geen schoolboeken meer nodig hebt. Maar waarom niet eenvoudig dit gedaan. Als u iets nodig hebt, als een bepaald probleem u kwelt, schrijf dat zo goed mogelijk op. Noteer het. Als u iets met alle geweld wilt weten of onthouden, schrijf het op.

Vouw het papier dubbel en als u zich te ruste legt, plaats het onder het hoofdkussen of in ieder geval in uw nabijheid. Doe dit vlak voor u gaat slapen. U hebt daarmee dan reeds de suggestieve afstemming voor het onderbewustzijn verkregen.

Wilt u nu nog verder gaan, dan hebt u misschien wel ergens een woord, een gebed, een uiting dus die u een innerlijke spanning en een gevoel van verbondenheid met het hogere geeft. Als u dat heeft gebruik het. Houd dat stukje papier vast en spreek uw bede uit. Leg het daarna vlak bij U neer, en begeef u te ruste.

U moet niet verwachten dat dan het antwoord de volgende, dag eronder geschreven is, ofschoon ook dat wel eens is voorgekomen door automatisch schrijven in de slaap. Maar wat wel is gebeurd: U heeft door de concentratie op de vraag en de harmonie met het hogere toegang gekregen tot praktisch het gehele bewustzijn van de mensheid en soms zelfs van andere werelden. Indien er voor de beantwoording van uw vraag gegevens nodig zijn, dan zult u die daaruit verkrijgen, ze desnoods herleiden tot voor u nog aanvaardbare termen en zo een antwoord krijgen, die in 9 van de 10 gevallen voor u goed en bevredigend is.

U zult zeggen: Dat is toch eigenlijk geen magie. Dit is het begin van de magie. Als ik een altaar opricht, als ik goden of demonen aanroep of mij richt tot de windrichtingen, als ik de krachten uit het diepst der aarde van mij wijs en de hemelkrachten a.h.w. een gestalte of een troon geef met een beeld dat ik neerzet, als ik lampen riet verschillende oliën aansteek en reukwerken brand, wat doe ik dan anders dan het scheppen van een sfeer of van een suggestie van verbondenheid. En wat gaat er dan gebeuren?

Zodra ik dit heb gedaan, begin ik met mijn incantaties, waarin ik mijn wens vaak als een bevel, soms als een bede uitdruk. Ik heb dus eigenlijk met die actie, die rituelen hetzelfde gedaan wat ik u hier eenvoudig voor het oplossen van een klein probleem aanbeveel. Alleen, door oefening en gewenning en door het gebruik van meer machtwoorden, kan ik meer sferen aantrokken en misschien grotere krachten ontlenen of grotere kennis verwerven. Maar in wezen is dit gelijk. Iemand, die niet kan beginnen met alleen de eigen kleine vragen op te lossen, zal vaak ook falen in het rituele, want hij heeft nog niet geleerd zijn eigen bewustzijn goed te gebruiken.

De magie berust natuurlijk op allerhand wetten. Daarvan zult u wel meer gehoord hebben. Er zijn wetten van eensluidendheid, van gelijkvormigheid, van besmetting of overdrachtelijkheid en nog zo wat. Al die wetten mag u voor mij vergeten. Ze hebben, zolang men in het begin is van het magisch streven, weinig betekenis. De occultist, die theoretisch alles wil weten en verklaren, heeft er veel aan. Hij kan daardoor bepaalde overleveringen, legenden en feiten gemakkelijker begrijpen, maar hij kan ze daarom nog niet doen. De kennis van de wetten in hun exacte vorm is pas belangrijk, als men heeft geleerd de krachten zelf in zich te beleven en te richten.

Dan moeten wij langzamerhand de voorschriften leren. Wilt u de eenvoudige wetten hebben, dus de vuistregels, dan kunt u dit voor de gehele magie voorlopig als volgt formuleren.

1. Dat, wat door mij wordt gezien als gelijk, is voor mij gelijk. Mijn invloed is gelijk op alles, wat voor mij gelijk is.
2. Elke eigenschap, die ik bezit of die een voorwerp bezit, kan door wilskracht worden overgedragen. Wanneer ik dus een eigenschap bezit, kan ik die overdragen. Maar wanneer iets anders (een voorwerp) een eigenschap bezit, dan kan ik mij daarop instellen en trachten die voor mijzelf te nemen. Op deze wijze kan ik eigenschappen aan anderen geven en zij het tijdelijk voor mijzelf eigenschappen verwerven.
3. Goden en demonen zijn voor mij onbelangrijk. Maar al datgene, wat ik erken als licht, kan ik alleen volbrengen, indien ik mij instel op de lichtende kracht. Al datgene, wat voor mij dubieus is, al is het in feite nog zo mooi en goed, kan ik alleen bereiken door

een beroep te doen op duistere krachten. Elk beroep op lichtende krachten maakt mij sterker. Elk beroep op duistere krachten betekent, dat ik zelf kracht verlies.

4. Als men bidt,-dan zien Wij heel vaak dat de mens probeert dat heel statig te doen. "O Heer, O Gij grote almachtige God." enz. Hij scheidt daarmee een afstand tussen zichzelf en zijn God. Als u tegen God zegt: Ach God, zo en zo zit de zaak, dan klinkt dat oneerbiedig, maar u praat tegen God, alsof Hij dichtbij is. Zeker mag in de beginselen der magie gelden dat elk afstand, die ik in mijn formulering of in mijn denken schep tussen mij en het andere ook . voor mij bestaat. Datgene, wat voor mij belangrijk is, moet ik a.h.w. zo dicht mogelijk benaderen. Dat moet ik benaderen, alsof het bijna een deel van mijzelf is. Al datgene, wat ik liever van mij verwijderd houd, moet ik juist aanspreken en mij dat realiseren op een manier, die de afstand scheidt. Als ik God aanspreek als vorst en ik ben een eenvoudig burger, dan is de afstand zeer groot. Spreek ik God aan als Vader, dan is Hij mij nabij, indien ik mij de begrippen tenminste realiseer. Maak daarvan gebruik. Ook als het gaat om de geest of om andere krachten. Als u een geest, die u kent, plechtig tracht op te roepen, is het resultaat twijfelachtig. Als u een geest oproept door eenvoudig te zeggen; "Ik weet dat je er bent. Ik richt mij op jou. Luister naar mij. Kom, wees niet vervelend, geef mij antwoord," dan zal die geest veel sneller reageren. Ook dit is een punt, waarmee u in het occultisme wel rekening mee moet houden. Want iedereen, die de zaak ingewikkeld maakt, maakt het voor zichzelf moeilijk en bovendien vaak onmogelijk om onmiddellijk resultaten te bereiken.

Vereenvoudiging is de kern van het magisch denken. En daarmee ben ik eigenlijk gekomen aan het titelonderwerp.

Het magisch denken stelt: Het geheel der schepping leeft uit dezelfde kracht. Het is dientengevolge intens met elkaar verbonden en in feite leven van hetzelfde leven. Daarom kan er tussen geen enkele vorm van leven, die uit de Schepper is voortgekomen, een werkelijke afstand bestaan. Indien er in mij een wil is, dan is die wil in alle wezen en alle denken, waartoe ik mij richt, mits daar geen sterkere wil aanwezig zal zijn. Als twee krachten van wil tegen elkander zijn gericht in twee delen van de schepping, zal de sterkste wil het zichtbare effect van de actie bepalen.

U ziet, het is allemaal niet zo moeilijk. Dan zeg ik verder; Omdat ik mij de werkelijkheid van dit een-zijn zo moeilijk kan voorstellen, kan ik door handelingen, door het gebruik van symbolon, door bepaalde rituelen voor mijzelf deze nabijheid suggereren. Ik kan door schijnbaar onsamenhangende acties het gevoel van eenheid tot stand brengen. Op dezelfde basis berust het in de magie vaak voorkomende gebruik van oude en misschien niet eens meer begrepen woorden. In de oudheid zijn de harmonische klanken gevonden. Zou men deze parafaseren of veranderen, dan zouden ze misschien hun waarde verliezen. Daarom blijft men ze behouden en vergeet daarbij, dat het innerlijk begrip (niet het verstandelijk) voor de klank aanwezig moet zijn, voordat zij actief kan worden. Toch kunnen wij zeggen: Datgene, wat vanaf het begin der mensheid instinctief voor hen een weg is geweest om geesten, goden en krachten te benaderen, zal voor de doorsnee-mens van vandaag eveneens gelden, voor zover het de lichamelijke werkingen betreft. Want hij is innerlijk nog gelijk aan de oermens. Slechts waar het zijn geest betreft, zal hij voortdurend een eigen afstemming moeten vinden.

Het laatste deel van het magisch denken is misschien nog wel het meest logische. Daar mijn leven in het geheel van het levende waarde, heeft en mijn levenskracht voor een ieder dus een levende kracht is, die hij innerlijk kan erkennen, aanvaarden in zelfs in zich opnemen, zal elke uiting van mijn wezen, waarin mijn levenskracht mede een rol speelt, door anderen met andere of de kracht worden aanvaard en zal ik door het geven van mijn kracht een door mij begeerd antwoord uit het andere kunnen krijgen. Bepalend voor de wijze, waarop het antwoord tot uiting komt, is de geaardheid van de kracht, waartoe ik mij richt. Ook dit is, zoals u ziet, eigenlijk, wel logisch.

Magie is niet iets geheimzinnig. Magie is een procedure van werken. En zoals men altijd begint met het experiment, zo bouwt men de magie op uit het experiment. Alle magische procedures zijn door experimenten langzaam maar zeker gemaakt tot wat zij zijn. Daarbij zal veel

overbodigs behouden blijven. Dat ben ik met u eens. Maar als u aan magie wilt doen of als u een bepaalde gave wilt ontwikkelen in het occultisme, dan zult u ook moeten uitgaan van wat er is, ook al is dat onjuist. En u zult net een bepaald doel voor ogen daarmee moeten experimenteren.

Nu is het moeilijk om in een experiment alle niet werkzame factoren te elimineren. Belangrijker is, dat wij resultaat krijgen. En nu geldt - en dit is voor de bewuste magiër, die dus niet zichzelf zoekt: Als ik een resultaat heb bereikt en dit bij herhaling heb geconstateerd, zal ik trachten steeds meer delen van mijn formule weg te laten, totdat ik het essentiële overhoud, dat voor mij noodzakelijk is, om de reactie te wekken.

Het is a.h.w. het uit het erts smelten van het geestelijk goud. Het is goudmakerij in de juiste vorm. Het is het destilleren van geuren uit licht. Het is het verwerken van geestelijke krachten en essenties tot zichtbare vormen en het oplossen daarvan in het niet.

Alleen het noodzakelijke is voor de bewuste magiër belangrijk. Wij kennen een eenvoudige vuistregel, die zegt.

In de magie is elk hulpmiddel, dat voor het "ik" aanvaardbaar is binnen het begrip van harmonie met het Goddelijke, belangrijk. Want wie zelf nog niet kan lopen, bediene zich van krukken en hulpmiddelen om zich te bewegen. Hulpmiddelen in de magie zijn de krukken, waarop degenen, die zelf nog niets kan, kan steunen om althans enige resultaten te bereiken.

Dit hele denkbeeld :van een wereld, waarin niets onmogelijk is, kan natuurlijk worden verklaard. Wij kunnen spreken over de veelvoudige keuzemogelijkheden, het oneindig aantal heelallen, waarin elke actie ergens aanwezig is en al die dingen meer. Verwar u echter, daarin, niet te veel. Dat zijn de verklaringen verklaringen, zoals de spiraal van de tijd, die eigenlijk onjuist is. Zelfs de strip van Möbius is geen juiste omschrijving voor het effect tijd. Met die dingen kunt u magisch denken en werken. Toch wil ik u een raad geven;

Als u wilt proberen het magisch denken in uzelf te wekken, is het niet belangrijk dát u verklaart. De verklaring komt later. Belangrijk is altijd dat men bereikt. U kunt toch wel in een God geloven, zonder precies te verklaren wie wat hij is en waarom Hij bestaat. Dan kunt u ook geloven aan iets, wat u ten gunste helpt, zonder dat u het kunt omschrijven. Omschrijf niets onnodig. Leer eerst bereiken. En als u tijd over hebt, probeer dan te verklaren. Niets is onmogelijk behalve datgene, wat ik voor mijzelf onmogelijk acht.

Leer daarom aanvaarden, dat alle dingen mogelijk zijn.

Baseer u nimmer op anderen of het andere, doch altijd op uzelf en de oneindigheid van mogelijkheden, die in dit "ik" zijn gelegen.

Tracht nooit anderen te benaderen net haat of genegenheid of hen te veranderen of beter te maken. Dit kan religieus verantwoord zijn, magisch is het dwaasheid. Want men werkt met de bestanddelen, die men heeft en men ontdoet ze op den duur van al het overbodige, totdat het essentiële overblijft.

De magiër zegt; Ware magie is de chemie van de krachten van de ziel.

Uitstralingen is het laatste punt, waaraan ik vanavond binnen het kader van het magisch denken aandacht mag besteden.

De uitstraling van elke mens is zeer complex. Voor die mens zijn het meest belangrijk; de onmiddellijke uitstralingen in zijn eigen levensaura. Deze worden door zijn stemmingen, emoties, verwachtingen en gedachten gevormd. Tevens spelen lichamelijke reacties daarin een rol. Tracht allereerst deze voor een deel beheersbare uitstraling harmonisch te maken en in overeenstemming te brengen met datgene, wat ge wilt bereiken.

Daarnaast hebben wij de meer geestelijke delen van het ego, die eveneens in de aura en de uitstraling vertegenwoordigd zijn. Deze zijn niet beheersbaar. Maar wanneer het beheersbare "ik" is afgestemd, is het wel zeker dat de geestelijke delen van het "ik" zoveel mogelijk althans daarop zullen reageren en daardoor een grotere mate van eenheid zullen bereiken.

Tracht nimmer uw geest te reinigen zonder uw lichaam te reinigen; maar als uw lichaam reinigt, reinigt u mede ten dele uw geest.

De magie handelt altijd vanuit het heden, vanuit eigen wereld, eigen materie, eigen mogelijkheden en bereikt daardoor de afstemming van de totale uitstraling. Iemand, die het andersom wilt doen, zal heel vaak falen. Maar wie uitgaat van het stoffelijke, gaat daarbij ook uit van het mogelijke. En daardoor blijft de afstemming altijd binnen het voor het "ik" aanvaardbare. Zij is dus altijd bruikbaar; en het aanvaardbare is een keuzemogelijkheid, waardoor een bepaald kenbaar en bestaand punt kan worden verwerkelijkt.

U zult begrijpen, dat er verder in de uitstraling de kosmische stralingen een rol spelen. Maar die kunt u niet beheersen. Nu is het eenvoudig u te zeggen; Tracht te leren kennen welke straal de uwe is en werk met de krachten daarvan.

In de praktijk komt daar niets van terecht. De magiër zegt weliswaar. Als magiër ressorteer ik onder de Heren van kennis en de Heren van macht, maar hij weet niet, of dat voor zijn persoonlijk levenslot werkelijk waar is. Daarom is het verstandiger te zeggen:

Ik kan mij afstemmen op elk doel van de goddelijke kracht, dat voor mij begeerlijk is en daarmee voor korte tijd harmonisch zijn. Ik zoek nimmer een blijvende gesteldheid te bereiken, maar zal incidenteel en naar behoefte mij met geheel mijn wezen en kracht richten op datgene, wat nu voor mij belangrijk is.

En dan zegt u:

Indien mijn uitstraling **goud-lichtend** is, kan ik al het werk doen dat behoort tot levenskracht.

Met het **witte licht** kan ik aanvallen en afweren.

Met het **rode licht** kan ik genezen. Ik kan leven nemen. Daarnaast kan ik de emoties van de mensen rond mij beïnvloeden en kan ik een beroep doen op oerkrachten van de natuur.

Met het **blauwe licht** kan ik een beroep doen op kennis. Ik kan daarmee contacten bereiken met de wetende werelden van overgeganen. Ik kan daarmee bepaalde geestelijke krachten oproepen, ook engelen en demonen. Ik kan daarmee harmonie bereiken met elke de stof bezielende entiteit.

Indien u dit onthoudt, dan hebt u voldoende.

Stel, u de kleur voor van het licht. Stel u de persoonlijkheid voor en tracht de sfeer, die voor u met de kleur verbonden is in uzelf te bereiken en ga dan gewoon te werk als in de vuistregels zijn gegeven.

Ik heb hiermede geprobeerd zeer in het kort en naar ik hoop enigszins. praktisch iets te zeggen omtrent de directe magie.

Er zou zeer veel kunnen worden gezegd over symbool-gebruik, opbouw van riten en al wat daar bij behoort. Voor heden wil ik deze dingen laten rusten. Ze zijn voor iemand, die in deze richting begint te werken en te denken, niet van belang. Belangrijk is;

Geloof in de mogelijkheid; . concontratie op het doel; afstemming van hot ego en eventueel het opbouwen van het juiste gedachtenbeeld of het vinden van het voor de actie en de bereiking noodzakelijke, klankbeeld.

PSYCHOLOGIE EN MAGIE

Als wij de magie afzonderlijk bekijken, dan klinkt ze nogal onwaarschijnlijk. Maar als wij ons gaan bezighouden met de psyche van de mens (zijn gedachtenleven, de verborgenheden die er in hem leven), dan blijkt plotseling dat die magie aanvaardbaarder wordt. Zeker, ik weet dat de psycholoog heel vaak zegt, dat de magie een ontvluchtingsmechanisme is, waardoor primitievere mensen en volkeren hun gevoelens van onzekerheid en onbehagen weten af te

reageren en over te dragen aan niet bestaande, naar voor hen reële waarden. Maar deze verklaring nu eens terzijde laten de, zou ik toch op een paar punten willen wijzen.

Wij weten allemaal, dat elke emotie in het lichaam veranderingen teweegbrengt. Wanneer je b.v. schrikt, dan zien wij ineens dat er een bepaalde stof wordt afgescheiden, die komt in de bloedbaan en beïnvloedt het hele lichaam. We zien, dat een mens in een bepaalde toestand van ontspanning de schadelijke stoffen in het lichaam meestal veel sneller pleegt af te scheiden via de normale wegen, dan een ander. Je zou dus kunnen zeggen, dat de toestand, waarin men geestelijk verkeert, op het lichaam en de mogelijkheden van het lichaam een heel grote invloed heeft.

Als wij alleen dit eens bekijken in de magie, dan komen wij al tot de ontdekking, dat de magie in vele gevallen erg positief kan werken. Ze brengt bepaalde emoties tot stand. Misschien dat het dan geen kwestie, is van net toegediende digitaline, maar dat er een andere stof, de actie van de bijnier b.v., wordt versterkt. Dan kan daarmee een ziekteverschijnsel worden bestreden of een tijdelijke vergroting van uithoudingsvermogen of van voorstellingsvermogen daardoor ontstaan.

Je zou dus wel moeten aannemen, dat al die magische riten, procedures en denkwijzen in het lichaam een zekere invloed hebben. Dat kan niet anders. En ben je eenmaal zover, ach, waarom zou je dan niet nog een stap verdergaan.

Ik wil u niet neer vervelen met die bekende geschiedenis van de man, die een brandblaar krijgt als je hem zegt. "Dat is een gloeiend mes" en je raakt hem aan net een ijspegel. En ik wil het ook niet meer hebben over alle traumata, die langs geestelijke of suggestieve weg tot stand worden gebracht. Die hebben wij al zoveel gehoord. Maar ik wil toch wel stellen, dat de psychologie constateert, dat het menselijk lichaam op denkbeelden kan reageren, alsof deze werkelijkheid waren.

En dan vraag ik me altijd af: Waarom zeggen ze; alsòf deze werkelijkheid waren? Want per slot van rekening, wanneer iemand wordt aangeraakt met een ijspegel en hij denkt dat het een gloeiend mes is en hij vertoont alle tekenen dat hij door een gloeiend mes is aangeraakt, dan zouden wij toch ook kunnen zeggen, dat voor deze mens (als eenling te midden van alle anderen, die de ijspegel zien) sprake is geweest van een gloeiend mes. Er is niet alleen naar één werkelijkheid? er zijn er vele....

De werkelijkheid, waarop ik reageer, behoeft dus kennelijk niet altijd de werkelijkheid van alle anderen te zijn. Dat is wetenschappelijk aan te tonen. Wij kunnen dat ook nog aantonen via hypnose in verband niet b.v. de roes tijdens voodoo.: De roes, waarin men zich verwondingen toebrengt bij bepaalde secten, o.m. in Egypte en bij bepaalde koptische christenen.

Er is dus een andere werkelijkheid, waardoor het "ik" alleen door zijn denken voor zich de waarde en de betekenis van de omgeving kan veranderen. Maar als dit het geval is, hoe kan ik dan nog spreken van een werkelijkheid? Dan is er eigenlijk geen werkelijkheid. Dan is een zeer groot gedeelte van de levenswaarde een variabele factor geworden, waarbij het "ik" met zijn denken en met zijn voorstellingsvermogen de waarde bepaalt. Ben ik dan zo ver van de magie af?

De magie zegt toch immers, dat het "ik" door zijn innerlijke afstemming of door zijn voorstelling de werkelijkheid verandert. En dan kunnen we zeggen. Maar dat is alleen de werkelijkheid van de magiër. Goed. Maar het is zijn werkelijkheid. En zo goed als je die brandwond kreeg door de ijspegel, zo goed kan een zieke gezond worden. Voor de magiër zult u misschien zeggen; Ja, goed. Zolang het de magiër betreft. Maar als een ander tijdelijk of blijvend eens in die emoties, die droom of instelling gaat delen, wat dan?

Wij vinden de meest eigenaardige verschijnselen van massasuggestie. En nu kunnen wij zeggen: Ja, dat is geen werkelijkheid. Het heeft niets niet de werkelijkheid te maken. Het is een psychische besmetting, waardoor juist de werkelijkheid wordt ontkend.

Ik vind het tamelijk apodictisch gezegd, dat alle mensen, die iets abnormaals zien alleen maar onwerkelijkheid beleven en dat degenen, die dat niet zien, de enigen zijn, die reëel zijn. Ik

weet het, zo redeneert men op de wereld. Dat moet men wel. Men kan niet zeggen. Alles is variabel. Maar als je dat eens logisch bekijkt.

Als er 1000 mensen zijn, die een verschijning zien van de H.Maagd en er zijn 10, die dat niet zien, dan geldt de werkelijkheid van die 1000 (de meerderheid) op dat ogenblik; de 10 anderen kunnen er niets aan doen.

Zolang het nu om een verschijning gaat, basta. Daar praten we verder niet over. Maar nu gaan wij naar een bedevaartsoord toe. Het behoeft geen Lourdes te zijn. Het mag voor mij Kavelaer zijn of een andere belangrijke plaats. Nu zien we dat daar mensen genezen; sommigen wel, anderen niet. Vele anderen ondergaan daar een totale psychische verandering. Hun mentaliteit is een andere geworden. Moeten we nu zeggen: Dat is suggestie? Of moeten we zeggen. Dat is een wonder Gods. Of zouden wij misschien kunnen zeggen: Wanneer die mensen, daar samen zijn, treden zij in een andere werkelijkheid binnen. Voor hen is de mogelijkheid voor een plotselinge genezing tijdens de suggestie van de bedevaart helemaal niet een sprookje. Het is een werkelijkheid. Als ze er vast genoeg in geloven, dan gebeurt er wat. En dan behoeven we niet eens zo ver te gaan.

Misschien bent u wel eens gaan kijken bij de bijeenkomsten van gebedsgenezers. Daar ziet u ook dat niet iedereen, maar sommige mensen toch wel genezen, hetzij tijdelijk of voor goed. Wie kan zeggen, dat dat niet neer reëel is? En toch is daar geen enkele zichtbare invloed.

Als je de zaak ontleedt, komt het eigenlijk hierop neer. Wanneer ik met volle overtuiging denk, dat iets waar is, zodat ik daardoor andere mogelijkheden vergeet of uitsluit, dan wordt het voor mij waar. En zolang ik die waarheid blijf accepteren, blijven de gevolgen voor mij persoonlijk bestaan.. Ik geloof niet, dat iemand daartegen bezwaar kan hebben.

En dan zeg ik; Magie is een systeem, dat misschien vanuit psychologisch standpunt voor een groot gedeelte op zelfsuggestie berust, maar waarbij, de magiër en vaak ook zijn slachtoffers kennelijk in een andere werkelijkheid komen. Een werkelijkheid, waarin zij geloven; en zolang zij daarin geloven, werkt het.

Den stel ik. Het geloof in de mens is bepalend voor de mogelijkheden, die de wereld voor hem heeft. In overeenstemming met zijn geloof en werkelijk denken zullen de verschijnselen van deze wereld zich aan hem presenteren; de gevolgen van deze verschijnselen zullen voor hem niet in overeenstemming zijn met de algemeen gangbare opvatting, maar slechts met zijn persoonlijke aanvaarding daarvan.

En dan ga ik nog een stapje verder.

We hebben in de psychologie een aantal verschijnselen, die wij later ten dele onder parapsychologie hebben ondergebracht, waarmee wij eigenlijk geen raad weten. Dat zijn dingen, die in de normale wereld niet helemaal passen. Wij kunnen ze alleen verklaren door aan te nemen, dat er zo nu en dan een uitzonderingstoestand optreedt Die uitzonderingstoestand kunnen we niet definiëren. Wij kennen er enkele verschijnselen van. Er is b.v. bij het overbrengen van een boodschap een sterke emotie nodig. Voor het wekken van bepaalde paranormale vermogens blijken heftige geestelijke of lichamelijke schokken noodzakelijk te zijn. Maar dan vraag ik mij toch maar af: Is dat nu werkelijk een uitzonderingstoestand? Of is het zo, dat je eigenlijk door zo'n schok pas komt tot het aanvaarden van 'n werkelijkheid, een mogelijkheid, een facet van het zijn, dat voor een ieder werkelijk zou kunnen zijn. Als je op die vraag een bevestigend antwoord wilt geven (en ik meen dat ik dat toch mag doen; de stelling is zeker niet onlogischer dan menige in de psychologie geldende stelregel, al is het alleen maar de regel dat elk droombeeld herleid kan worden tot sexuele achtergronden van het denken), dan mag ik toch ook mijn conclusies trekken. En dan stel ik, volgens mij aanvaardbaar onlogisch, dat:

- a) magie niets anders is dan het domineren van de psyche over de werkelijkheidserkenning, die in het fysiek op dat ogenblik bestaat
- b) in het fysieke slechts die mogelijkheden worden gerealiseerd, die door de psyche worden erkend.

- c) elk beeld (geloofsbeeld of ren ander beeld), dat niet met de z.g. feitelijke werkelijkheid samenhangt, in de mens niet slechts de rol heeft een ontwijken van problemen mogelijk te maken, maar dat - mits het geloof volledig is - hierdoor de mens binnentreedt in een nieuwe werkelijkheid, die voor hem volledig zal gelden met alle daarin bestaande, of erkende regels:.

Ik eindig mijn conclusies voor dit deel van mijn betoog met te constateren, dat gezien de sterke binding, die er tussen het fysiek ervaren en de psychische erkenning bestaat, moet worden gesteld, dat de psyche vanuit de materie even sterk te beïnvloeden is als de stoffelijke reactie vanuit de psyche te beïnvloeden zal zijn. Dientengevolge zal de stoffelijke actie, ook indien zij niet op feiten of op werkelijkheid is gebaseerd, een psychische gesteldheid kunnen wekken, waardoor het gestelde waar wordt. Verwerkelijking van het schijnbaar onmogelijke is zowel direct vanuit de psyche als via de stoffelijke - -handelingen, die in zich onlogisch lijken, mogelijk.

En dan komen aan het volgende en tevens, laatste deel. Als wij nu tot onze verbazing zien dat er regendansen zijn, waarbij werkelijk onverwacht regen schijnt te ontstaan, dan zullen wij als stofmens geneigd zijn te zeggen, dat dit natuurlijk te danken is aan de kennis van de medicijnman, die met het beginnen van de regendans wacht, totdat alle tekenen erop wijzen, dat die dans succes zal hebben. Maar is dit ergens ook niet een poging de werkelijkheid te ontvluchten? Want wij zien, dat dergelijke dansen weleens falen, maar we zien ook wel dat ze zeer onverwachte resultaten brengen.

Als ik even mag herinneren aan de ervaring, die een filmploeg had. Voor een bepaalde film met cowboy~helden en indianen had men een opname nodig van dansen. Zij zijn toen naar de Hopei-indianen gegaan, die regelmatig samenkomen in een kamp voor dergelijke dingen en hebben gevraagd; "Mogen wij jullie regendans opnemen?" Waarop de hoofdman zei. "Maar zou dat niet lastig zijn niet al die regen?" "Nu," zeiden ze, "er is geen wolkje aan de lucht, het is heerlijk weer, begin maar." Enfin, de waterschade heeft een herhaling van de opnamen in een studio noodzakelijk gemaakt. Dit is historisch.

Maar als ik nu stel dat de mens, wanneer hij binnentreedt in een andere werkelijkheid - hetzij via een dans of door iets anders, wat zijn denken absoluut in een nieuwe richting doet gaan - niet slechts zichzelf beïnvloed, maar ook voorwerpen en krachten van de natuur zal kunnen beïnvloeden, dan wordt het toch wel heel vraagwaardig, of wij wel mogen spreken van de feiten van deze wereld. Ik geloof, dat de mens in vele opzichten zelf de feiten maakt.

En als het hoog water is in Nederland en iedereen loopt te hopen, dat het niet meer zal regenen, maar denkt dat het wel door zal gaan, dan is het voor mij nog niet zo zeker dat de verdergaande waterschade nu alleen door een hoge drukgebied en door een diep wordt bepaald. Ik heb het idee, dat het menselijk denken daar ook iets toe bijdraagt

De magie gaat natuurlijk veel verder. Hij zegt dat het denken bepalend is. Ik neem aan, dat dat op een beperkte basis voor hem waar is. Maar als hij het voor zichzelf waarmaakt, zal het voor vele anderen waar kunnen worden, ook als zij het niet geloven. En dat is een punt, waaraan wij toch nog wel oven aandacht moeten schenken.

Wanneer er in een gezelschap een mop wordt verteld en één meisje bloost, dan moet u eens zien hoeveel bloesjes er ineens los komen. Is daardoor de waarde ervan veranderd? Helemaal niet. Het verhaal en de stemming blijven dezelfde. Alleen, de reactie van één wekt een reactie bij anderen. En dat kennen we uit de psychologie.

Wij stellen daar, dat de reactie van één mens op een feit een prikkel zal zijn voor anderen tot een gelijksoortige reactie. En wij gaan zelfs verder en zeggen; dat wanneer de reactie van de eerste niet echt is (dus niet op feiten berust), de anderen toch zullen reageren en wel, alsof het feit zou bestaan.

Ze hebben interessante onderzoeken op dit terrein gedaan o.a. in Newark.

Nu zal de magiër handelen, alsof iets een werkelijkheid is geworden. Hij zal door zijn gedrag voor anderen de aanleiding zijn om iets als een feit of als een werkelijkheid te aanvaarden.

Nu stel ik: Niet alleen in de relatie van mens tot mens, maar ook in de relatie van de mens tot al wat zijn milieu vormt, tot de materie en de elementen toe, zal de geestelijke reactie de waarde bepalen. Indien één mens een reactie origineert, maakt hij hierdoor deze waar voor een ieder, die aan zijn onmiddellijke invloed onderworpen is en zijn geloof met hem deelt; dus met hem een andere werkelijkheid binnentreedt.

Wanneer iemand echter een suggestie uit, die voor de meerderheid niet aanvaardbaar is, dan zal deze suggestie voor hem zelfs een waanbeeld worden. Hij zal daaraan vaak ten onder gaan, hetzij psychisch of zelfs fysiek. Want de meerderheid, die bewust denkt, bepaalt het totaal van het ervaren voor een ieder, die de invloed van de meerderheid kan ondergaan.

Als er hier één mens is, die zegt dat de wereld nu aan het vergaan is en er zitten er hier tien, die hem uitlachen, dan zal de eerste de teleurstelling van zijn leven ervaren. Indien echter 6 van 10 dit werkelijk geloven, dan zien zij gezamenlijk die ondergang.

Aangezien echter een wereldondergang de gehele mensheid omvat, is het niet mogelijk dat de wereld daardoor vergaat. Maar er zal een ongeluk, een ramp mogelijk worden, waardoor de 10 (dus de 6 gelovigen en de 4 ongelovigen) gezamenlijk omkomen, daar de dood voor de mens in zijn bewustzijn ergens gelijk komt aan de ondergang van de wereld. Dientengevolge kan worden gesteld, dat zo een magische stelling op een verzet van de meerderheid stuit, zij voor de magiër en degenen onder zijn invloed zal worden vervangen door een voor hen gelijksoortige gebeurtenis.

Daarmede heb ik iets heel belangrijks gezegd. Ik heb nl. hiermede beweerd, dat de mensheid als geheel alle levenscondities van de aarde bepaalt. En dat naarmate die mens wanhopiger of hopelozener gaat leven en denken de condities op de wereld eveneens hopelozener worden.

Verder heb ik gesteld, dat wanneer mensen anders denken, er voor hen een wijziging optreedt. Die wijziging zal niet altijd in overeenstemming zijn met wat zij zich hebben gewenst of wat hebben omschreven. Maar er zijn in hun wezen factoren, die synoniem zijn met gestelde en ook verschillend in de uiterlijke waarden. Zij maken dus voor zichzelf datgene waar, wat door de meerderheid van levenskracht rond hen nog als waarheid wordt toegestaan. En dan kunnen wij heel psychologisch nog het volgende zeggen:

De magiër, die ten koste van alles de door hen voorgestelde werkelijkheid geheel wil beleven, zal vaak overgeleverd zijn aan waanzin of dood. Degene echter, die het vervangen van het voor de mensheid onaanvaardbare door het voor de mensheid aanvaardbare niet afwijst, zal ontdekken. Dat zijn aanroepingen, werkwijzen en incantaties hen voeren tot belevingen, die weliswaar niet stroken met het gestelde, maar die voor hem in zijn leven een ongeveer gelijke betekenis hebben.

En dan is de eindclaus vanzelfsprekend:

Het is eigenaardig dat de psychologie, die zo vaak wordt gebruikt als middel tegen en verklaring van het z.g. paranormale, gelijktijdig de sleutel kan vormen voor een begrip van deze waarden en zelfs voor een reële en logische benadering ervan.,

Ik vraag mij af, hoeveel psychologen dit hebben geprobeerd. Misschien meer dan wij denken. Maar zij zullen dan wel tegen een meerderheid van vakgenoten zijn ingegaan en misschien niet in staat zijn geweest om een soort synoniem van het bewijs voor zich persoon te aanvaarden in plaats van de aanvaarding van hun these door het geheel.

LES 5 - FEELING EN MAGIE

Magie is een vreemd woord, waarin iedereen altijd het meest duistere schijnt te zoeken. Ik weet niet waarom, maar het is nu eenmaal zo. Daarnaast kennen we iets, wat iedereen wel eens heeft meegemaakt, maar waarmee de meeste mensen geen raad weten. Dat is de z.g. feeling, het aanvoelen der dingen. Ik zou deze twee waarden vandaag eens met elkaar willen vergelijken en duidelijk willen maken in hoeverre magie eigenlijk niets anders is dan het uitbuiten van wat men feeling noemt. Om te beginnen wil ik een paar punten geven en daaruit

1. Bij alle magie is een van de doeleinden, die wordt nagestreefd het verplaatsen van het "ik" in een werkelijkheid, die buiten het normale ligt, maar die toch met het normale in relatie staat. Feeling is het aanvoelen van waarden, die buiten het normale redelijke denken liggen, maar die toch met de redelijke wereld in verband staan.
2. De magiër specialiseert zich in het oproepen van bepaalde gevoelens, instellingen, zelfs het veranderen a.h.w. van zijn persoonlijkheid om op deze wijze de vreemde realiteit, die achter de werkelijkheid ligt, voor zich bereikbaar te maken. De doorsnee-mens, die feeling heeft, zal dit aanvoelen onderdrukken of er hoogstens een glimlach voor over hebben.
3. Alle aanvoelen is in feite psychische gevoeligheid. Wanneer deze psychische gevoeligheid bestaat, maakt zij het mogelijk waarden te onderkennen, die buiten het normaal redelijk verband om misschien in de wereld aanwezig zijn. Daarbij kunnen waarden van instinct, van onderbewustzijn een rol spelen. Er kunnen onbewuste waarnemingen een rol spelen en eveneens geestelijke elementen. Wanneer wij gebruik maken van onze feeling, bereiken wij resultaten, die boven de norm liggen van wat redelijk zou kunnen worden verwacht. In de magie bouwen wij voor onszelf een wereld op en trachten die met onze eigen wereld te verbinden. Wanneer wij sterk gebruik maken van onze gevoelswaarden, onze emoties en als wij het geheel op de juiste wijze stuwen, dan ontstaan er resultaten, die redelijk gezien onmogelijk zouden moeten zijn. Ook hier kunnen wij zeggen, dat misschien bepaalde instincten, een beroep op instincten, bijgelovigheden, waarden van het onderbewustzijn, zelfsuggestie en dergelijke- één rol spelen. Het feit, dat er resultaten zijn, blijft.

Als wij dit zo stellen, dan heeft u misschien wel gemerkt dat er een parallel bestaat. Alleen, in de magie doen wij de dingen bewust. Wij weten misschien niet helemaal waarom we het doen (vaak is het een traditie, een soort rite), maar wij streven bewust iets na. Bij het aanvoelen der dingen zijn wij maar al te vaak geneigd ze opzij te schuiven.

Stel nu eens, dat ik alles, wat ik aanvoel, probeer om te zetten in werkelijkheid, dan krijgen wij een training. De magiër zal dan ook in het begin zijn ritueel van buiten moeten leren. Hij zal misschien 20 of 100 keren dezelfde proef moeten nemen, voordat hij een belangrijk resultaat bereikt, want hij moet eerst a.h.w. in die rol opgaan. Hij moet haar deel van zijn werkelijke persoonlijkheid weten te maken. Degeen, die die psychische gevoeligheid heeft, zou dus ook moeten oefenen. Hij zou het moeten ontwikkelen en het dagelijks moeten gebruiken. Op den duur komen dan de resultaten.

Want zijn de resultaten, die wij kunnen bereiken met deze feeling?

Wel, in de eerste plaats; projecteert de doorsnee-mens een deel van zijn eigen leven a.h.w. vooruit. Hij is over het algemeen - al dringt dat niet tot het bewustzijn door - reeds bekend met de waarden, die in de komende uren bij hem zullen optreden. Indien hij niet fantaseert en tracht de dingen weg te drukken door een wensleven of iets anders, dan kan hij zich dus altijd van te voren voorbereiden op wat er gaat komen. Hij zal zelden worden overvallen door zelfs het meest onverwachte. Daardoor kan hij sneller en juister reageren. Hij kan grotere resultaten bereiken.

De magiër doet eigenlijk precies hetzelfde, als hij- maar dan via een spel van incantaties, diagrammen, suggestie, het branden van kaarsen enz. voor zichzelf de toekomst probeert te kennen. Ook dat gebeurt. En datzelfde doet ook degeen, die zich in een soort auto-hypnose brengt door te staren in een kristallen bol. Men probeert vooruit te zien. Maar het vooruitzien is aan de meeste mensen eigen. Alleen, ze maken er geen gebruik van. Wat is hier dus het grote verschil?

Het verschil is, dat de magiër kunstmatig de situatie gaat scheppen, die in de mens natuurlijk aanwezig is. Nu houdt u misschien meer van roomboter dan van margarine, dat is uw zaak. En u mag' meer van magie houden dan van het gebruik van uw natuurlijke, occulte begaafdheden. Maar ik voor mij geloof toch wel, dat het gebruikmaken van feeling - juist - opdat zij eigen is aan het menselijke wezen - eenvoudiger, juister en ook minder kans op mislukkingen biedt dan de magie. Elk heeft zijn eigen oordeel,

Dan kunnen wij verder door feeling vaak de werkelijkeachtergronden van hetgeen wij aanschouwen of horen begrijpen. Iemand, die feeling heeft, leest een krant. En als hij in die krant een artikel leest, dan leest hij niet wat er staat geschreven en zeker niet wat de redacteur hoopt, dat hij zal lezen. Hij leest ertussendoor wat men eigenlijk wil verzwijgen, wat anders is. Hij leest juist de punten die men tracht te omzeilen. Hij krijgt dus een juister beeld van de werkelijkheid. Een ander voorbeeld: U ontmoet iemand. Die mens kan er buitengewoon charmant uitzien, prettig, aangenaam. Maar het aanvoelen zegt: die mens is niet helemaal juist; u let dus beter op. U gaat dan ontdekken, dat er bij zo'n persoon bepaalde afwijkingen van het uiterlijk zijn. Het zijn kleine nuances, die u anders zouden ontsnappen. U bent dus beter voorbereid op de fouten van de ander en u zult er minder snel het slachtoffer van worden. Misleiding kan worden uitgesloten.

De magiër gebruikt voor datzelfde doel een hele procedure, waarmee hij allerhand geesten (meestal planeetgeesten zoals van Mars, Jupiter en Neptunus) oproept om hem bij te staan, desnoods ook nog de oerkracht van de zon om hem licht te geven. Maar de mens heeft dat licht al.

Voorbeelden zijn er te over te geven, maar we zullen onze tijd daarmee niet verdoen. We zullen proberen de kwestie van feeling te definiëren t.a.v. het praktisch gebruik en daarnaast zullen we trachten in de magie de hulpmiddelen te vinden om in het begin die feeling misschien wat aan te moedigen en er wat beter gebruik van te maken,

Dan komen we vanzelf tot de vraag; Heb ik feeling?

Het antwoord is. Ja. U hebt altijd een gevoelsmatige waardering, die van de werkelijkheid, althans de kenbare werkelijkheid, afwijkt. U zult ontdekken, dat u in bepaalde gevallen altijd verkeerd kiest, indien u op uw gevoel afgaat; en ook dat kan een indicatie zijn. Er zijn mensen, die b.v. bij een songfestival altijd het liedje kiezen, dat de minste stemmen krijgt. Dan zeggen ze; Ja, maar we willen toch ook het winnende liedje bepalen. Nu goed, kijk welk liedje u het slechtst bevalt en kies dat. Met andere woorden: u hebt wel feeling, maar die kan lineair zijn. Ze kan echter ook omgekeerd zijn. Zo kan zelfs een door kruising van het normale zijn; en dat zullen wij eerst moeten ontdekken, hoe constateer ik dit? Dat is heel eenvoudig: schep voor uzelf een proef. U kunt het natuurlijk wel doen met een knikkerproef e.d. en dan kunt u er misschien iets uithalen, maar dat is niet veel. Maar als u nu toevallig de tijd hebt, kijk eens naar buiten en zeg tegen uzelf. De eerste, die voorbijgaat, zal een fietser zijn en dat zal een dame of een heer zijn. Probeer op die manier eens te kijken, hoe vaak u het raak hebt. Blijkt, dat u het regelmatig mis hebt, dan betekent dat voor u als u denkt "daar komt een man", dat er een vrouw komt. Het klinkt kinderachtig. Het is een soort spelletje. En dat spelletje gaat u ook door t.a.v. het uur, waarop een vaste klant of de bakker of groenteboer aan de deur komt. Hij zal vandaag vroeger komen of later. Controleer dat. U zult dan ontdekken, dat or in uw gissingen een bepaalde afwijking zit; soms is dat een grote, soms een kleine. Ze is echter altijd positief of negatief.

Hebben wij eenmaal op die manier de afwijking geconstateerd, dan kunnen wij eigenlijk pas beginnen onze feeling wat meer te gebruiken, want nu weten we tenminste, hoe wij georiënteerd zijn. Later zal misschien nog wel blijken, dat die oriëntatie t.a.v., geestelijke

waarden rechtlijnig is en dat zo t.a.v. stoffelijke waarden b.v. omgekeerd ligt. Maar voorlopig houden we ons bij de eerste constatering.

Nu gaan we, als wij een gevoel hebben, dit volgens de gevonden regel exploiteren.

U staat bij de tramhalte. U moet lijn 21 hebben en daar stoppen lijn 14, lijn 7 en lijn 3. Als u tegen uzelf zegt: "Nu moet lijn 3 komen" en er komt lijn 21, dan hebt u het mis. Zegt u elke keer, als lijn 21 komt "daar komt lijn 3 of 7", dan heeft u weer een punt gevonden. U kunt er dan rekening mee houden. dat - wanneer u denkt nog even de tijd te hebben, want die tram of trein komt nog niet - u dan weg kunt gaan; want dit gevoel van gerustheid is in feite een ontkenning van een bestaande onrust.

Gebruik die gevoeligheid overal waar u kunt; ook als u in dubio staat tussen twee kwaliteiten: wat zal de beste zijn. Heeft u een negatief oordeel, neem dan wat u het slechtst acht. U komt er het best mee uit en omgekeerd. Pas dit in het dagelijks leven toe. Het is raar maar waar.

De volgende vraag is dan onmiddellijk: Heb ik daar dan ook praktisch iets aan. Ja, natuurlijk. In de eerste plaats leert u dus sneller een juiste beslissing te nemen. U leert om bepaalde waarden, die u verstandelijk niet helemaal kunt vastleggen, mee te betrekken in uw reactie op de wereld. En hoe meer u dat doet, hoe meer dat, instinctmatig gaat, hoe meer het automatisch wordt. Maar u gaat ook nog iets anders doen: U gaat delen van uw persoonlijkheid, die eigenlijk dormant zijn, omdat zo in de praktijk door de rumoerigheid van de wereld worden onderdrukt, actief maken. Door die activiteit verandert ook uw persoonlijkheid. U komt tot een totaal nieuw beleven van alles wat misschien precies hetzelfde is. Uw sleur blijft gelijk, maar de waarden liggen anders en daardoor is het voor u veel gemakkelijker iets te bereiken.

Hebben we er geestelijk iets aan? Dat zullen wij moeten afwachten. Want indien wij eenmaal die bepaalde procedure in de stof hebben gevonden, dan zullen wij t.a.v. de geestelijke waarden precies hetzelfde moeten proberen.

Nu zijn er mensen die dat graag doen, maar die later de wens de vader van de gedachte worden.

Ik heb het eens gehad op een vrijdagavond dat ik in het tweede gedeelte kwam. Ik weet niet precies meer of ik iets bijzonders deed, maar iedereen begon onmiddellijk te fluisteren. "Daar komt Henri.

Dat was natuurlijk een volkomen verkeerde feeling. Toch is het wel aardig om ook dergelijke dingen eens te proberen. Om je eens af te vragen hoe een geestelijke waarde, die je aanvoelt, zal zijn. En als je aanvoelt dat er een goede geest bij is, dan moet het automatisch goed gaan"Gaat het verkeerd, dan heeft U goed genoemd wat voor u slecht is.

Op die manier is ook een oriëntatie t.o. v. geestelijke waarden gemakkelijk. U gaat daarop eveneens reageren Een juiste reactie, op de voor het "ik" positieve en negatieve waarden in de geest betekent dat een positieve bewustwording eenvoudiger wordt. En dat de terugval, de ellende, die een negatieve benadering geeft, kan worden vermeden.

Nu zijn dit allemaal heel eenvoudige raadgevingen. Maar wij moeten toch nog proberen een methode te vinden, waarmee wij die feeling, dat gevoelsmatig erkennen, een klein beetje meer kunnen vastleggen. Want we hebben vaak een brug nodig tussen de gevoelswereld en de wereld van de rede. En daarvoor moeten wij bij de magie terecht komen. De magie bouwt nl. een brug tussen een wereld, die voor de norm op aarde onwerkelijk is en de algemeen erkende werkelijkheid.

Indien wij een brug moeten bouwen tussen een innerlijke wereld, die voor ons ergens irreëel blijft en onze eigen werkelijkheid, dan zullen wij ook van bepaalde rituelen en procedures der magie gebruik kunnen maken, want wij moeten een brug slaan. En dan ontlenen, wij aan de magie allereerst dus de z.g. suggestieve waarden. Ik ga deze maar in punten noemen, anders wordt het een veel te lang verhaal.

1. De brug tussen onwerkelijkheid en werkelijkheid is voor de mens vaak gelegen in een stimulans. Deze stimulans kan de tastzin of een der andere zintuigen betreffen. Zij zal echter altijd een vereenvoudiging betekenen. De magie stelt: Als ik bepaalde werkingen vanuit de geest voortdurend verlang, zo zal ik de kracht daarvan binden aan een voorwerp vastleggen in een Zegel of diagram, zodat ik - dit gebruikende - onmiddellijk het contact met de gewenste krachten bereik. Als wij dus een bepaalde vorm van concentratie nodig hebben, dan kunnen wij kralen tellen, zoals de muzelman dat doet. We kunnen een gelukssteentje of een geluksmunt nemen, zodat wij het even kunnen aanraken. We weten, dat het geen geluk brengt, maar voor ons is het stimuleren van feeling geassocieerd met het voorwerp.
2. Wanneer ik een groot ritueel wil volbrengen, zal ik daarvoor alle noodzakelijke maatregelen moeten treffen, zegt de magie, Onthouding, meermalige reiniging, concentratie-oefeningen en eventueel gebed zijn noodzakelijk, voordat de grote taak kan worden aanvaard. Voor de kleine werken kan ik volstaan met de symbolen van hetgeen voor het grote werk noodzakelijk is. Dan hebben we alweer wat geleerd. Indien wij heel grote dingen willen gaan doen met ons gevoel, dan moeten wij ons wel helemaal weten los te maken van de redelijkheid en van de wereld; en dat vraagt tijd. Maar als ik nu eenmaal weet, dat ik om die feeling te laten werken mijn verstand opzij moeten zetten, dan kan ik voor mijzelf een aantal symbolen scheppen, waardoor ik mij vrij maak. Het gekke is, dat ze vaak worden gebruikt. Heeft u wel eens een medium zich zien afnemen? U denkt misschien dat dat werkelijk het schoonmaken van fluïde is of het wegwerpen van vreemde dingen. Troost u, dat is helemaal niet waar. Wat zo iemand doet, dat is door het gebaar of de illusie van het wegwerpen zijn totale bewustzijn in te stellen op een bevrijd-zijn van een vreemde invloed. Daarom, kies voor uzelf enkele eenvoudige gebaren of handgrepen, die voor u het symbool zijn van een terzijde stellen - zij het tijdelijk van de redelijke wereld. Dat zal uw concentratievermogen bevorderen en het zal vooral in het begin u helpen deze feeling a.h.w. scherper omlijnd te gevoelen,
3. zegt de magie ons: Alle krachten die in het Al bestaan, kunnen in harmonie worden gebracht met mijn wezen. Daartoe kan ik gebruik maken van stoffen: etherische stoffen, vaste stoffen, verbrandingsprocessen. Ik kan daarvoor gebruik maken van symbolen van kosmische of stoffelijke geaardheid en ten slotte van de persoonlijkheidsuitdrukking. Wanneer de afstemming is bereikt, zal het contact een wederkerige zijn, totdat het werk is beëindigd. En nu is dat laatste voor ons weer interessant.

Als ik feeling ontwikkel, dan komt er een ogenblik, dat ik werkelijk in harmonie ben gekomen met dat onbewuste deel van mijn waarneming, mijn vermogen. Zolang de feeling een bepaalde zaak betreft, zal zij op mij terugwerken. Omdat ik heb geleerd de rede a.h.w. een ogenblik terzijde te stellen, zal zij op mij inwerken. Ik krijg dus een versterking - van de feeling en ik krijg een verlenging van de duur, waarin zo werkzaam is. Dit impliceert, dat ik mij dus gemakkelijker realiseer dat er een gevoel, aanwezig is; en dat ik dat gevoel ook gemakkelijker in verband kan brengen met stoffelijke waarden of noodzaken. Want wanneer iets is gebeurd, houdt het gevoel op. Ik weet dus welke associatie er bestond. Op deze manier kunt u dus ook een eindje verder komen.

Maar nu moeten we toch wel heel voorzichtig zijn want wij bouwen nu wel een brug, maar we zouden haast vergeten dat de magie altijd begint met een aantal waarschuwingen. En daaruit citeer ik een klein stukje;

"Indien gij u waagt aan een bezwering, zo zult ge de staf; het zwaard en de dolk, met u nemen, Gij zult u wapenen tegen wat op uw weg komt. En ge zult zonder vrees al tegemoet treden in de zekerheid, dat uw wapens u onoverwinnelijk maken."

Dat is uit het werk van abbé Bernard Maar wat staat er eigenlijk in?

1. Ik moet mij wapenen.
2. Ik moet een zeker machtssymbool hebben: de staf.

3. Ik moet niet bang zijn.

Als wij van feeling gebruik willen maken, dan moeten wij in de eerste plaats leren geen angstgevoelens toe te laten. We mogen een onrust aanvoelen, maar we mogen nooit werkelijk bang zijn zonder reden. Daartegen moeten wij ons verzetten. Om dit mogelijk te maken zal ons eerste wapen dus zijn: een oefening waardoor wij onmiddellijk trachten al datgene wat wordt aangevoeld te vergeten. Lees een boek, begin een gesprek, luister naar de radio of ga een stuk wandelen. Het hindert niet wat u doet. Wanneer iets u angstig maakt, doe dan iets wat u zo zeer opeist, dat u het kwijtraakt; dat is a.h.w. uw dolk. Als dat gevoel daarna terugkomt, dan zal het waarschijnlijk al van aard veranderd zijn. Wij weten, dat het komt en we kunnen het dan redelijker benaderen. Is dit niet voldoende, dan zullen wij gebruik moeten maken van onze kennis. Ons geesteswaard of bezweerderswaard is voor ons de kennis, die wij omtrent onszelf verworven hebben.

Blijft die angst bestaan, dan moeten we nagaan (ik heb u reeds gezegd, hoe u dat moet leren): hoe is eigenlijk mijn benadering? Is die positief of is die negatief? Hoe ben ik, wanneer het anderen aangaat? Hoe ben ik, wanneer het mijzelf aangaat? In hoeverre, ben ik prognostisch begaafd? Wat betekenen die gevoelens? Ontleed de angst en in 9 van de 10 gevallen verdwijnt ze.

Maar daarmee zijn we er niet. Want we hebben nu de gevoelswaarde wel weggedrukt, maar we hebben haar aan de andere kant nodig, En daarom hebben we ook de staf nodig. De staf is eigenlijk het symbool van wat je zelf bent.

Om feeling haar juiste plaats te geven gaan we in onszelf na ontleding, de associaties, nogmaals zorgvuldig na. Wij proberen daarbij het angstgevoel te verdrijven (onze wil). Bij een bepaalde associatie zal de angst desondanks rijzen. Wij zullen ons dan afvragen: Welke actiemogelijkheid bezit ik? We bereiden ons dan op die actie voor, onverschillig of deze pas later of reeds onmiddellijk kan worden omgezet in werkelijkheid. Na de voorbereiding laten wij het geheel los. Wij zijn nu mentaal en ook instinctief voorbereid op datgene wat kan komen.

U ziet, de magie is wel zeer verwant aan feeling. En ik heb heel vaak het idee, dat magie en feeling eigenlijk, twee kanten zijn van hetzelfde.

Maar we willen natuurlijk ook graag wat bereiken met feeling. We willen niet alleen maar globaal voorbereid zijn. Daarom zeggen wij: Al datgene, wat mogelijk is door het bewuste zoeken der magie, is eveneens mogelijk indien het corresponderend gevoel spontaan in ons ontstaat.

De magie is het bewust zoeken. De feeling is het vaak onbewust, erkennen van hetzelfde.

Als ik iemand wil genezen, dan voel ik of ik het kan of niet kan. Ik zeg niet tegen mijzelf, dat ik het kan. Neen, ik heb ergens het gevoel: dit gaat, of dit gaat niet. Op grond van mijn vorige vaststellingen zal ik weten waar ik kan genezen en waar niet. Dientengevolge zal ik alleen diegenen behandelen, die ik werkelijk kan helpen. Dat is unfair tegenover de anderen, zult u zeggen. Maar het bespaart u veel kracht en moeite en de ander veel teleurstelling.

Als u op een gegeven moment een taak krijgt opgedragen of een aanbod krijgt, dan hoeft u een gevoel daartegenover: uw feeling. Ontleed die feeling en u zult niet alleen ontdekken en weten, of u het wel of niet aankunt, maar door de juiste waardering van uw gevoel zult u ook weten op welke manier u het moet aanpakken.

Dan wil ik erop wijzen, dat wij de kwestie van gevoel niet behoeven te verklaren. In de magie wordt heel vaak gesteld: Het juist uitspreken van de woorden, het juist volbrengen van de handelingen is voldoende om resultaat te verkrijgen. Zo zou ik t.a.v. de gevoelswereld willen zeggen: De verklaringen, die mogelijk zijn en die ik u zo dadelijk zal geven, zijn niet noodzakelijk. Belangrijk is, dat wij resultaat weten te bereiken. Het resultaat kan aan de hand van het voorafgaande aardig worden bereikt. En zeker als eerste oefeningen kan dit alles voeren tot grotere vaardigheid en daarmee, tot een meer persoonlijke ontwikkeling.

Nu wij hebben geprobeerd om allereerst de feeling praktisch te benaderen, wordt het ook tijd dat wij haar even ontleden. Zoals ik al heb opgemerkt, is het niet belangrijk dat wij het

allemaal precies weten. De ontleding is meer om een begrip te geven van het geheel dan om voor u de ontleding van dit aanvoelen mogelijk te maken. U moet dit dus zuiver als theorie beschouwen en niet als praktisch belangrijk.

In de eerste plaats. De mens noemt meer waar dan hij zich bewust realiseert. Hij hoeft een grotere geheugencapaciteit dan bewust toegankelijk is. Hij kan dus vele waarnemingen doen en deze testen aan de hand van herinneringen, zonder dat het resultaat daarvan als een verstandelijke conclusie zijn bewustzijn bereikt. Het onderbewuste van de mens geeft hem de mogelijkheid veel nauwkeuriger te definiëren dan zijn verstandelijk vermogen dat vermag. De bron, de achtergrond, is veel uitgebreider. Indien wij alleen reeds rekening houden met het z.g. onderbewustzijn, kan worden gezegd dat het gebruik van deze gevoelswaarden eigen reactie-mogelijkheid en ook eigen juiste reactie in de wereld vervier- of verviervoudigt.

In de tweede plaats hebben wij te maken met het gemeenschappelijk bewustzijn. In het geheel van de mensheid bestaan er bepaalde gedachtenbeelden. Wij worden daardoor telepathisch beïnvloed. (Ik heb dat in een vorige les al uitvoerig behandeld.)

Deze beïnvloedingen worden niet bewust waargenomen? maar zij geven wel een gevoelswaarden t.a.v. de omgeving. Zij stellen daardoor de relatie ik - omgeving juist vast dan op redelijke basis alleen mogelijk is. De gedachtonuitstralingen, de aura's enz van de medemensen en van de voorwerpen in onze omgeving maken het ons dus mogelijk onze verhouding tot de omgeving of tot de andere mensen beter te definiëren. Indien wij ons gedrag hierop blijven baseren, zullen wij weinig onaangename verrassingen beleven. Wij zullen daarentegen alle positieve waarden, die er in de relatie bestaan, volledig kunnen uitbuiten.

In de derde plaats zijn wij geestelijk begaafd en wij hebben als mens over het algemeen zeer sterke gevoelens t.a.v. wezens van het astrale vlak. Elke vorm, astraal geopenbaard en al of niet bezielde vanuit een andere sfeer of wereld, draagt eigenschappen in zich en zal door die eigenschappen invloed kunnen hebben op ons gedrag en onze ervaring. De gevoeligheid voor astrale waarden maakt het dus mogelijk om wederom de onverwachte reacties, de schijnbaar onmogelijke toevalligheden te voorvoelen en vooral ook de voor ons ongunstige, de niet gewenste waarden, voor een groot gedeelte van ons af te wijzen.

In de vierde plaats krijgen we dan het onderbewustzijn, waarin de geest een rol speelt. Ook dat hebben wij uitvoerig besproken.

Dit onderbewustzijn kan dus waarden van geestelijke aard omvat ten en daarmee het werkelijke "ik" doen spreken binnen de beperkingen van het huidige stoffelijke bestaan,

Het werkelijke "ik" beschikt in de geest over een groot aantal capaciteiten, mogelijkheden en vermogens, die vaak in vorige levens op aarde of elders zijn verworven, waardoor althans mentale overdracht van vaardigheid mogelijk is. Wanneer wij onze gevoelens laten spreken, zal dus aan de hand van deze geestelijke waarde een kennis aanwezig kunnen zijn omtrent mogelijkheden en werkingen, die wij zonder dit nooit zouden bezitten. Het reageren op die gevoelswereld betekent heel vaak een veel juistere handelen, een veel juistere uitdrukken of ingrijpen. En daarmee hoeft u dus gezien, dat de bekende factoren, die u overal in het occultisme tegenkomt, ook hier een grote rol spelen.

Misschien stelt het u teleur, dat ik hier niet heb gesproken over de geesten van anderen, de "geleidegeesten" en wat dies meer zij. Die spelen natuurlijk ook wel eens een rol bij feeling, maar dan toch altijd via één van de genoemde factoren. En wanneer wij in de gevoelswereld willen uitgaan van allerhand wezens buiten ons, dan komen wij terecht in een vorm van magie, die niet noodzakelijkerwijze een werkelijkheid weergeeft. Want in de magie bouwen wij op een gegeven ogenblik een figuur op. (Degenen, die oude cursussen hebben gehoord of gelezen; weten wat een Scheingestalt is.)

We bouwen dus iets op, wat voor ons ons wensleven en ons gevoel van onmacht a.h.w. representeert en dat gaat optreden daar, waar wij zelf tekort menen te schieten. Dat is zeer nuttig, als je er tijd voor hebt. Maar wanneer wij feeling, alleen gebruiken als leidsnoer, dan heft zo ook heel vaak dat gevoel van onmacht, dat soms zonder enige reden in ons bestaat op. Wij kunnen dus juistere reageren en juistere handelen.

De hele kwestie van feeling kunnen wij dus terugbrengen. tot een paar heel eenvoudige woorden; Dat, wat ik aanvoel, is - Mits ik mijn wijze van aanvoelen heb gecontroleerd - een onmiskenbare aanduiding voor mijn mogelijkheden en ook een onmiskenbare weergave van mijn ogenblikkelijke vermogens. Wat mijn gevoel zegt dat ik kan, kan ik, indien ik mij niet door onzekerheid laat belagen. Dat klinkt krankzinnig, maar het is toch waar.

Nu moeten wij de magie even aan het woord laten. Ik heb zoeven al bepaalde magische regels geciteerd, laten we ons nu de opbouw van de magie, juist in dit verband, eens even proberen voor te stellen.

Wij stellen: We doen een bezwering. We hebben een kamer, die daarvoor geschikt is, vrij gemaakt. We hebben de diagrammen getekend, de lampen uitgezet. We hebben op het bekken de juiste reukstoffen gestrooid. We hebben ons gekleed en gewapend volgens alle voorschriften

en we spreken de woorden uit, die noodzakelijk zijn om binnen de kring een geest tot verschijning te brengen. Of in sommige gevallen bevinden wij ons in de kring en wekken buiten ons krachten, waardoor wij zelf onberoerd willen blijven. Wat doe ik?

In de eerste plaats zal elke handeling die ik verricht, elke lamp die ik aansteek, elke lijn die ik trek, elke raam die ik neerschrijf, tot zelfs het vuur dat ik opstook op een bepaalde manier en de reukstof die ik erop gooi geassocieerd zijn met een bepaald wezen, een bepaalde macht een bepaald vermogen. Wat heb ik dus gedaan? ik heb mijzelf a.h.w. tot eenheid gebracht met dat vermogen.

Dan kom ik aan punt 2; Wanneer ik begin met het oproepen, dan ben ik -aanvankelijk - heel nederig. Ik vraag de lieve God en alle heiligen om mij bij te staan, bij wijze van spreken. Heb ik dat gedaan dan zeg ik; Ja, maar die God en de heiligen zijn allen met me, dus ik ben al een hoop meer waard. ik begin dan al een beetje brutaler te worden en zeg: Hé, jullie daar, die ik hebben moet, kom nu eens even gauw hier, want ik roep jullie. Weest zo goed en wacht niet te lang. Kom. Het andere woorden: ik heb mijzelf a.h.w. een andere jas aangetrokken. Ik ben van de boeteling priester geworden en sta op het punt absolute te geven.

Dan zeg ik tegen mijzelf. Neen, dat is nog niet genoeg. Ik moet degeen zijn, die alles te zeggen heeft. Wat doe ik dan? Ik zeg. Ik spreek in de naam van de krachten, van het zegel of van het kruis, enz. Ik, God of: Ik, Jezus, of. Ik, de bezitter van het magisch geheim (waarvan ik n.b. niets afweet), beveel en dwing u op straffe van dit en van dat om te verschijnen. Ik heb dus mijn werkelijkheid veranderd.

En hoe komt het dat ik dat durf? Ook al heel eenvoudig: Ik heb grenzen getekend tussen mijzelf en de krachten, die eventueel tot verschijning komen, waarvan ik denk dat ze er nooit overheen zullen komen. Daarom heb ik die lijnen op de grond getekend. Wat heb ik dus gedaan? Ik heb in de magie eerst een afstemming geschapen, daarna een illusie. Ik heb mijn gevoelens van onvermogen, van niet kunnen e.d. overboord gegooid en ik heb ervoor gezorgd dat ik veilig ben. En daar kun je nu veel van leren.

Wij moeten dat gevoel van veiligheid ergens bewaren. En dat gevoel van veiligheid kunnen wij alleen bewaren, indien we aannemen dat in onze gevoelswaarden iets juists schuilt.

U kunt misschien voorzichtig beginnen. Denk maar aan een vrijer op straat. Die begint ook eerst verlegen te glimlachen. En als ze antwoord geeft, zegt hij. "Pardon, juffrouw" of iets dergelijks. En als ze iets laat vallen, dan zegt hij. "Mag ik met u meelopen?" De rest gaat dan meestal vanzelf.

Nu is dat een wat vreemd voorbeeld, naar je voelt: het kan. Je toetst je gevoel op een eenvoudige manier. Het antwoord is niet negatief. In de tweede fase kan ik iets meer proberen. En omdat ik die voorzorg trof, omdat ik niet onmiddellijk alles tegelijk wil doen, heb ik ook het gevoel: ik kan mij steeds terugtrokken. Ik heb de veiligheidsfactor ingebouwd.

En dat zult u vooral in het begin nodig hebben. Want als u zo zonder meer op die gevoelens afgaat, dan heeft u vaak de angst dat u voor gek staat. Maar als u voorzichtig toetst of het ergens klopt en u ontdekt. er is geen negatieve reactie, ik kan een stap verdergaan, dan gaat

u vanzelf vertrouwen krijgen. U moet zekerheid hebben. En dan zult u op den duur zover komen, dat u de gevoelswaarde (het aanvoelen) tijdelijk - nooit blijvend - boven de werkelijkheid stelt.

Op het ogenblik, dat mijn aanvoelen sterk is en ik dus ook in slaat ben de waarde ervan enigszins te beoordelen, zal ik handelen, alsof dit de werkelijkheid ware. Zoals de magiër de gestalte en de waardigheid. aanneemt van misschien Salomo of zelfs van God, de Vader. Wanneer wij dit doorhebben we de veiligheid en het gezag. Wij ontsluiten daardoor voor onszelf alle vermogens.

Nu bestaat er van El Isrin (?) een nogal eigenaardig boekje (het handschrift is ongeveer in 1920 uitgekomen), waarin de magie wordt behandeld vanuit een mooi standpunt. Daarin zegt de schrijver letterlijk;

"De magiër ontsluit zichzelf door het ritueel en maakt de krachten vrij, die hij bezit."

Hij laat erop volgen:

"De krachten van de magiër zijn onbepaald, zolang hij deze en hun werking niet vreest en zijn zekerheid niet verliest."

Hier heeft u dan dat, wat we bij het hanteren van feeling moeten aanhouden: Wij moeten voor onszelf een soort zelfverzekerdheid kweken. Wij moeten begrijpen, dat we met feeling ook onze vermogens a. h.w. vrijmaken: de verborgen gaven, waarvan we normaal misschien niet eens dromen dat we ze bezitten. Maar we kunnen die gaven alleen gebruiken, zolang wij niet aan onszelf twijfelen. Zolang wij niet bang zijn voor wat er eventueel uit voort zou komen. Op deze wijze kan dus afsluiter worden gesteld:

De voorwaarden die in de magie steeds weer worden gesteld voor het juist volbrengen van het magisch werk, mogen eveneens in licht gewijzigde zin worden gesteld voor een ieder, die van zijn feeling wil gebruik maken.

Feeling is de uitdrukking, die wij als aanduiding geven voor iets, waarvoor men bang is: de eigen verbondenheid met alles in het Al; de eigen verbondenheid in de tijd; het vermogen om de stoffelijke en onstoffelijke wereld te waarderen op een meer dan stoffelijk menselijke wijze.

Ik hoop dat u deze lessen over feeling dan ook in verband wilt brengen met hetgeen ik u o.m. over helderziendheid, genezing e.d. reeds heb verteld. Wij kunnen dan een volgende maal waarschijnlijk ingaan op de innerlijke kracht van de mens en de daarin schuilende reserves.

DE PERSOONLIJKE UITSTRALING

De menselijke persoonlijkheid draagt rond zich een aura, waarvan de samenstelling, globaal in drie verschillende gebieden kan worden verdeeld. Sommige van die gebieden vermengen zich tijdelijk met elkaar, waardoor het nog wel eens moeilijk wordt om deze verdeling in drie onbepaald aan te houden. De gebieden zijn:

1. de z.g. fysieke uitstraling, die ontstaat aan de hand van de reactieprocessen in het lichaam, zenuwprocessen zowel als omzettingsprocessen;
2. de astrale aura, een uitwaseming van een zeker fluïdum en daarin zijn vooral de gedachtenprocessen en bepaalde gevoelsprocessen bijzonder scherp kenbaar,
3. daarbuiten bevindt zich aan de buitenste rand het 3e gedeelte, ook wel het geestelijk deel van de aura genoemd, waarin de geestelijke waarden van het ego tot uiting komen en gelijktijdig ook de grondwaarden van het werkelijk "ik", die op dat moment van het stoffelijk "ik" geprononceerd worden geuit.

Als we de persoonlijke aura dus zo ontleden, kunnen we zeggen dat daarin de gezondheidstoestand en de lichamelijke, evenwichten een rol spelen; en dit is voor iemand, die

gevoelig is zonder meer afleesbaar. Wanneer er een zeker contact met de stoffelijke aura ontstaat, hebben wij heel snel ook te maken met overdracht van stoffelijke eigenschappen. Hebben we te maken met de astrale aura, dan ontdekken wij dat de emoties worden uitgestraald; en de meesten van u zullen reeds hebben opgemerkt, dat de emotionele gesteldheid van een mens veel gemakkelijker en op grote afstand afleesbaar is dan zijn lichamelijk wel en wee. En dat is ook begrijpelijk, want hierin zijn de emoties vaak zeer sterk vertegenwoordigd, zodat we de gemoedsgesteldheid gemakkelijk aanvoelen. Verder is in dit fuïdum een lading (energie) aanwezig zonder meer in elke aura zich ontladend en die een lager potentiaal heeft. Een overdracht van gevoelens, soms tot het suggestieve toe, is daardoor dan ook mogelijk.

De geestelijke aura is over het algemeen minder concreet merkbaar. Degenen, die buitengewoon gevoelig zijn, zullen haar soms waarnemen, maar in de meeste gevallen aanvoelen. Zij wordt meestal beschreven als een kleur, ofschoon zij in wezen voor de mens het beste wordt gerepresenteerd wederom door een gemoedsstemming. De contacten met de geestelijke aura zijn bovendien nogal eens eigenaardig in hun uitwerking, daar nimmer de gehele persoonlijkheid, maar altijd slechts een deel van het werkelijk "ik" via de stof op een bepaald moment wordt geuit. Indien er dus een contact op geestelijk terrein ontstaat, kunnen wij zien dat de z.g. kleur veel intenser wordt, Ik zal u een voorbeeld ervan geven:

De uitstraling der aura is blauw tot nachtblauw toe zelf. Er is dus wel een zeker gevoel van weten en misschien een zekere mystiek aanwezig, maar in het geheel speelt deze op het ogenblik een betrekkelijk geringe rol. Nu komt men in contact met een ander. Dit contact kan emotioneel aangenaam of onaangenaam zijn, dat doet niets ter zake. Het behoeft verder niet fysiek te zijn. Het is voldoende, dat men zich in elkaars nabijheid bevindt. Wat zien wij nu?

Wanneer tegenover dit gevoel van weten een tegenvraag staat, dan gaat het werkelijk ego (het geestelijk "ik") zijn weten a.h.w. wekken. Wij zien de kleur lichter worden en de aura krijgt eigenaardige blauwe stralen. Naast die blauwe stralen zien wij vaak als een soort schaduwbeeld donkere stralen, die aangeven dat de rusttoestand nog bestaat, behalve op een bepaald terrein. Zo kan die aura zelfs in zoverre worden begeesterd, dat wij ontdekken dat de totaliteit van geestelijke kennis wordt ingezet. En dan is er niet eens sprake van een stoffelijk gesprek, maar alleen van een waarneming. De kracht, die zo ontstaat, kan dan soms tegenover een totaal andere gesprekspartner zelfs nog een tijd nadien tot uiting komen in de wijze, waarop men reageert en ook in de wijze, waarop men over de totaliteit van de in het "ik" aanwezige kennis schijnt te kunnen beschikken.

Nu kan het ook zijn, dat ik in diezelfde nachtblauwe aura een emotie krijg van iemand, die daarin het schoonheidsgevoel wakker maakt. Het weten moduleert zichzelf, want het "ik" heeft schoonheidsgevoel, omdat dit de erkenning van het Goddelijke inhoudt. Het ware ego gaat zijn Godsbegrip projecteren en de aura wordt niet lichter blauw maar zij wordt doorschoten eerst met kleine gouden puntjes, dan met gouden schichten. Een kenteken dus van een vergrote levensappreciatie. Ook hier is dus verder geen stoffelijk kenbaar contact noodzakelijk, behalve de aanwezigheid binnen een bepaalde straal. Het resultaat in dit tweede geval zal vaak zijn, dat men plotseling ontwaakt, voor de schoonheid, die rond het "ik" aanwezig is, of soms zelfs schoonheid vindt, waar men deze voordien niet aanwezig achtte.

Hier hoeft u dus een eigenaardig voorbeeld van de veranderingen, die er kunnen ontstaan. Er is dus een wederkerige beïnvloeding van de persoonlijke uitstraling.

Wij moeten daarbij goed onthouden, dat de astral waarden - zeker voor zover zij emotioneel zijn - slechts geleidelijk kunnen veranderen; dat de fysieke uitstraling praktisch altijd gelijk blijft- en slechts door absorptie van energie tijdelijk of langzaam enige verandering kan ondergaan.

De geestelijke aura echter ondergaat vaak zeer snelle en verbluffende veranderingen, waarbij het totaal van haar alstemming en structuur geheel verandert. Dit laatste is te danken aan het feit, dat niet het geheel van het ware ego van de stof volledig kan worden geuit en heel vaak door de beperkte mogelijkheden dus slechts delen van het werkelijk " ik" achtereenvolgens via de stof kunnen worden geprojecteerd.

De resultaten van de persoonlijke uitstraling heeft u waarschijnlijk in uw omgeving meermalen kunnen meemaken. Wij zien daaruit zekere sympathieën en antipathieën ontstaan. Het vreemde is hier bij bovendien nog, dat deze sympathieën of antipathieën door wat wij gewenning zouden kunnen noemen verdwijnen of langzaam veranderen.

Wij zien verder, dat wij gemoedsstemmingen van anderen vaak bijzonder goed kunnen aanvoelen. De interpretatie, die wij daarvan geven is afhankelijk van onze verhouding tot die ander; zo zal verder worden beïnvloed door de manier, waarop wij ons voor die ander interesseren, ook als het een vreemde is. Maar de overdracht bestaat.

Dan kunnen wij verder zeggen: De stoffelijke overdracht, die sommigen van u waarschijnlijk meer ervaren dan zo het zich realiseren, bestaat uit het overnemen van bepaalde lichamelijke afwijkingen of toestanden van een ander. En dit kunt u als volgt verklaren:

Wanneer de fysieke aura bij een bepaalde persoon een hiaat vertoont, dan zal het "ik" zich daarvan redelijk vaak niet bewust zijn, of het zal trachten die, aura aan te vullen. Er ontstaat nu een flux van uit het eigen "ik", waardoor op dezelfde plaats, maar heel vaak in spiegelbeeld (dus een afwijking hier geeft een reactie dáár) een hiaat ontstaat, welke door het zenuwstelsel wordt geregistreerd als een pijn, een gevoeligheid, gevoelens van gezwollenheid, in bepaalde gevallen ook benauwdheid, hoofdpijnen, lichte duizelingen of een prikkeling vooral in de extremiteiten als neus, oorlellen, vingers en tonen. Dat is dus eenvoudig een overdracht; en deze ontstaat, doordat alle waarden van de fysieke uitstraling voor uitwisseling te allen tijde geschikt en bij een onbeheerst en onafgeschermd iemand ook ontvankelijk zijn.

Wij kunnen daartegen maatregelen treffen voor zover het de fysieke uitstraling betreft. Zij valt binnen het kader van wat wij magnetisch fluïde noemen en waarbij wij in feite, de astrale delen van de uitstraling een soort weerstand geven, waardoor zij a.h.w. een huid kunnen vormen en een afvloeien van de eigen fysieke aura en de daarin bestaande energie belemmeren. Totaal onmogelijk maken gaat niet.

Wij kunnen de astrale aura wel door beheersing een gelijkmatigheid geven. Bestaat er bij ons een beheersing, dan zal deze eerst in een zekere emotionele beheersing tot uiting komen, naar in de tweede plaats ook in een gelijkmatigheid van de aura, die daardoor niet reageert op felle wijzigingen bij anderen. Ze worden wel geconstateerd, maar ze worden niet gereproduceerd.

Is echter de aura onbeheerst, dan kan elke invloed van buitenaf daarin een wijziging van structuur tot stand brengen. Deze structuurwijziging wordt over het algemeen vooral glandulair ervaren. Dat wil dus zeggen, dat de afscheidingen van het eigen lichaam daardoor worden gestimuleerd of gerond; en dit betekent dat zeer snel een lichamelijke toestand kan ontstaan van emotie, opwinding, onlustgevoelens zelfs, e.d.

Een beheersing van de persoonlijkheid maakt niet alleen de persoonlijkheid t.o.v. van anderen ander agressief (het "ik" is neutraal en kan zich bij veel neer mensen a.h.w. sympatisch aanpassen), maar het voorkomt bovendien - en dat is heel belangrijk! - dat de eigen gevoelswereld zeer sterk door invloeden van buitenaf kan worden gemanipuleerd.

Wat de geestelijke aura betreft, hierover heeft de mens vanuit zichzelf geen enkele zeggenschap. Ten hoogste kan worden gesteld, dat de bedoeling en de doelstelling in het stoffelijk leven voor een groot gedeelte zullen bepalen welk deel van het geestelijk ego het sterkst tot uiting komt. Wij kunnen dus door onze leef- en denkwijzen de geestelijke uitstraling wel voor een deel bepalen, naar wij kunnen haar en de daarin optredende veranderingen, zolang wij in de stof leven, niet beheersen.

Om dit onderwerpje af te ronden wil ik er dan verdor nog op wijzen, dat de fysieke aura niet alleen bestaat in materie. Zij kan - zij het in zeer geringe mate - bestaan in alle materiaal en zal in elk materiaal sterker kunnen bestaan en u sterker kunnen beïnvloeden naarmate do actie in hot materiaal groter is. En het dus heel eenvoudig te zeggen: Een steen of een voorwerp van steen zal over het algemeen minder reactie vertonen en een minder sterke uitstraling bezitten, fysiek gezien, dan b.v. een dier of een plant.

Dan moeten wij ook begrijpen, dat het astrale deel voor alle invloeden van het astrale vlak aantastbaar kan zijn. Naarmate het "ik" en beheerster is en de emotionaliteit daarin dus

minder kan worden gereguleerd, zal de emotionele balans door astrale waarden sterker worden veranderd.

Wanneer fluidieke afscheidingen aan voorwerpen zijn gehecht (iets wat ook mogelijk is), dan zal dit fluïde heel vaak een reproductie tot stand brengen, waarbij eigen ectoplasma van de persoon de reproductie vormt van hetgeen rond het voorwerp aanwezig is. Vele verschijningen kunnen op deze wijze worden verklaard. Een onbeheerste aura van iemand die bovendien nog enigszins suggestibel is en wiens fysieke aura niet volledig evenwichtig is, zal over het algemeen voeren tot reproductie van verschijnselen? vastgelegd in voorwerpen en daaraan gehecht in een astrale uitstraling.

Geestelijke uitstralingen blijven praktisch buiten het geding, daar zij tot het onbeheersbare behoren. Maar wij kunnen door onze omgeving worden, beïnvloed, ook wanneer deze geen levende wezens bevat. Omgekeerd zullen wij - dank zij onze persoonlijke uitstraling - in de gehele omgeving iets van ons, "ik" vastleggen.

Hoe meer er bepaalde waarden (fysieke en astrale, emotionele en mentale) continu in het "ik" bestaan, des te sterker deze invloed zal worden overgenomen door zelfs de dode materie: in de omgeving en des te sterker, ook de reactie daarop zal zijn van alle lagere, levende wezens. Zo kunnen wij wel spreken van een persoonlijke uitstraling, maar wij moeten toch beseffen, dat zij in wezen een wisselwerking met al het ons omringende betekent.

HET RAD

De eeuwigheid is als een rad, dat wentelt langs een weg, die het zelve niet kent. De weg is het onbestemde Niet van het Goddelijke.

Het Rad is het totaal van alle bestaansvormen, die voor ons kenbaar zijn; en de spaken van het Rad zijn de werelden, die, we betreden en verlaten naarmate het Rad voortwentelt.

Zolang wij aan de buitenkant van het Rad blijven, leven wij in de wereld van het onbegrepen; het ene ogenblik in contact met het Niet, het andere ogenblik neergedrukt op de concrete weg van leven, dat ons reeds verlaat, voordat we het wezen ervan hebben geconstateerd.

Als wij dichter naar de kern, naar de naaf van het wiel, toe komen, zo betreden wij meer bewust werelden, die zich op wonderlijke wijze wijzigen. Zij worden voor ons werelden van hemel, van vreugde, van hellesmart, van onthullingen en werelden van nevel, die alles verbergen. En die werelden zijn ons besef van de wentelingen van het Rad, meer niet.

Maar er komt een ogenblik, dat wij misschien de kern, de naaf zelf benaderen. Wij zien ook buiten ons het Rad voorbijdraaien en voelen ons gelijktijdig één in het Niet en één in de beweging, totdat wij de as zelf bereiken en betreden. Vanaf dat ogenblik rusten wij.

En terwijl het Rad voortwentelt, beschouwen wij de weg, die wij gaan. En deze weg van het onbekende wordt thans zichtbaar en zij toont ons de werkelijke bestemming van het Rad; misschien zelfs het voertuig, door het Rad gedragen.

Zo is ons zoeken naar eeuwigheid in wezen het zoeken naar het rustpunt, vanwaaruit wij de werkelijke weg van leven kunnen beschouwen. Zo is ons gaan door hemel- en hellewerelden niets anders dan een waan, waaraan wij niet kunnen ontkomen, opgenomen als wij zijn in de vloed van omwenteling, verandering, en beweging.

Maar op het ogenblik, dat wij ook deze werelden kunnen verloochenen, komt voor ons het moment dat wij de werkelijkheid meer benaderen en zien. Ook, de tijd en het gebeuren veranderen voor ons in tempo.

Hij, die aan de buitenzijde van het Rad is, beweegt zich over een lange weg in een lange tijd.

Hij, die zich dicht bij de naaf bevindt, beweegt zich langs een korte weg in korte tijd.

Zo verandert de duur van leven, van besef van bestaan in sferen, van erkenning van werkelijkheid en van leven in waan voortdurend. Wij bepalen zelf wat het leven voor ons is. Wij zijn het, die zelf de sferen doorwandelen in snelheid of in traagheid, al naar ons bewustzijn.

Zolang wij zoeken naar het concrete van de weg, zullen wij niet kunnen ontkomen aan de ijlheid van het Niet, waarin wij een groot deel van de tijd ronddolen. Maar indien wij leren dat het concrete niet de weg is die wij beroeren, maar de kern van de beweging waarvan wij deel zijn, dan hebben wij het middel gevonden om ons te onttrokken aan de eeuwige wenteling van het Rad, om in te treden in een werkelijkheid, die vanuit de wereld beschouwd, misschien stilstand, rust en niets is, maar die gelijktijdig voor ons wordt: de eerste werkelijke erkenning van de weg, die wij gaan; de eerste werkelijke erkenning van de reden, waarom alle dingen in het Rad waren, zoals wij zo hebben gekend.

Zo wil ik deze korte beschouwing eindigen met een citaat van een bekend leraar en priester:

"Gij, die vraagt naar de verschijnselen, gij beseft niets. Gij, die de zin der verschijnselen wilt doorgronden, gij bereikt niets. Doch gij, die in de aanvaarding van de verschijnselen uzelf doorgrondt en zoekt naar de zin van uw bestaan, gij bereikt het ogenblik van stilstand, waarin de waarheid is geopenbaard en uit de rust het besef van een werkelijkheid wordt geboren, die geen grenzen kent."

LES 6 - DE INNERLIJKE KRACHTEN VAN DE MENS

Wij hebben bij elke oefening van enigszins occulte geaardheid altijd te maken met ons eigen innerlijk. De mens moet de kracht putten uit zijn voorstellingsvermogen, uit zijn innerlijke harmonie en wat dies meer zij. Maar deze innerlijke krachten, zijn ook nog op een andere wijze bruikbaar. Ik wil trachten in dit onderwerp kort een schets te geven van wat die innerlijke krachten kunnen inhouden en wat men ermee kan doen. Dan stellen wij allereerst:

Alle levensprocessen van de mens zijn gecoördineerd met zijn geestelijke levensprocessen. Er is een parallel tussen stof en, geest. Daar, waar de geest tekort schiet, kan de stof onder omstandigheden een tijdelijke reserve opbrengen, waardoor geestelijk grotere vermogens kunnen worden ontwikkeld. Omgekeerd kan dus waar het lichaam dreigt te falen, de geest vaak een impuls zijn voor de materie.

Dat houdt meer in dan u zou denken. Het betekent nl., dat de kracht, die wij de geest noemen (de innerlijke kracht van de mens), kan worden overgedragen naar elk voertuig, waarin het "ik", het ego, zich op een bepaald ogenblik openbaart. Het houdt ook in, dat elk voertuig als zodanig moet worden beschouwd als een krachtbron voor het gehele "ik". Er is een voortdurende wisselwerking aan de gang.

Als wij dat niet beseffen, dan zullen wij heel vaak de fout maken negatief, mistroostig, te denken. Als ik denk: Wat is dit vervelend, dan ga ik mij vervelend voelen. Als ik denk, dat ik die verveling kan overwinnen, dan verandert de spanning om mij heen. Ik kan dan inderdaad een prettiger lichamelijke toestand bereiken. Als ik op een gegeven ogenblik innerlijk geen weg weet en ik heb aan de buitenkant voldoende energie, dan kan ik die energie omzetten in iets, waardoor ik mijzelf a.h.w. een ogenblik ontspan. Door die ontspanning, herrijst a.h.w. ook mijn geestelijke veerkracht. Er is dus heel veel te doen op dit terrein. Maar als dit alles zou zijn, dan zou het toch niet de moeite waard zijn om daaraan een onderwerp te wijden.

Een 2e punt dat misschien nog veel interessanter is, zegt.

Elke waarde die in het totale "ik", bestaat, zal als kracht of erkenning kunnen worden geuit in elk voertuig, waarin het "ik" zich bevindt.

Gewichtige woorden, maar die heel wat inhouden.

Alles wat ik ben, ook datgene wat ik van mijzelf niet eens weet of besef, kan ik uiten in elk voertuig; dus ook in de materie. Er is hier geen omzetting bij, zodat het ook omgekeerd aanwezig is, naar u zult begrijpen dat alles, wat er in een bepaald voertuig gebeurt, dus ook op het totale "ik" invloed moet hebben. Als ik het nu heel eenvoudig stel, dan is het eigenlijk dit:

Ik ben eeuwig. Als eeuwig wezen kan ik goddelijke krachten of goddelijk licht aantrekken. Wanneer dit licht ergens in mij bestaat of een bestaansrecht heeft, kan ik elke duistere kracht, die mij zal tegemoet treden daarmee eenvoudig onschadelijk maken. Het licht is voor mij een wapen, waarover ik kan beschikken, omdat het ergens in mij bestaat.

Als ik te maken heb met onvolmaaktheden van de materie (en dat gebeurt zo vaak), dan kan ik door mijn voorstellingsvermogen in te schakelen die onvolmaaktheden voor mij teniet doen en daardoor - werkend met onvolmaakte middelen - een praktisch volmaakt resultaat bereiken. Ook dat is de moeite waard om over na te denken.

Nu moet ik hieraan nog wel enig commentaar toevoegen. Want als je de mens zegt dat hij licht als wapen kan gebruiken, dan realiseert hij zich waarschijnlijk niet, precies wat er gebeurt. Ik zal het heel eenvoudig zeggen:

Er zijn een aantal knooppunten in het menselijk lichaam, waar geestelijke organen en stoffelijke zenuwknopen praktisch samenvallen. Op deze punten kan er een wederkerige overdracht van krachten plaatsvinden; en wij noemen dan een dergelijke plaats een chakra.

Als een chakra is opengebloeid, d.w.z. als het uitwisselingsproces daar actief is, dan houdt dat in, dat op dat punt stoffelijke en geestelijke impulsen kunnen worden verwerkt; dus dat én stoffelijke én geestelijke krachten vandaaruit ook kunnen worden geuit. Iemand, die hoog-bewust is, zal b.v. een keelkop- of een voorhoofd-chakra hebben ontplooid. Als zo iemand tegenover een vijand staat, dan behoeft hij hem niet te willen vernietigen, maar kan hij zich eenvoudig verdedigen. Als hij tot een verdediging komt, dan is het alsof de totale innerlijke kracht, waarop hij zich baseert, als een soort lichtstraal uittreedt; en wel door het hoogst ontplooid chakra. Dat zal dus het voorhoofd- of keelkopchakra zijn. Ook met het borst-chakra hebben wij dat nog wel; de lagere chakra's zijn voor het uitstralen van een afwerend licht over het algemeen niet zo geschikt.

Als ik omgekeerd in mijn eigen wereld grote indruk moet maken, dan kan ik dat vaak niet verstandelijk doen. Ik kan dus niet reguleren wat ik ervaar. Maar aannemende, dat een chakra open is - en er is bij een mens altijd wel tenminste één chakra ten dele open - dan zullen alle impressies die daar worden ontvangen in het zenwustelsel worden geïnterpreteerd als een gevoel. Gelijktijdig zullen zij naar het "ik" gaan als een bewustzijn. De reactie daarop zal een energie zijn, die door de mens dan - vooral bij de lagere chakra's - als een emotionele reactie wordt geuit. U ziet, het is niet zo moeilijk als het misschien lijkt.

De vraag: Hoe we dat kunnen doen, daar kom ik in het tweede gedeelte van mijn lezing op terug. Ik wil eerst nog de innerlijke krachten verder nagaan.

Tijd en ruimte zijn voor de mens vastliggende waarden. Hij kan zich daaraan niet onttrekken. Voor de andere geestelijke voertuigen van het "ik" bestaan er andere tijdruimtelijke verhoudingen. Voor de kern van het "ik" bestaat er geen ruimte en geen tijd. Ik zeg dat even vooraf, want nu kunt u de volgende stelling gebruiken:

Daar het werkelijke "ik" niet gebonden is aan tijd en ruimte, maar zich in elk voertuig binnen een willekeurige structuur van tijd en ruimte kan openbaren, zal elke tijdruimtelijke waarneming voor het "ik" voortdurend mogelijk zijn en kan elke uitbreiding of beperking van het ruimtelijk besef plaatsvinden. Ook de tijd kan op dezelfde wijze in zeer grote delen worden overzien of worden teruggebracht tot een vertraagd waarnemen van een micro-seconden.

U zult zeggen: Dat is heel interessant, maar wat doe ik ermee?

U kunt dat niet verstandelijk doen. U kunt de tijd niet laten stilstaan, maar u kunt uw reactievermogen versnellen.

Nu heeft het "ik" in zich al die voertuigen. Elk voertuig staat ook met het stoffelijk voertuig in verbinding. Via een deel van wat men het onderbewustzijn pleegt te noemen, kan een dergelijk voertuig, ingrijpen in het besef en de reactiemogelijkheid van het stoffelijk voertuig. Het resultaat zal zijn dat iemand, die is getraind in het gebruik van zijn innerlijke krachten, tijd en ruimte tijdelijk kan veranderen. Hij kan, indien een situatie niet kan worden overzien, een ander voertuig a.h.w. inschakelen, waardoor een gebeurtenis, die normaal een seconde vraagt, nu plotseling vele minuten duurt, zodat hij zich gemakkelijk kan aanpassen aan elke voorkomende invloed van buitenaf. Iemand kan op dezelfde manier misschien als hij dus een ruimtelijk concept heeft, op een weg, die door de omliggende huizen of andere belemmeringen in het uitzicht wordt beperkt, eenvoudig zeggen: Ik wil weten wat er op de zijwegen gebeurt; en hij zal dan a.h.w. van bovenuit, als uit een soort geestelijke helicopter, zien waar zich voertuigen bevinden. Hij kan dus reageren op datgene, wat niet ogenblikkelijk zichtbaar is.

U ziet, dat die innerlijke krachten heus niet alleen maar dingen zijn, die wij moeten bevorderen vanwege het hiernamaals. Het zijn werkelijke krachten, waarmee je praktisch iets doet. En voordat we gaan vertellen hoe, nog een laatste stelling, die misschien de meest eenvoudige en gelijktijdig één van de moeilijkste is.

Elke harmonie, die voor mij op meer dan stoffelijk niveau bestaat, kan worden uitgedrukt in een wederkerige krachtsontwikkeling en -uitwisseling. Elke harmonie op hoger niveau is als

zodanig voor mij een krachtbron, die -mits bewust gericht - voor de door mij verlangde resultaten kan worden gebruikt, terwijl gelijktijdig alle anderen, die met mij in harmonie zijn, eveneens uit de totaalcracht kunnen putten en deze op hun eigen wijze gebruiken.

Het eigenaardige hierbij is, dat als één persoon deze kracht -aanboort, zij in wezen niet verandert of vermindert, daar de harmonische geestelijke kracht eerder kan worden beschouwd als een spanning, die voortdurend bestaat zolang de generator loopt dan als een bepaalde hoeveelheid energie, waarvan wordt afgenomen. Om het nu heel eenvoudig te zeggen; of u één stopcontact gebruikt of tien en of u 220 volt hebt of 110, de spanning blijft op de stopcontacten gelijk. De stroom wordt nl. niet geleverd door de stopcontacten, zo vreemd als het lijkt, zij zijn aangesloten op een leiding; en achter die leiding staat de werkelijke krachtbron.

Nu moet u zich dat zo voorstellen: Ons wezen is verbonden met de goddelijke kracht. Elke harmonische instelling van een der voertuigen van de mens is dus een verbinding via het "ik" met het Goddelijke en door de bestaande harmonie een uitdrukking ervan. De kracht die ontstaat wordt dan ook niet bepaald door de energie van het eigen wezen, maar door de intensiteit of de uitdrukking van harmonie die wordt bereikt. Als die harmonie maar groot genoeg, wordt daardoor a.h.w. de spanning bepaald. De energie is oneindig. En dat houdt dus weer in, dat - als er een geestelijke harmonie bestaat (een zuiver stoffelijke harmonie alleen doet het dus niet, omdat die van allerhande factoren afhangt, die in feite met het "ik" weinig te maken hebben) - deze geestelijke harmonie altijd een volledige weg naar het Goddelijke betekent en wel met een krachtinhoud, gelijk aan het niveau en de intensiteit van de harmonie. U kunt dus daaruit putten voor uw eigen doeleinden en voor die van anderen. Er bestaat voor al deze dingen geen beperking t.a.v. de wijze, waarop de kracht wordt gebruikt. Deze bestaat wel in de mens en in zijn relatie tot andere geestelijke werelden. Daarom is het dus beter om die krachten niet zelfzuchtig te gebruiken.

Hoe gebruiken wij die krachten en hoe komen wij eraan? (De theoretische ontwikkeling van allerhande stellingen laten wij hier maar terzijde. U kunt daarover in cursus 1 wel het een en ander vinden. Wij gaan dus uit van onszelf)

1. Mijn geestelijke energie is altijd een bestaande waarde. Ik kan die energie pas bereiken, indien ik erin geloof. Zelfvertrouwen is noodzakelijk.
2. Ik kan die energie alleen dan gebruiken, indien de wil tot het richten en tot het gebruiken ervan aanwezig is. Ik moet dus moed hebben.
3. Ik moet voor mij - en dat is vooral materieel belangrijk - een voorstelling kunnen opbouwen, waarin de energie tot uiting komt; d.w.z.: ik moet mij dus kunnen voorstellen wat er precies gebeurt. Anders gezegd: ik moet de kracht kunnen richten.

En daarmee hebben de drie hoofdwaarden.

1. Ik moet geloven in de kracht, ik moet haar dus accepteren.
2. Ik moet niet bang zijn die kracht te gebruiken.
3. Ik moet weten wat ik ermee kan doen, voordat de kracht er is; dus voordat ze voor mij merkbaar wordt.

Nu lijkt dat misschien erg theoretisch, maar dat is het niet. U zult heel vaak hebben ontdekt, dat als u een bepaalde vorm van zelfvertrouwen bezit, u meer kunt dan anders. Ze zeggen niet voor niets, dat een dronken man of een slaapwandelaar in een goot veilig is, waar een gewone burger verongelukt. Dat is doodgewoon: er bestaat voor deze mensen geen beperking van "ik kan wel of ik kan niet". Zij reageren misschien voor de norm heel eigenaardig, maar volgens hun eigen wezen. Zij vertrouwen volledig op zichzelf en presteren dus meer. En nu wil ik niemand, die met geestelijke krachten werkt, vergelijken met een dronkaard, maar ik wil toch wel opmerken, dat het zelfvertrouwen, dat iemand onder die omstandigheden heeft (het geloof in eigen kunnen en in eigen wezen) toch voor een ieder bereikbaar moet zijn. En als je dat kunt krijgen, dank zij een ruime bijdrage van geestrijkheid uit Schiedam, dan móet je dat ook kunnen krijgen door doodgewoon na te denken over je origine: je goddelijke afkomst.

Dan krijgen wij de kwestie van moed.

Een dronken man heeft geen moed. Hij is blind voor gevaar. Maar wij moeten werkelijke moed bezitten. Wij moeten het gevaar beseffen, anders kunnen wij de kracht niet juist richten. Maar aan de andere kant, wat kan ons gebeuren? Ik geloof, dat dat het juiste punt van uitgang is. Wat kan mij eigenlijk gebeuren? Er kan iets gebeuren in de tijd, maar er kan nooit iets gebeuren wat eeuwig is. Ik kan dus alleen tijdelijk een onaangenaamheid ervaren of tijdelijk een figuur slaan, maar ik kan dat nooit blijvend doen. Er is geen reden die onaangenaamheden te ontlopen. Wij vinden het misschien niet prettig, maar wij kunnen desalniettemin doorzetten; tenminste als het doel ons de moeite waard is. En dat is dus een beperking.

Dan zult u ook begrijpen, dat het voorstellingsleven, de fantasie, (daarover hebben wij al eens meer gesproken) van belang is. U moet zich precies kunnen voorstellen wat er gebeurt, hoe het is. Er mag geen detail aan ontbreken. Hoe meer de details van de voorstelling a.h.w. gelijkkluidend zijn aan de werkelijke feiten en mogelijkheden, des te groter het resultaat. En dan zegt u; Het is heel erg lastig om op die manier te reageren. Dat ben ik met u eens. Maar wij kunnen met een paar eenvoudige regels toch wel iets doen om die innerlijke krachten wat beter te gebruiken.

1. Ik zal elke dag proberen iets te doen, waarvan ik meende dat het onmogelijk was of dat ik het niet zou kunnen. Ik zal mijzelf voortdurend proberen te bewijzen, dat ik meer kan dan ik denk te kunnen. Door dit te doen vergroot ik mijn zelfvertrouwen en mijn moed.
2. Ik zal trachten in mijzelf het gevoel van bereiking tot stand te brengen. Ik doe dit omdat daardoor het geloof in het bereiken wordt versterkt.
3. Daar ik mijn innerlijk wezen nimmer verstandelijk kan omschrijven, moet ik trachten mijn wereld van gevoelens en niet-redelijk geassocieerde gedachten te beschouwen als een poded van mijn werkelijk "ik". Ik zal elke dag tenminste een paar minuten wijden aan het ontleden van deze impulsen. Hierdoor krijg ik wederom een juister contact met mijzelf.

De tweede reeks regels is eigenlijk nog veel eenvoudiger.

1. Wanneer iets voor mij waarlijk belangrijk is, zal ik nergens voor terugdeinzen. Realiseer u dit. Als het voor u belangrijk genoeg is, zult u voor niets - of u het nu een misdaad of onmogelijk noemt - terugdeinzen. U zult het proberen. Ik heb dus in mij alle eigenschappen, die noodzakelijk zijn om het onmogelijke te proberen. Ik heb er alleen meestal de drijfveren niet voor.
2. Als ik een doel heb dat ik werkelijk gewichtig acht, zal ik trachten de instinctieve moed, die ik anders toon of de instinctieve vaardigheden, waarop ik anders een beroep doe, ook hier in te schakelen. Om dit te bereiken zal ik mij voortdurend beraden over datgene, wat voor waarlijk de moeite waard is. Ik moet dus mijn doel omschrijven.
3. Moed ontstaat eerst dan, wanneer men volgens beste inzicht handelt tegen alle consequenties in. Wij moeten leren een scheiding te maken tussen juist handelen en de voor de mens logische gevolgen, die het met zich zou kunnen brengen. Weet men in het voorstellingsleven een scheiding te maken tussen deze beide, dan zal men over meer durf beschikken. Daarnaast zal men ook zijn doeleinden reeler en juister durven stellen.

Dat zijn een paar eenvoudige regels, maar die heel veel doen.

Dan moeten wij natuurlijk ook beperkingen maken.

Als ik elke keer weer een beroep ga doen op mijn innerlijke krachten, terwijl er geen aanleiding voor is, zal ik mij daartegenover ten slotte een beetje schuldig gaan voelen. Elk misbruik wordt gestraft met vermindering van mogelijkheden; een onderbewust proces.

Ik zal moeten proberen om alles, wat ik doe voortdurend aan de werkelijkheid te toetsen. Daar ik de processen niet kan toetsen aan mijn eigen werkelijkheid (ze zijn van geestelijke

geaardheid), zal ik dit doen aan de hand van stoffelijke waarneming, zonder een verklaring ervoor te zoeken. Ik moet de feiten alleen constateren.

En dan wat ook heel begrijpelijk is: Ik zal mijzelf niet als deel van mijn bestrevingen stellen; zeker niet, voordat ik alle innerlijke krachten werkelijk heb leren beheersen. Door een deel buiten mij te stellen is het voor mij gemakkelijker mij het doel voor te stellen en wordt het mij ook gemakkelijker het te precisieren. Het is voor mij eenvoudiger de juiste durf en de juiste moed op te brengen. Ik geloof gemakkelijker aan mijn innerlijke krachten en aan de goddelijke kracht in mij, waardoor ik tot presteren kom.

Dit alles is heel mooi, maar innerlijke krachten zijn natuurlijk heel wat meer dan alleen hetgeen in deze twee delen is opgebouwd.

Wanneer ik denk, is mijn gedachte een realiteit. Indien ik deze realiteit kan afstemmen (denkt u aan hetgeen we over telepathie hebben gezegd), dan zal er in een ander een congruent beeld ontstaan. Elk in mij bestaand beeld, elke in mij bestaande, behoefte, voorstelling of kracht zal daar, waar harmonie aanwezig is, een volledige replica vinden in de harmonische factoren. En daarmee heb ik eigenlijk iets gezegd, waar u misschien niet bij stil staat. Daarom zal ik het maar even doen.

Als ik een droom uitzend (sommige mensen proberen dat wel eens) of met een ander gezamenlijk een droom beleef (dat komt ook nogal eens voor), dan is er dus sprake van een harmonie. Maar er is ook sprake van iets anders. Op dat ogenblik is er een eenheid ontstaan. Wordt er in die toestand een geestelijke kracht geactiveerd, dan wordt zij niet bepaald door het eigen "ik" alleen, maar door de harmonische eenheid die er bestaat. Daar een harmonische eenheid altijd een groter vermogen heeft dan een eenling, is het duidelijk dat elke op een dergelijke wijze ontstane harmonische waarde de kracht, die men kan gebruiken, vergroot.

Dan zult u verder begrijpen, dat het delen van gedachten en krachten op zichzelf niet voldoende is. Er zijn bepaalde spanningen, die men ook kan overdragen.

Ik weet niet, of u wel eens het gevoel hebt dat ze over uw graf lopen (een onverklaarbare koude rilling), zo noemt men dat. Dan kunt u zeggen: Dat is bijgeloof, of: dat is een lichamelijke reactie. Maar als u oplet, zult u ontdekken dat dergelijke rillingen heel vaak voorafgaan aan aangename of onaangename gebeurtenissen. Zij zijn de uitdrukking van een door ons niet gerealiseerde uiting van kracht via ons wezen. Het zenuwstelsel reageert daarop als u in de stof bent. Door deze reactie wordt de eigen mogelijkheden t.a.v. de verhouding tot de buitenwereld - voor zover het het eigen besef betreft - gewijzigd. En daarmee ziet u dus ook dat die innerlijke kracht eigenlijk vreemde dingen doet.

De innerlijke krachten kunnen ons beïnvloeden, zonder dat we het weten of willen. Een bewustzijn van al die krachten is niet te bereiken. En daarom is het enige, dat we kunnen doen zorgen, dat wij een doel hebben, een instelling, zo intens en zo volledig voor ons aanvaardbaar, dat elke met ons bereikte harmonie gelijktijdig een beaming van ons doel inhoudt. Want op dat ogenblik zal een ander wel niet door ons beseft, ontladingen van kracht in ons kunnen veroorzaken, maar die zullen in overeenstemming zijn met ons eigen streven. Zij zullen ons dus een verwezenlijking mogelijk maken, waarin wij zelf niet geloven of waar zij op dat ogenblik zelf niet aan denken. Wat weer voert tot de vaststelling:

De innerlijke kracht van de mens kan door hem worden gebruikt voor en via een ander, ook als hij dit niet volledig wil of beseft. Omgekeerd kunnen de innerlijke kracht en van anderen (dus altijd waar er een harmonie bestaat) in hem of dóór hem werkzaam worden en optreden, zonder dat dit gewenst is of beseft wordt. Wat inhoudt, dat men dus nooit zeker kan zijn dat alleen de eigen geestelijke krachten aanbod zullen kunnen komen. Men kan wel bepalen hoe die geestelijke krachten zich uiten en bepalen hoe de innerlijke werkingen en krachten van de mens voor hem in verschijning treden door het stellen van een doel, maar men kan nimmer volledig bepalen, wanneer ze wel en wanneer ze niet geactiveerd zullen zijn. En dan volgt daaruit weer een stelling:

Aangezien het werkelijke ego tijd en ruimte niet beseft op menselijke wijze (zie het 1e deel), zal vanuit het "ik" ook een aantal krachten, reacties en erkenningen, die niet op het heden

betrekking hebben, kunnen worden gezonden naar de stof en in de stof worden geconcretiseerd. Dat is belangrijk. We hebben soms krachten in ons, die a.h.w. een tijdbom zijn. Laten we dat heel eenvoudig stellen;

U bent met hart en ziel bezig om b.v. mensen te genezen. Het lukt niet. Toch bent u er voortdurend mee bezig. U denkt dat het verkeerd gaat; en vanuit uw standpunt is dat misschien zelfs waar. Maar nu komt er een ogenblik - en dat heeft het ego meestal voorzien - waarop u verrassenderwijze wordt geconfronteerd met een geval waar die hulp werkelijk nodig is; en dan beschikt u plotseling over een overmaat aan kracht. Maar nu het eigenaardige: Normaal zou u dit niet aandurven. Op dat ogenblik echter, weet u niet precies meer wat u doet. U reageert en handelt; en voor u het weet, heeft u de kracht uitgegeven en dan pas gaat u denken. Hé heb ik nu wat gedaan of niet? Dat is dan die tijdbom, waar ik het over had.

In bijna elke mens bestaat een dergelijke tijdbom van innerlijke kracht. Zij wordt mede bepaald door wat men karma noemt. Want je hebt in het verleden ervaringen opgedaan. Je hebt doelstellingen in het werkelijke ego, die stoffelijk misschien niet zo sterk naar voren komen; en er zijn in het eigen leven altijd wel harmonische waarden te ontdekken. We moeten dus aannemen, dat in het "ik" energie aanwezig is en dat die energie tot een plotselinge ontlading kan komen aan de hand van in het karma (dus in het totaal beleven) vastgelegde waarden.

Hieruit volgt dat de mens, die onverwacht zijn geestelijke energie"en gebruikt, zichzelf als een dwaas of een onredelijk wezen gaat beschouwen. Doet u dat a.u.b. nooit. En onthoud: Indien u zelf een doel hebt en u kunt dat omschrijven, dan zullen dergelijke explosies nimmer in strijd zijn met uw wens en uw huidig leven. Het bezitten van een doel is dus wel erg belangrijk.

Nu is het voor de onbewuste erg vervelend, dat hij niet alleen een tijdbom is, maar meestal een met afstandsbediening. Want wanneer er in een ego, dat tijdelijk met hem harmonisch is en waarin dus de kracht, de wil, de moed, enz. zijn geactiveerd, een tendens optreedt, die a.h.w. niet die opgehoopte energie in overeenstemming is, dan ontstaat er een uitbarsting, die door het "ik" niet kan worden voorzien, gewenst of beheerst. Alleen indien de afstemming van het "ik" zodanig is, dat het dus voortdurend is gericht op een bepaald doel of desnoods op enkele doelen, zal zeker kunnen worden gesteld dat de in het "ik" aanwezige geestelijke energie tot ontlading komt volgens het als juist besepte doel.

En dan komen wij aan het slotstukje van dit lesje.

In verband met het occultisme kunnen deze innerlijke krachten en de voor de mens moeilijk te begrijpen of te beheersen werkingen daarvan heel erg belangrijk zijn.

Als u aan magie doet, bidt, sacramenten ondergaat of ze uitdeelt, is dat ook magie. Zelfs wanneer u een horoscoop berekent kan hierdoor die energie tot ontlading komen. En daarbij geldt dan:

Naarmate wij dus meer mystiek of occult zijn ingesteld en met groter overgave aan het occulte werkzaam zijn, is de kans groter dat de in ons bestaande krachten tot ontlading komen. En dan geldt daarbij verder:

Elke ontlading van innerlijke kracht, die niet op zwart-magische wijze geschiedt, houdt gelijktijdig is; een aanvulling van alle krachten in het "ik" vanuit alle harmonische bronnen en factoren. Je staat dus nooit alleen. Wanneer je iets doet, dan kan het een uitbarsting zijn van je eigen kracht. Je kunt er een ogenblik a.h.w. leeg van zijn, maar het vult zich automatisch aan.

En dan zeggen we verder: In dergelijke gevallen zal de ontlading van de kracht of de gerichtheid van de kracht en de al of niet directe overbrenging daarvan afhankelijk zijn van het bereikte bewustzijnspeil en daarmee van de chakra's van het "ik", die openstaan en de kracht kunnen verwerken.

Wat zijn nu eigenlijk die innerlijke krachten?

Levenskracht bezit men buiten de tijd en buiten de ruimte. Uw wezen is een hoeveelheid energie in het Goddelijke. Die hoeveelheid blijft zich zelf steeds gelijk. De groepering van die energie op de verschillende vlakken van bestaan en bewustzijn kan voortdurend veranderen. Wanneer wij energie uiten, dan geven wij in feite geen energie af. Maar wij transformeren die van het ene vlak naar het andere en wij induceren een soortgelijke werking bij een ander. .

Wanneer ik kracht heb, die zuiver stoffelijk is en ik transponeer deze b.v. naar het gebied van blauw licht, dan volgt hieruit dat ik - door dit in mijzelf te doen ~ bij een ander een ontlading van kracht uit het blauwe licht (uit dat deel van mijn wezen) naar zijn stoffelijk wezen kan tot stand brengen. Ik heb dus in mij altijd dezelfde innerlijke kracht, maar de verdeling ervan over de verschillende voertuigen van het "ik" is steeds verschillend. Alles, wat wij doen met innerlijke krachten, is dus niets anders dan trachten het voor ons op dit moment verlangde evenwicht in onszelf tot stand te brengen en door wat wij harmonie noemen (wat in feite een soort "in fase zijn" betekent) bij een ander de compenserende werking te scheppen. En daaruit volgt de laatste lering:

Als ik mijn innerlijke krachten gebruik - al dan niet op stoffelijk niveau - zo zal ik bij een ander een gelijksoortige krachtontlading, maar in omgekeerde richting, tot stand brengen. De totale balans van het eeuwige blijft voortdurend gelijk, maar ik kan - dank zij de voor mij bestaande harmonische mogelijkheid - mijn geloof, mijn kracht, mijn wil of mijn persoonlijke verdeling wijzigen - met de zekerheid, dat - zo ik dit doe - ook elders in omgekeerde zin een gelijksoortige wijziging optreedt.

Indien u dit alles overweegt en u geeft daarbij aandacht aan het onderwerp van cursus I van deze maand, dan ben ik er wel zeker van, dat -wanneer wij zullen spreken over dingen, die meer te maken hebben met wat u misschien magie wilt noemen of de onbegrepen waarden van geestelijke sferen -u dan toch voldoende houvast zult hebben, om te zeggen: Ja, dit is ook voor mij een mogelijkheid en ik kan daarvan zelfs direct gebruik maken.

Noot

Hetgeen door mij werd gezegd t.a.v. de reactie-werking van de innerlijke kracht, waarbij een transpositie van de kracht uit de materie b.v. naar het hoogste vlak, elders zal gepaard gaan met een ontlading van de hoogste kracht naar het laagste vlak, nog het volgende:

Wijzelf zijn een vaste, hoeveelheid energie, en deze is binnen ons werkelijke "ik" niet uitwisselbaar met de energieën van anderen. Wat zich in ons afspeelt, is dus eigenlijk een verplaatsen van kracht van het ene vlak naar het andere. Maar zoals wij tijdloos een vaste waarde hebben, zo heeft de kosmos tijdloos eveneens een vaste waarde. Indien ik in de verdeling van mijn persoonlijke energie een verandering aanbreng, dan betekent dit dat een wijziging, die dit compenseert, elders in de kosmos moet plaats vinden.

Het is duidelijk, dat een dergelijke verandering normaal heel willekeurig geschiedt. Maar op het ogenblik, dat twee krachten met elkander zijn verbonden (in résonance, "in fase zijn"), zal de verandering in de eerste kracht, A te noemen, het eerst worden opgemerkt en daardoor ook de eerste reactie, doen ontstaan in de tweede kracht, die wij B zullen noemen. Dit impliceert, dat wat A vanaf een b.v. stoffelijk niveau naar het hoogste projecteert onmiddellijk wordt beantwoord in B met een projectie van het hoogste niveau van het "ik" naar het stoffelijke toe. Ook elke projectie naar een ander vlak (b.v. van de materie naar het astrale) zal bij A een omgekeerde reactie, dus een werking van het astrale naar het stoffelijke in B, ten gevolge hebben.

Het zal u dus duidelijk zijn, dat hiermede slechts een wat vereenvoudigde toepassing wordt gegeven van de wet van evenwicht of de wet van de gelijkblijvende velden, die in de gehele kosmos en voortdurend van kracht is. Daarbij geldt echter dat wanneer er op één punt stasis optreedt of zodra stasis is bereikt, elders het maximum aan actie ofwel explosie zal plaatsvinden. Dat geldt zelfs in het stoffelijk Al. Het geldt in de geestelijke werelden en zo zal dit ook gelden in de eigen persoonlijkheid.

PRACTISCHE TOEPASSING VAN INNERLIJKE KRACHTEN

Het is heel lastig de innerlijke krachten te omschrijven. Voor de meeste mensen zal het altijd wel een soort spelletje blijven, waarbij ze niet precies weten hoe of wat. Maar er zijn toch altijd weer bepaalde voorbeelden, waarin die innerlijke krachten concreet kenbaar worden en - dat mogen we niet vergeten - de mens ook welbewust van die krachten kan gebruikmaken.

Wij kunnen de praktische toepassingen onderscheiden uit een zuiver menselijk standpunt, waarbij we dus niet strijden over de wijze waar op het gebeurt, in:

- a. communicatie;
- b. wilsoplegging;
- c. krachtoverdracht.

Bij communicatie stellen we: Op het ogenblik, dat in mij de absolute wens tot communicatie aanwezig is en tevens een door mij geformuleerde uitdrukking van hetgeen ik wens over te brengen, Zal ik - mij concentrerend op een ander en net diens wezen, enigszins harmonisch zijnde - in de ander het beeld of de klankreeks kunnen doen ontstaan, die in mijzelf aanwezig is.

Indien er in mij bepaalde gevoelens bestaan en deze worden door mij geassocieerd met een persoon, dan zal ik ze - zonder dat ik besef hoe of op welke manier ik dit doe ~ aan de andere persoon kenbaar maken.

Als ik bepaalde gevoelens onderga en ik wil deze aan een ander mededelen, zo zullen zij voor de ander kenbaar worden; en wel op een wijze, die de aandacht van de ander trekt voor hetgeen er geschiedt. Het is dus niet zeker, dat hier de gevoelens zelf worden overgedragen. Het kan voor de ander een visuele of auditieve waarneming zijn, of zelfs alleen maar een denken, dat er iets gaande is.

Wanneer ik mij richt op een bepaald punt van de wereld en met een voldoende kennis van de uiterlijkheden daar, zo zal ik door mij dit met voldoende intensiteit voor te stellen kunnen komen tot een waarneming van hetgeen op de voorgestelde plaats in werkelijkheid geschiedt.

Dat zijn regels, maar ook meteen de praktijk. Als u in staat bent u een strand op Tahiti voor te stellen met voldoende intensiteit en de wahini's (?) dansen er toevallig, dan heeft u een gratis voorstelling. En als u wilt weten wat zo in het Kremlin doen en u kunt zich die vertrekken voldoende duidelijk voorstellen, dan heeft u een grote kans, dat u hoort wat daar gezegd en ziet wat daar gedaan wordt. Of u het begrijpt, ja, dat ligt eraan, of u Russisch verstaat. Waarmee ik dus wil zeggen, dat dit eigenlijk iets heel eenvoudigs is. Het is maar de vraag. Kunt u zich een voorstelling maken, die intens genoeg is?

Nu nemen we het bewust overbrengen van een boodschap. Als u dat wilt doen, moet u zich eerst de persoon voorstellen en hoe nauwkeuriger die voorstelling is, hoe beter. Dan moet u zich voorstellen, dat u tegen die persoon spreekt en als het even kan, moet u ook werkelijk praten ook. Dan ontstaat daardoor een uitzenden naar die ander van datgene, wat er in u bestaat. De voorstelling is bepalend voor een zekere mate van harmonie; de overdracht is dan eigenlijk spontaan.

Als je samen droomt - dat is ook zo'n gek geval - dan zeggen de mensen: Dat moet altijd een uittreding zijn. Dat kan; maar het is helemaal niet noodzakelijk. Wanneer ik nl. met een ander harmonisch ben en ik droom, dan is de kans heel groot dat door die harmonie datgene, wat mij tot dromen brengt, ook bij de ander wordt gewekt. Er ontstaan dan dromen, die in details verschillen, waarin de hoofdvolgorde eigenlijk wordt bepaald door allebei of door alle tien desnoods. Als dat in een half-waaktoestand gebeurt, dan noemt men het een

gemeenschappelijk visioen, ook wol een gemeenschappelijke hallucinatie, als het geen officiële goedkeuring kan krijgen. U ziet, deze dingen zijn heel eenvoudig.

Nu behoeft u daarvoor niets anders te doen, dan alleen in uzelf de voorstelling op te bouwen. Dus iets visualiseren, iets behandelen, alsof het een werkelijkheid ware. Op het ogenblik dat u dit doet, zult u ontdekken dat er een zekere overdracht is. Hoe meer u zich oefent, des te nauwkeuriger en juister de overdracht kan worden. De communicatie is dus zonder meer mogelijk. En dit is wederkerig, want je kunt daar een zeker gesprek voeren en je kunt ook het antwoord van de ander verstaan. Het is mogelijk op grote afstand een gesprek te voeren, zonder dat de P.T.T. er rijker van wordt, als je maar weet, hoe je het moet doen.

Met het overbrengen van een wil wordt het wat anders. Hier geldt nl. dit: Indien ik met iemand in harmonie ben, dan zal ik die ander mijn wil kunnen opleggen op het ogenblik, dat de ander geen eigen wil heeft, die even sterk is als de mijne. En daarbij moet u dus wel rekening houden met een mogelijke weerstand bij de ander. Als u daarvan gebruik wilt maken, dan gaat u op dezelfde wijze te werk ongeveer als bij communicatie.

U bouwt zich een voorstelling op. Laten we zeggen - een gek voorbeeld - u wilt uw baas bewegen u opslag te geven. U stelt zich uw baas voor met alle details en als het even kan op zijn bureau. U zegt dan tegen hem, gewoon alsof u er zelf bent. "Mijnheer, ik wilde graag opslag hebben." Nu gaat u achter de baas staan en u probeert met zijn mond te spreken.; u hanteert hem als een marionet. Als u dat een 4 of 5 keer hebt herhaald, zegt u. "Er, nu zul je dit morgen ook doen."

Wat is nu het typische? U heeft dus die mens beïnvloed. U heeft dat denkbeeld in hem doen rijzen. Maar hij zal zichzelf nooit als een marionet zien. U heeft de handeling een paar keer herhaald. In zijn onderbewustzijn zit de zaak dus een beetje vast. En als nu uw wil sterk genoeg is, dan zal hij dus als bij een post-hypnotisch bevel zeggen: "Die man of die vrouw is eigenlijk wel wat meer waard. Ik moet toch eens laten blijken dat ik daarvoor waardering heb." En dan gaat hij u die opslag geven. Maar het kan ook zijn, dat u uw wil niet sterk genoeg hebt overgebracht en dan zal hij zich realiseren wat u gaat doen. Hij zal echter niet onmiddellijk in staat zijn om de zaak af te kappen. U wordt dan in ieder geval vriendelijker naar huis gestuurd dan anders het geval zou zijn. Want het gaat hier om de wilskracht, die men heeft. En als die baas juist het idee heeft dat hij iedereen eigenlijk veel te veel betaalt, dan kunt u hem niet overtuigen dat hij meer moet gaan betalen. Dat gaat niet. U zult het dan op een andere wijze moeten doen.

Als er sprake is van een wilsoverbrenging - en zeker als dat op afstand gebeurt - dan moeten wij onze innerlijke beelden zo proberen te vervaardigen, dat ze voor de ander volkomen logisch en aanvaardbaar zijn; dat ze dus niet tegen de draad ingaan. Je kunt niet tegen een ander zeggen."Je moet fl 100.-. gaan stelen op het postkantoor," als hij eerlijk is, Want dat doet hij niet. Maar je kunt hem misschien wel zeggen. "Die beampte heeft gisteren fl 100.-. gestolen. Nu moet jij die terughalen. Je moet recht doen en het dan daar en daar heenbrengen" Als u dit op afstand als een droom induceert, kunt u daarmee resultaten behalen. Maar ik waarschuw wel even: de voorbeelden; die ik hier geef zouden misschien lukken, maar de terugslag ervan krijgt u ook.

Indien we werkelijk goede resultaten willen bereiken met de wilsoverbrenging, dan moeten we eigenlijk gebruikmaken van een plan, waarvan we aannemen dat het voor de tegenpartij (degeen, die we bereiken willen) oven aanvaardbaar zal zijn als voor ons. We kunnen dan het aanvaardbare verder doorvoeren dan de ander het misschien zou willen, dat geeft niet. Maar we moeten uitgaan van iets, wat we a.h.w. gemeenschappelijk bezitten.

En dan krijgen we: overdracht van krachten.

Nu moet u zich altijd even goed realiseren, dat u iemand niet zonder meer kracht kunt geven. Dat is misschien wel mogelijk, maar wat hij met die kracht doet, of die verloren gaat of niet, dat weet u nooit. Een overdracht van krachten met een bepaald doel houdt dus tevens een wilsbeïnvloeding in. U moet een ander dus niet alleen de kracht geven, maar ook zeggen waarvoor zo dient, bij wijze van spreken, en wel op zo'n manier, dat de ander dat aanvaardbaar moet vinden.

Krachtoverdragen doe ik door mij voor te stellen dat ik.

- a. de kracht bezit;
- b. op een voor mij kenbare wijze, die kracht bezit;
- c. dat ik haar op deze voor mij kenbare wijze kan uitstralen naar een ander.

Een van de meest eenvoudige dingen is b.v.: ik wil iemand kracht geven. Ik stel mij die kracht voor als een bundel van een zoeklicht. Ik heb dat zoeklicht en ik zet de ander in het zonnetje; een soort hoogtezon. Ik laat die ander dat licht absorberen en dan heb ik daarmee de krachtoverdracht tot een feit gemaakt. Ik zou het ook omgekeerd kunnen doen, maar dat kunstje leer ik u niet.

Overdracht van kracht is mogelijk, indien wij een voor ons aanvaardbare voorstelling kunnen vinden en met voldoende vertrouwen en wil die voorstelling op een ander kunnen richten. Het beeld van de ander moet in ons ook redelijk aanvaardbaar bestaan. Het hoeft niet voor 100% nauwkeurig te zijn, maar als het minder dan 80% nauwkeurig is, dan bereikt u niets.

Nu zult u zeggen: Wat bereik ik daarmee?

Laten we zeggen, dat iemand zwak is. Die persoon heeft wat kracht nodig. Dan kan ik hem op deze manier die kracht geven. Maar doe ik dat zonder neer, dan heb ik kans dat zo iemand opstaat, zich prettig en fris voelt en onmiddellijk begint met heel veel werk.....en na een half uur nog wel verder van de wijs is dan hij voordien was. Ik moet dus proberen daarin een zekere traagheid te brengen en daarvoor heb ik de wil nodig. Wanneer ik iemand regelmatig die kracht geeft, dan kan ik hem helpen om ziekteprocessen te overwinnen. Ik kan er misschien een suggestie bij geven van een beetje opgewektheid. Ik kan zo neerslachtigheid, melancholie (ook een grote krachtvreter in de mens) misschien beperken. Wij kunnen die krachtoverdracht dus gebruiken voor genezingsprocessen bij indexen, mits wij de kwaal kennen en ons althans een redelijk juiste voorstelling kunnen maken van de wijze, waarop de kracht moet worden verbruikt. Op het ogenblik, dat ik mij met inzet van geestelijke krachten ga weren tegen een bestaande toestand, heeft dit alleen zin, indien die bestaande toestand niet slechts voor mij maar ook voor anderen, die er deel aan hebben, onaanvaardbaar is. Met andere woorden: u kunt bestaande toestanden wel op die manier wijzigen, maar alleen met de medewerking van anderen. Er moet een innerlijke harmonie aanwezig zijn, een innerlijk gezamenlijk willen, dan kan de kracht worden gebruikt om een ander de mogelijkheid te verschaffen een sleur te doorbreken, of iets, waartoe hij anders niet zou komen.

Wij kunnen verder natuurlijk ook trachten een zekere invloed uit te oefenen', maar dat valt eigenlijk onder het hoofd: communicatie. Ik zal proberen u een heel aardig voorbeeld te geven. Er is een bijeenkomst van de O.D.V. en u wilt graag zoveel mogelijk belangstellenden er heen krijgen. Nu gaat u zich concentreren op die bijeenkomst en u gaat uitzenden: Morgen allemaal komen. Morgen is er een lezing van de O.D.V. .

Wat gebeurt er? Een ieder, die ergens bewust of onderbewust is geïnteresseerd in de O.D.V. en die op dat moment niet door andere zaken in beslag wordt genomen (b.v. slaapt, rust of oen boekje leest), die zal de boodschap, onbewust in zich opnemen. Bij een dergelijke algemeen uitgezonden boodschap wordt dus niet bewust ontvangen. Wel ontstaat er een herinnering aan het uitgezondene. Die mensen zeggen dus: `Hé, er zal ergens een avond zijn van de O.D.V. Daar zou ik ,toch wel eens heen kunnen gaai." En dan is het nog de vraag, of ze het verder doen; maar de stimulans is er. Zo kan ik dus ook "vrede op aarde" uitzenden. Ga ik dat over de hele wereld doen, dan bereik ik over het algemeen niets. Maar ik kan mij voorstellen dat er b.v. in Den Haag of in Amsterdam relletjes zijn en ik heb daar een voorstelling van. Nu ga ik denken: Vrede. Waarom vechten? Vrede. En ik stel mij voor, dat die zaak een beetje tot rust komt. De meeste mensen zullen dat niet bewust ontvangen, maar er zijn er heel veel die ergens naar vrede hunkeren en die zich ook met die situatie bezighouden. Er ontstaat dus een soort krocht, een suggestie, die sterker is en die vele mensen van onberaden daden zullen tegenhouden, die ze anders zouden stellen. Misschien zijn er nog wel neer praktische mogelijkheden te vinden, maar dan komen we toch wel op een terrein, dat veel scholing vereist. Wat ik nu heb gezegd, dat kunt u met enige oefening allen zonder meer.

U kunt b.v. ook dobbelstenen dwingen om in een bepaald nummer te vallen. Noem het een vorm van telekinese. U hoeft er niet vlak bij te staan en u hoeft ze ook niet in de hand hebben gehad; wat bij zuiver telekinese wel het geval is. Als u zich daar een voorstelling hebt gemaakt van degeen, die dobbelt en van de dobbelstenen, dan kan dat.

Op die manier kunt u bepaalde kleine dingen doen. En heeft u geleerd een voorstelling in u een ogenblik sterk op te bouwen, dan kunt u in een uitverkoop er wel wat mee doen. U staat b. v. bij, een bak met hoeden en u ziet een hoedje, dat u wilt passen. Nu staat er iemand naast u, die er ook naar wil grijpen. Dan stelt u zich sterk voor, dat ze net één verder grijpt. In 9 van de 10 gevallen, dat ze het doet. U lacht erom, maar dit is mogelijk. En dat betekent dus, dat u ook in andere gevallen zoiets kunt veroorzaken.

Iemand roet b.v. op één van 10 knoppen drukken. Eén bepaalde knop is onze wens. De hand gaat in die richting, indien u zich op dat ogenblik sterk geconcentreerd voorstelt: hij drukt op de knop daarboven of daaronder; en in 9 van de 10 gevallen lukt het u.

Een ander aardigheidje: U staat met panne langs de weg. Er komt een auto aan. U kijkt scherp naar die auto. U neemt het beeld van die auto in u op. U stelt u voor, dat degeen, die erin zit, reageert; dat hij stopt en komt kijken. In 9 van de 10 gevallen neemt inderdaad het tempo af. En al is hij u misschien reeds voorbij, zo iemand komt kijken. Dat zijn de praktische toepassingen. En nu kunnen we zeggen; Zijn dat innerlijke krachten? Natuurlijk zijn ze dat. Dit is eenvoudig een putten uit uw innerlijk om daardoor iets waar te maken, dat in u waar is. U brengt een waarheid van uw gedachtenleven over naar de materie. Maar nu moet u helemaal niet gek kijken, als daardoor bij die ander reacties ontstaan, die dat compenseren.

De man stop. Hij zal misschien niet weten, waarom hij heeft gestopt. Maar als u niet in staat bent om hem voldoening te geven, dus een gevoel van tevredenheid voor dat stoppen, dan wordt hij onbeschoft. En als u die dame niet gelijktijdig het gevoel kunt geven dat dat hoedje, dat ze hoeft gegrepen, toch wel wat goeds is, dan heeft u een grote kans dat ze toch nog probeert om de hoed, die u heeft gekozen, uit uw handen te grissen. U moet er dus op rekenen, de ander reageert ook. Maar we kunnen primair de handeling van een ander iets wijzigen. En dat tikje is meestal voldoende om iets, wat voor ons belangrijk is, tot stand te brengen.

Wij doen dat door onze innerlijke wereld, ons scherp geformuleerd denken om te zetten a.h.w. in een stoffelijke actie. Breng het over in de stof. Maar wat daar gebeurt, wordt bij de ander omgezet in een geestelijke vraag: Waarom heb ik dat gedaan? b.v. Of. Is dit nu wel zo? En daarop moeten we dan door onze actie een antwoord geven, zodat het een harmonisch geheel blijft en niet tot strijdigheden voert.

Daarmee heb ik dan een klein aantal van de praktische mogelijkheden opgenoemd. Nu moet u niet denken dat dat alles is. Er zijn nog heel veel andere mogelijkheden, want u heeft niet alleen met de mensen te maken. U heeft te maken met geestelijke krachten, met de spanningen in de kosmische structuur. En ook daar kunt u kleine, maar vaak toch wel belangrijke wijzigingen aanbrengen. Daar kunt u harmonieën doen ontstaan of misschien beletten dat ze ontstaan. Maar dat valt dan weer onder de magie of onder de schemata van bepaalde esoterische wegen en bewustwordingen. Dat zijn allemaal dingen, die men alleen in symbolen kan uitdrukken; en dat zou mij, geloof ik te ver voeren. Aangezien u echter een onmiddellijk praktische toepassing van die geestelijke krachten zou willen kennen, hoeft u nu voorbeelden te over ervan gehad.

Ik resumeer nog oven de belangrijkste punten.

1. Bij het gebruiken van de geestelijke krachten moeten ze gericht zijn. Dit geschiedt het best door een zo gedetailleerd mogelijke voorstelling van hetgeen men wil bereiken of van degenen, die men wil bereiken.
2. Wij moeten ons goed realiseren, dat wij niet de wil, het innerlijk van de ander, kunnen wijzigen. Wij kunnen slechts de manier, waar op deze dingen tot uiting komen, wijzigen. Wij moeten dus altijd uit gaan van de mentaliteit van de ander en nooit van de onze.

3. We moeten ons verder realiseren, dat wij - wanneer wij een stoffelijk verschilletje hier of daar tot stand willen brengen - nimmer het verschil te groot maken. Een poging om door geestelijke kracht in een stoffelijk iets in te grijpen betekent: met een zo gering mogelijke afwijking van de bestaande actie het gewenste resultaat waar te maken. Ook indien dat niet de beste of de zekerste weg lijkt, kies het kleinste verschil, concentreer u daarop volledig, want dat kunt u meestal bereiken.
1. Dan nog een opmerking over gedachten-communicatie. Wanneer wij onze innerlijke krachten daarvoor gebruiken, dan kunnen wij harmonieën versterken, die normaal bestaan en we kunnen zelfs nieuwe harmonieën opbouwen. Maar hoe we dit ook doen, er is altijd sprake van een wisselwerking..Ik kan nooit alleen tegen iemand spreken. Als ik tegen iemand spreek, zal de ander antwoord geven. Wanneer een dergelijke communicatie aan de gang is, moet u nooit proberen het antwoord van de te genpartij te beïnvloeden. In dat geval valt het werkelijke contact weg. Zijn de antwoorden onduidelijk, herhaal ze. Herhaal en herhaal luider. Voeg de wens tot duidelijker antwoorden daaraan toe. Eerst dan heeft u kans, dat zo'n contact voor u een meer concrete vorm krijgt, dat het meer afleesbaar wordt.
2. Als u een wil overbrengt, moet u er heel goed rekening mee houden: ook hier kunt u nimmer iemand dwingen om geheel tegen eigen wezen en waarden in te handelen. Wel kunt u hen een motivering geven, waardoor hij - handelend volgens eigen waarde en wezen - toch het door u begeerde doet of benadert. Kies daarom 't gestelde doel altijd zo redelijk en zo beperkt mogelijk en ook altijd in overeenstemming met datgene, wat u van het wezen van de ander kent. Slaagt u niet, dan heeft u uw benadering verkeerd genomen. Tracht u de persoon in kwestie dan nog eens goed voor ogen te stellen, vooral ook met diens eigenschappen en gewoonten en probeer het daarmee rekening houdend - opnieuw.

Al deze praktische resultaten zijn theoretisch van het eerste ogenblik af bereikbaar. In de praktijk zal men pas werkelijk goede resultaten verkrijgen door veelvuldige herhaling, zodat het "ik" getraind raakt in het uitzenden van de kracht, het opbouwen van de nodige voorstellingen en wat dies meer zij.

LES 7 - MAGIE IN DE PRAKTIJK

Heel veel mensen beginnen al direct hun stekels op te zetten, als ze het woord magie horen. Maar dat komt waarschijnlijk, omdat ze een volkomen verkeerde voorstelling hebben van alles, wat hiermee is verbonden. Ik wil u op deze avond een kort overzicht geven van datgene, wat magie in feite inhoudt.

1. Al datgene, wat wij tot op heden hebben besproken, is -mits het bewust en volgens eigen wil tot stand wordt gebracht een vorm van magie.
2. Alle rituelen en gebruiken, alle aanroepen van een godheid e.d. is in wezen magie.
3. Alle kennis, die niet algemeen bestaat of algemeen, toegankelijk is, zal in haar uitwerkingen als magie worden beschouwd.
4. Elke rite en elke praktijk, die zich aan het redelijk denken onttrekt - ongeacht het feit, dat zij concrete resultaten voortbrengt - wordt eveneens omschreven als magisch, Waaruit wel blijkt, dat magie dus eigenlijk heel wat meer in het leven optreedt en ook heel wat belangrijker is voor de doorsnee-mens dan hij schijnt te vermoeden.

Nu kunnen wij de magie weer kort indelen in schillende rubrieken; en elk van die rubrieken heeft haar eigen mogelijkheden.

Allereerst kennen wij de z.g. kennis-magie

Zij gaat uit van een innerlijke kennis en bereiking, dan wel een wetenschappelijke kennis en bereiking, die uitgaat boven al datgene, wat men normalerwijze als juist, waar of mogelijk pleegt te beschouwen. Hierin zijn natuurlijk heel wat mogelijkheden gelegen voor degenen, die in zichzelf de kennis heeft gekregen van zijn eigen begaafdheden.

Iemand genezen, zoals b.v. de magnetiseur doet, wordt over het algemeen beschouwd als occultisme. Indien dit echter plotseling geschiedt, spreekt men van magie, of - indien het kerkelijk is erkend - van een wonder of mirakel. Toch is het verschil tussen de beide werkwijzen niet zo groot als men zou veronderstellen.

De mens heeft in zich een persoonlijke tijd. Deze persoonlijke tijd is geheel anders dan het normale tijdsbesef dat de gemeenschap en de wereld kennen. Men kan de persoonlijke tijd uitdijen; en wel zodanig, dat het werk van jaren kan worden gedaan in een z.g. objectieve tijd van minuten. Iemand, die de kunst van de z.g. plotselinge genezing kent, doet hetzelfde als iedere andere genezer. Maar hij weet daar, waar zijn genezende werking noodzakelijk is en dus optreedt, een verschil van tijdswaarde te scheppen, waardoor voor de buitenwereld de processen zich uitermate snel voltrokken, terwijl ze in feite voor het organisme zelf een normaal verloop hebben. Ik geef dit maar als één van de vele voorbeelden, die voor deze soort magie zijn te gebruiken.

De tweede vorm van magie is meer bekend. Wij noemen haar meestal

de sympathische magie

De sympathische magie gaat uit van gelijkheid van waarden. Als ik een poppetje maak, die een bepaalde mens voorstelt en ik beschouw dit als die mens, dan zal alles, wat ik aan dat poppetje doe, aan die mens gebeuren. Althans zo redeneren vele primitieve volkeren. Geheel juist is het niet, maar het kan ons een beeld geven van wat deze z.g. sympathische magie verstaat. Wat is nu de achtergrond hiervan?

Wij nemen aan, dat het totaal van de schepping bestaat uit een aantal goddelijke waarden. Indien twee beelden volledig aan elkaar gelijk zijn, representeren zij dezelfde goddelijke waarde. Elke verschuiving van evenwicht binnen deze goddelijke waarde zal in elke uiting

daarvan kenbaar worden. Als ik dus maar kan zorgen, dat de levenskracht (de essentie) van b.v. een mens in een voorwerp aanwezig is of omgekeerd, dan ben ik daardoor in staat de ander te veranderen door de een te beïnvloeden.

Die sympathische magie wordt natuurlijk heel wat verder doorgevoerd dan u zoudt denken. Zij gaat dan ook niet alleen uit van zuiver stoffelijke beginselen, maar ze kent ook ideeën, zoals b.v.- waar een ziekte is, moet er een kruid tegen die ziekte wassen. Zij kent voorstellingen, die misschien niet als magie worden beschouwd, zoals bij een één-eiige tweeling zal hun leven precies in gelijke fasen en met gelijke verschijnselen verlopen. Dit zijn punten, die de overweging dus ook waard zijn.

Dan hebben we in de 3e plaats de z.g. overdrachtsmagie

Als ik in mij een extra waarde kan doen ontstaan, kan ik een deel van de in mij levende waarde overbrengen naar een ander. Hierdoor zal de ander gaan beantwoorden aan datgene, wat in mijn wezen aanwezig is.

Bij deze overdracht kennen wij in beginsel verschijnselen als b.v. hypnose en suggestie. Maar verder uitgewerkt kan dat een vorm zijn van absolute bezetenheid. Het kan zelfs een beheersing van stoffelijke omstandigheden en mogelijkheden met zich brengen.

Dan kennen wij een vorm van magie, die wel eens de z.g. primitieve of natuurmagie wordt genoemd, ook wel de groene magie.

Deze groene magie gaat uit van harmonie met bepaalde waarden in de natuur. Die waarden kunnen betrekkelijk vluchtig zijn. Men kan in harmonie zijn met de wolken en zo regen veroorzaken. Zij kan ook worden gevonden in de harmonie met een rivier, een stroom, een berg en dergelijke. En waar het leven van de mens op die wijze in dat andere wordt geprojecteerd, kan dat andere bezield reageren. In de onbewuste magie krijgt men hierdoor inderdaad de bezieling van heilige bomen e.d. In het westen komt dit niet zo vaak voor, maar zien wij toch wel dat een aantal producten (b.v. schoonheidsproducten) een werking hebben, die zij krachtens hun bestanddelen nooit zouden mogen hebben. Hier spreken we dan ook van een overdrachtelijkheid. Noodzakelijk is, dat de vervaardiger gelooft in de eigenschappen ervan en de gebruikster eveneens. Dus: een overdracht van een wil, van een voorstelling, van een persoonlijkheid

Nu ik hier zo'n paar van de vele soorten magie wat heb geëtaleerd (het lijkt wel een soort uitstalkastje), moeten we de kant van de praktijk uitgaan.

Een gewoon mens kan aan magie doen. Maar waarop moet hij zich dan baseren? Nu wij ik hier een wat vreemd voorbeeld nemen. Iemand een liedje zingt of een versje opzegt en hij doet dit gewoon "entre nous", dan is dat niet erg indrukwekkend. Nemen we diezelfde persoon en zetten wij hem op een afstand van het publiek (de toehoorders), dan wordt de werking al groter. Er is dan een vervreemding van de eigen omgeving geschapen. Nemen we nu nog decors, lichteffecten en misschien ook geluidseffecten tot ondersteuning, dan wordt dat kleine gedichtje, dat in de eigen kring eigenlijk alleen maar aardig was, plotseling een grote beleving. Die beleving ontstaat, doordat er een vervreemding van de werkelijkheid en van het milieu tot stand is gebracht. Iemand, die aan magie wil doen, moet dat altijd onthouden.

Als wij in huiselijke kring aan magie doen, loopt de zaak teveel door elkaar en is onze magische poging waarschijnlijk op gelijke hoogte te stellen als de roereieren die we maken of het telefoontje dat we juist vergeten hebben. Daarin ligt voor ons geen voldoende intensiteit van beleving. Want wij moeten onszelf afstemmen. Wij moeten reageren op het beeld, dat we magisch gebruiken. Dus geldt als eenvoudige gebruiksvoorwaarde:

- a) Zorg altijd, dat u elk magisch streven duidelijk en kennelijk doet verschillen van de normale gang van zaken, de manier waarop, is dan niet zo belangrijk.
- b) Indien het enigszins mogelijk is, ondersteun uw magisch streven met daarmee overeenstemmende indrukken, die niet tot het normale milieu behoren. Ik denk hierbij aan reukwerken, muziek, kleding of gebaren, die aanmerkelijk van de norm afwijken.

- c) Om magie goed te kunnen gebruiken hoeft u niet alleen maar de magische procedure nodig. De magische procedure op zichzelf is zinloos; zij is een verpakking, waarin een besef en een wil aanwezig moeten zijn.
- d) Onthoud, dat werkelijk magisch werken alleen mogelijk is indien men een gevoel van eenheid (door liefde, haat of anderszins, verkrijgt met degene of datgene, waarop men invloed wil uitoefenen. Dit kan stoffelijk of geestelijk worden bereikt, dat is ook weer niet belangrijk.

Wanneer we nu toch zo bezig zijn over de praktijk, zou ik er nog wat bij willen zeggen: Als iemand denkt, dat hij een taak niet aankan, is de kans heel groot dat hij haar verknoeit, zonder dat dit noodzakelijk is. We hebben een vorige maal reeds gesproken over de noodzaak om een zeker zelfvertrouwen te bezitten, dat men in een innerlijke kracht moet gelóven om haar te gebruiken. Dit geldt bij de magie wel in het bijzonder. Als u aan een magisch werk begint, waarvan u niet aanneemt (niet werkelijk gelooft) dat u het kunt volbrengen, is de kans heel groot dat uw resultaten nil zijn. Daarmee hebben we dan een paar begin-voorwaarden gegeven voor ditwerken. En nu komt natuurlijk de vraag: Waarmee kun je als beginneling(ik noem aan, dat u dat toch bent) magisch dan wel allemaal werken? Wat zijn de methoden, die ik kan gebruiken" Ik wil ook dit weer in een paar punten proberen uiteen te rafelen.

Ik begin met het moest eenvoudige; het symboolgebruik.

Ik kan - werkende met symbolen - een soort gelijkenis opstellen, waarin mijn innerlijke begrippen buiten mij worden waar gemaakt. Doe ik, dit op de juiste wijze, dan verkrijg ik in mij een werking, die niet alleen tot mijzelf beperkt blijft. Ik- zal er een voorbeeld bij geven. Als ik iemand ken, die last van onkruid in zijn tuin heeft en ik wil wat daartegen doen, dan stel ik mij voor, dat het door een wortelziekte wordt aangetast, zodat do onkruidplantjes allemaal verdrogen. Maar ik wil dat uitdrukken, ik wil dat waar maken, ik teken dan eenvoudig een kartellijntje en zeg; Dat is onkruid. Maar terwijl ik teken, zie ik het onkruid. Ik stel mij voor, hoe dit onkruid is. Ik haal dit onkruid naar binnen toe. Het bestaat. Nu teken ik tweede lijn - zeg een zigzag-lijn daar doorheen; een soort bliksemschicht. Ik zeg. Kijk, dit is het vuur dat doet verdrogen. En ik stel mij voor, hoe dit vuur er komt. Ik voel die kracht zich a.h.w. in mij ontladen als een onweersbui en ik zie de zaak verdorren. Dan neem ik de tekening en breng die naar het veld. U zult zeggen: Waarvoor is dat nu nodig?

Heel eenvoudig: Ik heb in mijzelf een beeld geschapen. Dat beeld bepaalt zekere harmonieën van mijn wezen; b.v. de inwerking van alle kracht, die er in mij bestaat, op dat onkruid. Zou ik nu die tekening maken en haar bij mij laten liggen, dan zou dat voor mij een soort bureaukwesie worden; en in mijn bureau is geen onkruid. Ik breng de tekening, echter naar dat veld en ik begraaf haar daar. Onbewust realiseer ik mij dus, dat de voorstelling met die plaats voortdurend verbonden is. Zolang dit beeld in mij blijft bestaan, draag ik automatisch bij tot het vernietigen van het onkruid. Let wel, ik zeg niet dat het niet eenvoudiger en goedkoper kan: het is maar een voorbeeld. Maar zo kunt u zich dit voorstellen.

Een ander voorbeeld is misschien hier ook wel dienstig. Als ik begrippen gebruik, die ik niet werkelijk in mij draag (b.v. hot begrip oneindig) en ik ga het symbool ervoor gebruiken, dan heeft dit voor mij geen enkele betekenis. Ik kan met dit symbool doen wat ik wil, ik draag in mij niet het beeld dat ervoor nodig is. Maar ik kan het teken nemen voor b.v. een maan-fase of ik kan een teken nemen voor een week, een dag of voor een maand. Dat is een tijdseenheid, die ik mij kan voorstellen. Verbind ik die tijdseenheid, die ik mij zo nauwkeurig mogelijk voorstel en definieer, nu aan een symbool van genezing, van geweld of van openbaring en heb ik in mij een voldoende voorstelling van dit tweede symbool, dan zal ik daardoor met al mijn krachten de verwezenlijking van het gestelde nastreven.

U ziet dus, dat die op zich eigenlijk heel primitieve magie, zoals het neerkrabbelen van een paar tekenjes (dat verder niet veel zegt), onmiddellijk betekenis krijgt, indien wij weten wat er aan d hand is. Ik kan dit dan afronden met de overigens wel bekende stelling, naar ik aanneem. Al datgene, waarmee ik innerlijk een volledige verbondenheid gevoel, zal volgens mijn wil reageren, zolang mijn wil de sterkste is. waarmee ik verbonden ben, kan ik met al het andere, waarmee ik verbondenheid ken, in relatie brengen. De in mij bestaande vorm van

harmonie is dan bepalend voor de relatie tussen beide andere waarden, voor zover zij niet een buiten mij liggende relatie kennen. In dit laatste geval ontstaat er slechts een wijziging, waarbij de oorspronkelijke relatie en de in mij gelegde relatie als resultaat geven: de resultante van beide waarden.

U ziet, het is een onderwerpje, waarover u nog wel eens kunt nadenken. En dan moet u ook iets anders daarbij onthouden. Misschien is het wel goed om dat eraan toe te voegen. Juist als u amateur op dit terrein bent, moet u onthouden:

Geen enkele magische actie is volledig, indien zij niet wordt vol-eind. En dat wil zeggen dat ik - als ik een bepaalde magische bestreving volg door middel van symbolen of anderszins - dus altijd daarmee verbonden blijf; dat die actie dus blijft bestaan en op mijzelf eventueel kan terugslaan, tenzij ik die actie beëindig, de bestaande harmonie als het ware in mijzelf oplos, dus de erkende relaties voor mijzelf teniet doe. Dit is heel belangrijk. Ik hoop, dat u ook daaraan uw aandacht zult schenken. Dit was dan de eenvoudigste methode: werken met een krabbeltje en met een symbooltje.

Een goede, misschien wat ingewikkelder werkwijze is de rituele magie. Nu moet u goed begrijpen, een ritueel kan heel ingewikkeld en het kan heel eenvoudig zijn. Er is daarvoor helemaal geen maatstaf; Dat ligt aan de mens zelf, aan hetgeen hij beoogt. Maar nu moeten we één ding wel onthouden. Geen enkele rite heeft zin of nut, tenzij elke fase daarvan voor ons volledig kenbaar is.(dus van binnen kan worden begrepen of aangevoeld) en de samenhang der verschillende fasen voor ons een oelopende lijn vormt, die zich richt op het culminatiepunt: het doel van de rite.

De rite kan zo eenvoudig zijn als het aansteken van een kaars. Maar als we die kaars aansteken, dan is dat misschien alleen naar om een zekere gunst te verkrijgen. Stel u nu voor, dat wij meer wensen. Wij steken de kaars aan en spreken daarna een bede, een formulering uit. We hebben die bede gezegd en nu moet er nog iets gebeuren. Wij steken een tweede kaars aan, herhalen de bede en steken dan een derde kaars aan. Drie lichten, verbonden door een uiting van wil.

Dan gaan wij voor elk van die lichten een bepaalde geur zetten; en bij elke geur realiseren wij ons een kracht. die het in de bede gestelde kan helpen verwezenlijken. U ziet, dat. er al een hele samenhang ontstaat. De samenhang zal in de rituele magie over het algemeen als volgt kunnen worden genoemd (uitzonderingen zijn dus denkbaar).

In de eerste plaats, erkenning van het magisch werken op zich: het scheppen van afstand tussen het alledaagse en het moment van werken.

In de tweede plaats. een voorbereiding; dus een groeperen van al datgene, wat bij dit magisch streven tevoorschijn zal komen. Daarbij behoort ook de omschrijving van het doel, eventueel het gereed-leggen van de werktuigen, die men wil gebruiken. Daarna zal men overgaan tot een overweging van de krachten, die naar eigen voelen en inzicht bruikbaar of noodzakelijk zijn voor het magische. Deze worden afzonderlijk voorgesteld. Ze worden gewekt, tot men zich ermee verbonden voelt. (En dat verbonden-voelen uit zich dan weer in een zekere spanning, die men dan rond zich voelt.)

Eerst als we dat alles hebben gedaan, komen wij tot wat wij zouden kunnen noemen een eerste verklaring. Die kan gegoten zijn in de vorm van een bede,- zo kan evengoed eenvoudig een opsomming zijn. Hierin wordt gesteld, wat wij willen gaan doen, welke krachten wij daarbij willen betrekken en op welke grondwaarden wij ons streven willen baseren (welke vorm van harmonie b.v.), is ook dit voltooid, dan gaan vrij achtereenvolgens de daad of de volbrenging ervan opbouwen door elke keer een handeling te gebruiken, die voor ons een schrede dichter tot het doel symboliseert. Dat kan zijn het strooien van een paar korreltjes wierook in een bekken, het sprenkelen van druppels water of wat u ook maar wilt. Maar het moet voor het "ik" de uitdrukking zijn van een voorbereiden en een beginnen aan de taak.

Dan moet de taak nogmaals worden omschreven en nu concreet. Nu wordt de taak niet meer gezien maar het einddoel. Het einddoel moet zo levendig mogelijk worden beseft en desnoods uitgebeeld. Hebben we dat gedaan, dan verbinden we met dit deel alle krachten, die we buiten

onzelf daarbij willen betrekken. We beëindigen deze fase met een voltrekking (dat kan een eenvoudig gebaar zijn, een magisch woord of wat anders dat is niet belangrijk); iets wat voor ons aangeeft, dat de totale gestelde kracht op dit moment actief is.

Daarna zullen we altijd een pauze hebben; er volgt dus een ogenblik van overweging. Wij trachten te beseffen, dat het gewenste zich voltrekt en wij proberen ons verbonden te gevoelen met dit alles. Wij proberen als het ware één te zijn met het doel van ons werken en met alles, wat daarbij is betrokken. Als wij hierin het gevoel van voleinding krijgen en dat kan soms na een paar minuten, maar ook wel eens pas na een paar uur optreden - en niet voordien komen we aan een laatste fase.

Wij stellen ons voor, dat de taak is vervuld. Wij drukken dit nogmaals uit en gebruiken daarvoor weer hetzelfde magisch woord, kenteken of gebaar. We zeggen nog eens. Nu is het klaar, het is gebeurd. En dan gaan we de harmonie, die bestaat, verbreken. We gaan dus bewust zeggen. Ik voel me niet meer verbonden met b.v. geestelijke krachten. Ik voel me niet verbonden met b.v. een mens, waarin ik wilde werken. Ik voel me niet meer verbonden met al die kruiden, die ik heb gebruikt. Ik maak mij los. Heb ik mij losgemaakt, dan keer ik tot het gewone leven terug. En dat doe ik dan liefst ook zo reëel mogelijk; desnoods door heel rustig naar buiten te gaan, het water in te springen of me te wassen en eens lekker te gaan ontbijten. En pas wanneer dat is gebeurd, kan worden gezegd, dat de rite voltrokken is. Zij omvat dus altijd:

- a. stoffelijk begin, een afstand nemen van de stoffelijke realiteit;
- b. het in jezelf beseffen van het doel;
- c. het wekken van de kracht;
- d. het volbrengen.
- e. het beseffen van het volbrachte;
- f. het oplossen van de bestaande harmonie en het verbreken van de harmonische banden;
- g. onmiddellijk daarop weer het stoffelijk.

Dat is de procedure bij de rituele magie. Nu begrijp ik wel dat de meesten van u niet aan rituele magie willen gaan doen. Maar hoe kunt u eenvoudige vormen van de z.g. sympathische magie b.v., begrijpen, indien u niet weet, hoe de opbouw in elkaar zit. Want sympathische magie kán op een gegeven ogenblik alle riten terzijde schuiven, maar in wezen behelst zij precies hetzelfde als de rituele magie.

Als ik twee gelijke voorwerpen neem (ik geef een eenvoudige voorbeelden ik geef er één van aan een vriend, het andere houd ik zelf en ik zeg. "Dit zal jou geluk brengen". en ik concentreer mij regelmatig op dit beeldje of ik bid bij dit beeldje voor geluk, dan heb ik daarmee inderdaad die ander geluk gegeven. Er is daar geen rite meer bij. Het is geen speciale opbouw. Het is meer een ogenblik je bezighouden met iets. Maar de eenheid, die wij in de rituele magie kunstmatig en langzaam hebben opgebouwd (dit langzaam gaan naar een hoogtepunt), moeten we hier eigenlijk toch ook beleven. Alleen... de uiterlijkheden blijven weg; het proces wordt dus innerlijk (het wordt een verbeeldingsspel), waarin de wil de hoofdrol speelt. Nu we dit weten, kunnen we dus ook een paar eenvoudige regels geven voor de sympathische magie.

1. Alle sympathische magie berust op de mogelijkheid van banden tussen de magiër en datgeen, wat hij wil beïnvloeden.
2. Elke band moet worden opgebouwd uit begrip en uit wil. Indien het begrip sterk is en de wil onvolledig of onvoldoende, dan is het resultaat nil. Is het begrip onvoldoende en de wil sterk, dan zullen er resultaten zijn, maar deze zullen niet aan de wens beantwoorden. Belangrijk is dus een nauwkeurige voorstelling van het geen men wenst; en daarnaast een werkelijk en met geheel het wezen willen, dat die wens wordt vervuld.

Als wij daarbij nog denken aan b.v. de kruidkunde e.d., dan moeten we ons ook weer realiseren, dat de keuze van het kruid niet bepalend is voor de harmonie. We kunnen dus vergissingen maken. Maar hebben wij in onszelf de harmonie gewekt met een bepaald doel, dan zullen wij daardoor automatisch het juiste kruid kiezen. De innerlijke wereld domineert dus de uiterlijke wereld en bepaalt daardoor ook de oorzaak-en-gevolg-werkingen die schijnbaar geheel buiten de mens liggen. Dit zijn dan wel de hoofdsoorten van magie, waarmee u zich misschien nog zult bezighouden.

Nu zult u hebben ontdekt dat ik steeds maar weer spreek over de voorstelling en de harmonie. We hebben daarover al eerder gesproken. Maar juist in verband met de eenvoudige praktische magie geloof ik, dat je dat beeld van harmonie eigenlijk juist moet proberen op te bouwen. Je moet eerst weten wat het is. Daarom wil ik ook daaraan enige aandacht wijden.

De harmonie is een aanvaarding zonder enige begrenzing, beperking of voorbehoud. Als ik een slang mooi vind en bang ben voor haar giftanden, kan ik met die slang niet harmonisch zijn. Erken ik dat zij giftig is, zonder daarover een oordeel uit te spreken, bewonder ik de slang als geheel en accepteer ik die bijkomstigheid, dan is harmonie wel mogelijk.

Als ik b.v. een mens uit liefde wil helpen (en dan bedoel ik helemaal niet de beperkte persoonlijke liefde; het kan zeer altruïstisch en algemeen zijn), dan zal ik moeten beginnen met die mens in zijn geheel en met al, wat in zijn leven werkzaam is, te aanvaarden. Ook indien ik vind, dat bepaalde eigenschappen niet prettig zijn, dat hij bepaalde dingen wél of niet mag doen.... ik heb daarmee niets te maken. De kern van de harmonie is dus een kritiekloze aanvaarding, die echter aan de andere kant niet een blindheid impliceert. Het is een zonder oordeel accepteren. Nu kennen we daarvan twee vormen.

De eerste is de liefde, waarover ik al sprak. Deze impliceert een algehele aanvaarding.

De tweede vorm is de haat; en die kan soms ook positief zijn. In de haat moet ik echter ook het geheel verwerpen zonder enige uitzondering. Beredenering is bij geen van de twee vormen van harmonisch-zijn, eigenlijk mogelijk. Want zodra we gaan redeneren, gaan we differentiëren; en differentiatie is voor de harmonie in de magie niet bruikbaar. Zo moet totaal zijn.

Dan moeten we verder die harmonie zoveel mogelijk beseffen. Misschien is dat het eenvoudigst zo te zeggen: Men moet zich in de ander verplaatsen. Maar helemaal juist is dat niet.

Laten we stellen, dat het weer over die gifslang gaat, die ik noemde. Ik moet dus aan de ene kant die slang zijn met het totaal van de daarin gelegen gevoelens, met de reactie op de omgeving, met de warmte; ik moet a.h.w. denken en beleven vanuit de slang. Gelijktijdig moet ik observeren. Dit is in het begin moeilijk, want je stelt je over het algemeen wel voor dat je die slang bent, maar je gaat dan in die slang als mens denken; en dat mag je niet. Je moet in de slang als slang, denken en gelijktijdig als mens a.h.w. het wezen van de slang constateren en aanvaarden. Het zal u duidelijk zijn, dat er voor deze manier ook wel enige training noodzakelijk zal zijn. Je kunt echter zover komen, dat je de dingen werkelijk ondergaat, begrijpt en tegelijk aanvaardt. Op het ogenblik, dat dit er is, kan er een overdracht plaatsvinden. Om bij mijn voorbeeld van de slang te blijven: Ik kan de slang niet laten spreken; daarvoor zijn geen organen. Ik kan haar ook niet laten begrijpen, wat een mens zegt; dat is voor de slang niet mogelijk. Maar ik kan als mens wel begrijpen, wat er wordt gezegd en de slang daarop doen reageren, alsof zij het verstaat.

De magiër is dus in de sympathische magie gelijktijdig zichzelf, het andere of de ander) en de brug tussen de ander en de wereld. De beheersing, die hierdoor ontstaat, - geloof u mij - is zeer groot. Je kunt hierdoor zelfs een plant ertoe brengen zich op een bepaalde wijze te ontwikkelen. De kwestie van harmonie is dus wel zeer belangrijk.

Een tweede punt daarbij is het verschil tussen menselijke opvattingen en de opvattingen van iets anders. Het is b.v. voor een westerling heel moeilijk met een kannibaal harmonisch te zijn, die net bezig is om Long Pick (de een of andere zendeling, die de westerlingen weer eens "free home" hebben bezorgd, al is het dan geen diepvries.) op te peuzelen. En het is misschien ook

heel erg moeilijk met een aap in harmonie te zijn, die allerhande dingen doet, die de mens zo ronduit vies vindt. Je moet dus afstand doen van je eigen beoordeling, en vooroordeel. In de magie bestaat er geen enkele maatstaf buiten die van het wezen, waarmee men zich één gevoelt. En die maatstaf bestaat dan nog niet eens absoluut, maar slechts als een motiverende bepaling van het wezen van de ander.

Op die manier kan iemand, die getraind is, inderdaad wonderen doen.

Hij kan alle slangen, jakhalzen of beesten van verschillende soorten uit de omgeving tot zich roepen en ze zullen hem gehoorzamen. Hij kan met roofdieren omgaan, zonder dat die hem ooit zullen schaden. Integendeel, ze zullen hem beschermen. Hij kan op dezelfde manier een regenwolk doen weggaan of doen komen.

Hij kan de zon niet dwingen op of onder te gaan op zijn tijd, maar hij kan wel zijn eigen tijd zo veranderen, dat zijn waardering voor de zon een andere wordt. Ik denk hier b.v. aan Jozua, die op een gegeven ogenblik de zon deed stilstaan in het dal Kedron. Hier moeten we dus niet denken aan een bevel aan de zon; het kan hoogstens een bevel aan de aarde zijn; en dan is het nog de vraag, of het veel uithaalt. Wat we wel kunnen doen, is onze persoonlijke appreciatie, van de zon wijzigen. En die appreciatie kunnen we dan ook wijzigen voor een ieder, die met ons verbonden is. Doordat de persoonlijke relatie wordt gewijzigd, kunnen wij persoonlijk dus veel meer volbrengen. Voor ons is de dag langer (de zon gaat later onder), terwijl voor een ander het normaal snel duister wordt.

Misschien is dit alles nog te hoog gegrepen; het zijn natuurlijk maar voorbeelden. En daarom geloof ik niet, dat deze inleiding compleet is, zonder ook enkele suggesties te geven voor dat magische werken en de pogingen, die daarbij te pas komen. Nu begin ik met een heel eenvoudige. U heeft allen wel iemand, die u goed kent en waarvoor u wat wilt doen. Zo iemand gaat met vakantie of hij gaat de stad in. Nu moeten wij dat wel van tevoren weten. We moeten weten wat hij gaat doen. Dus niet. Ik ga morgen van die winkel naar die winkel; dat is niet nodig. Maar wel. Ik ga boodschappen doen in de stad of in de buurt en ik ga daar heen met de tram, de bus, de fiets of de trein. Als we nu dat beeld hebben, dar, gaan we ons die ander voorstellen.

We gaan ons afvragen; Wat is voor die ander harmonisch? Wat is voor die ander goed? Hoe zou dat het beste zijn? En dan gaan we ons natuurlijk ook afvragen; Zouden geen bepaalde gevaren daarin voor de ander schuilen? Het is misschien een vriendin van u, die steeds met een stel goedkope ringen en een paar lakleren tassen thuis komt, terwijl ze heel iets anders nodig heeft. In dat geval stelt u zich ook dat voor.

Nu gaat u het volgende doen. U probeert u af te sluiten van alles. U probeert die vriendin te zijn. U stelt zich voor, dat die vrienden of vriend weggaat. U stelt zich voor hoe het kan gaan, maar u stelt zich, ook voor dat alles precies klopt. Dus als de persoon een tram moet nemen, net als hij/zij bij de halte is, staat er een tram. Als het een winkel is waar het normaal druk is, als zo iemand binnenkomt, wordt die meteen of practisch meteen geholpen. Als zo iemand een product zoekt dat niet overal is te krijgen, stelt u zich voor dat hij/zij langs een winkel loopt en het ineens ziet. U gaat dus voor uzelf het idee opbouwen; dit wordt een perfecte dag. U stelt zich ook voor, dat de normale fouten eenvoudig niet doorgaan. Bijvoorbeeld; Ze zou een lakleren tas willen kopen, naar de winkel is gesloten. Dat is natuurlijk een heel fantasiewerk. Maar in het begin moeten we dat toch wel tamelijk uitvoerig opbouwen; later gaat het eenvoudiger.

Nu gaan we zeggen. Zoals ik dit nu van jou uit heb gevoeld, zo zal het zijn. En dan moet u zich niet voorstellen, dat er wonderen gebeuren. Maar als u nu de volgende dag bemerkt als die persoon terugkomt, dan zult u ontdekken dat het prettig is geweest, dat onaangenaamheden eigenlijk niet zijn gebeurd, of ze er waren niet zijn opgemerkt. U heeft de dag voor de ander beter gemaakt. Probeert u dat een paar keer te doen, dan krijgt u een beeld van de manier, waarop u harmonisch kunt werken.

Dan is er een tweede punt, dat ook gemakkelijk bruikbaar is.

Iemand, uzelf of een ander, heeft onnoemelijk veel te doen. Nu begint u met u die taken voor te stellen. U stelt zich voor, dat u een oneindigheid van tijd hebt om ze te voltooien. Alles kan dus eenvoudig en gemakkelijk worden gedaan. Er is tijd over. Indien we die voorstelling goed hebben opgebouwd, dan stellen we ons de voltooiing van de taak voor. En nu schakelen wij dit geheel over en zeggen. Die oneindigheid ligt in b.v. één of twee uren. We zullen ontdekken dat, als we dat intens genoeg hebben gedaan, wij of die ander veel vlotter en veel sneller werkt en - typisch genoeg ook - met veel minder fouten, omdat pressie of haast niet in het spel voorkomt.

U kunt op die manier ook iemand, die naar een examen gaat, zekerheid geven. U stelt eenvoudig voor, dat op elke vraag het antwoord automatisch komt. Het resultaat zal zijn, dat zo iemand zijn onderbewustzijn heeft open staan en dat hij dus - voor zover zijn mogelijkheden voor het examen reiken en over het algemeen niet verder - inderdaad de best mogelijke antwoorden geeft en het best mogelijke resultaat behaalt.

Ik zou zeggen, dat is al een proefje, dat iedereen eens kan nemen; de gelegenheid heeft u allemaal. En als u daarnaast nog eens iets anders wilt proberen, dan kunt u ook wel dit doen. U heeft misschien zelf (of een ander) een wrat of iets dergelijks; of er een boompje of een plantje in uw tuin, dat niet helemaal goed groeit. Nu gaat u zich die mens, die plant of die boom voorstellen. U stelt zich dan voor, dat u dit weefsel bent. En als dit weefsel zegt u tegen uzelf; Ik ga mijzelf hervormen. Dat zal in het begin een beetje moeilijk zijn. Die voorstelling (of dat nu een mierenhoop lijkt of wat anders, is niet zo belangrijk) moet dus inhouden: ik ben dit en ik kan mijzelf veranderen. Als u dat hebt gedaan, zult u ontdekken dat het mogelijk is om wennetjes en wratjes te laten verdwijnen. Het kost in het begin moeite. U moet zich die voorstelling maken. U moet u daarmee één voelen; en op een gegeven ogenblik zegt u; Zo is het. En dan begrijpen, dat dit lichamelijke proces meestal in een ander tijdschema verloopt; het duurt iets langer. Als u dat een paar keer hebt gedaan, verandert u de zaak. Nu stelt u zich voor, dat de tijd, die u hebt, oneindig is. Later zegt u; Dat is de tijd van mijn meditatie. U zult dan in staat zijn daarmee heel eenvoudig en plotseling wratjes, pukkeltjes e.d. weg te nemen. Het is een oefening waard. Ik wil er nog bijvoegen; Indien u werkelijk bekwaam bent in deze kunst van voorstelling, u ook in staat bent om uw eigen lichaam en het lichaam van anderen zo te activeren, dat het zich enigszins verfraait en misschien ook herstelt. U zult dat misschien later ook voor geneeswijze kunnen gebruiken.

Dan geef ik u een laatste voorstelling van iets, wat u kunt proberen met die eenvoudige magie.

Nu gaan we deze keer eens niet proberen iets in de werkelijkheid te doen, we gaan proberen werkelijkheid te constateren. Wij gaan ons een bekend feit voor stellen. Bijv. morgen komt Piet of Jan of Marietje op bezoek en we zouden graag willen, dat dit op een bepaalde manier verliep. Nu gaan we ons dit voorstellen; en die voorstelling zo maken, dat wij daarbij én onszelf én de ander zijn. Er is dus zelfs een dialoog mogelijk. Als we dit hebben gedaan, grijpen we terug naar hetgeen ik u heb gezegd omtrent dromen en voorspellende dromen. Wij laten de zaak zich dus ontwikkelen. Daarbij gebruiken wij z.g. steekwoorden. We gebruiken één of twee woorden, die voor ons zeer belangrijk zijn.

Nu zult u zien, dat als de volgende dag dat bezoek er is, zo'n steekwoord inderdaad valt. Daarnaast zult u zien, dat u - als dat woord is gevallen - vooruit weet, wat de ander of de anderen zullen zeggen, wat u zult antwoorden, enz. U gaat fragmenten van de toekomst overzien. Enige training hierin maakt het u dus mogelijk om uitstekend voor orakel te spelen; wat niet alleen een gezelschapsspel is, maar ook erg nuttig kan zijn. Verder maakt het u ook mogelijk om in bepaalde niet-gewenste ontwikkelingen in te grijpen door hier uw wil in te schakelen en in het verloop van het gesprek een nieuw steekwoord in te voegen (dus een nieuw woord dat voor u belangrijk is; u neemt daarvoor een heel gewone uitdrukking, maar iets dat voor u belangrijk is) en aan de gewijzigde situatie uw wil op te leggen en vervolgens dezelfde scene a.h.w. in uzelf nogmaals te spelen. Het klinkt heel gek, maar geloof me, het heeft succes.

U kunt op die manier kleine, maar vaak zeer belangrijke wijzigingen in onderlinge contacten tot stand brengen. In het begin is het goed om dit alleen met onbelangrijke zaken te oefenen; later kunt u het ook gebruiken voor contacten met personen op zakelijk terrein, die u kent of

waarvan u een voldoende voorstelling hebt. Gaat u nog verder, dan kunt u leren die persoon waar te nemen (dat is echter uittreding) en aan de hand van de waarnemingen een beeld op te bouwen, zodat u ook hetzelfde kunt bereiken. Maar begint u eerst eens met de eenvoudige experimenten. Het is niet belangrijk, dat u het meteen doet. Doet u het eens, wanneer dat zo uitkomt en overtuig u ervan, dat u al enige magische kunde en kennis bezit. En als u dan het idee krijgt, dat u ook nog iets anders wilt proberen, lees dan het voorgaande nog een keer na. Zorg er voor, dat wat u doet beantwoordt aan de daarin gestelde regels en houdt u voorlopig aan magische werkingen, die onder de door mij gegeven definities vallen. U zult ontdekken, dat ook een gewoon mens aan magie kan doen; en - wat meer is - vele kleine, maar daarom niet minder belangrijke resultaten kan behalen, die een ander aan het toeval zal wijten, maar waarvan u zelf weet, dat u dit toeval mede hebt bepaald.

MAGIE IN DE WERELD VAN HEDEN

De meeste mensen denken, dat magie de wereld uit is. Maar dan vergissen ze zich toch ietel. Als we ons de moeite getroosten om eens te gaan kijken b.v. in Afrika, dan zullen we tot de conclusie moeten komen dat 9/10 van de nieuwe staten wordt geregeerd door magiërs, medicijnmannen; dat de praktijken, die worden gebruikt, zelfs in de politiek, in de verdediging, in de aanval, magisch zijn.

Nu denkt u. Bij primitieve volkeren is dat gebruikelijk. Nu ja, misschien zijn ze in Zuid-Amerika erg primitief, maar ook daar wordt met tovenarij en magie nog heel wat gedaan. (Wist u dat heksen, magiërs en tovenaars in bepaalde delen van Duitsland, Italië, - om niet te spreken van verschillende landen achter het ijzeren gordijn - nog een grote rol spelen? Ze, zijn er wel degelijk.)

Als u dus vandaag de invloed van de magie wilt beoordelen, dan moet u niet uitgaan van het denkbeeld, dat er magiërs zijn, die zonder meer iets doen. U moet begrijpen, dat de magiërs van vandaag heel vaak degenen zijn, die mensen manipuleren die optreden als gezaghebbers. U moet begrijpen, dat deze vormen van magie worden toegepast op een soms pseudo-wetenschappelijke basis.

Er zijn maar weinig mensen, die zich realiseren dat er zowel in het Pentagon als in Moskou in het Kremlin groepen zijn van z.g. paranormaal begaafden, die zich bezighouden met het overbrengen van bepaalde beelden, het beïnvloeden van staatslieden. Het lukt wel niet altijd, maar het wordt geprobeerd. Evenmin weet u waarschijnlijk, dat - en dat geldt zeker niet alleen voor beide genoemde staten maar ook voor vele andere - er geprobeerd wordt om communicatie-corpsen van z.g. telepathen te vormen. Zeker, ik weet het, de aantallen zijn niet groot. Het daarvoor bestemde scholingscorps in de Ver. Staten b.v. telt op het ogenblik ruim 130 leden. In Rusland is men er ook toe overgegaan. Daar telt men op het ogenblik een 700 leden. Maar in hoeverre deze mensen voor de verbindingen werkelijk belangrijk zijn, heeft nog niemand uitgekiend. Ik wil dus alleen proberen duidelijk te maken, de magie speelt een veel grotere rol dan u denkt.

Als we nu even proberen om heel eenvoudig in Nederland de magie te vinden, dan moet u zich er helemaal niet over verbazen, als ik wijs op het optreden van bepaalde politici. Daar is iemand van wie niemand aanneemt dat hij politiek en staatkundig een bekwaam regeerder zou kunnen zijn en die toch steeds meer mensen naar zich toe trekt. De reden beseft men niet. Maar hier is een zekere magie. Dat is nl. iemand, die volledig gelooft in wat hij zegt kan hij overbrengen is dus niet zozeer het verstandelijk argument, als wel het geloof dat hij in zich draagt.

Ik zou ook elders soortgelijke voorbeelden kunnen geven. We moeten begrijpen dat alles, wat wij magie noemen, in feite een bovenzintuiglijke relatie inhoudt met zintuiglijk waarneembare resultaten. En op die manier is er misschien nog veel meer te vinden, dan u zou denken.

Er zijn mensen, die voortdurend met zoveel haat aan een ander denken, dat zij daardoor feitelijk de ondergang van die ander veroorzaken. U denkt dat dit onmogelijk is? Toch zijn er gevallen te over, dat mensen tot zelfmoord worden gedreven, dat mensen zich gedwongen voelen te verhuizen, hun zaken te verkopen en weg te vluchten; dat mensen tot absoluut onverantwoordelijke en vreemde daden komen, alleen door de invloed, die een ander - bewust of onbewust - op hen uitoefent. Dus denk niet, omdat het woord magie en de leerstellingen van de magie niet worden gebruikt, dat de magie er niet is. Er zijn andere dingen, waarover u misschien nog nooit hebt nagedacht en die toch eigenlijk ook magie, zouden kunnen worden genoemd.

Ik neem aan, dat er in Nederland per nacht ongeveer 40 á 50.000 mensen zijn, die een droom; delen; d.w.z. in elkanders dromen figureren. En wij kunnen aannemen, dat er van die 40.000 ongeveer 7 tot 8.000 zijn, voor wie deze droom een praktische betekenis heeft en tot resultaten voert (hetzij in relaties, optreden, veronderstellingen of voorzorgen), waardoor hun stoffelijk leven wordt beïnvloed. En nu weet ik wel, dat die mensen dat misschien niet bewust willen of doen, maar ze doen het. Wij kunnen zeggen; ook hier is sprake van een magische beïnvloeding. En er zijn ook veel meer dingen.

Wist u b.v. dat een groot deel van de z.g. wetenschappelijke geneeskunde magie is? Ongeveer een kwart van de, medicijnen, in Nederland voorgeschreven, is in feite niet of ternauwernood werkzaam. Toch wordt daarmee over het algemeen een redelijk resultaat behaald. Anders gezegd: suggestie plus de overtuiging, die de dokter de patiënt bijbrengt, zijn van meer belang dan het gebruikte medicament. Conclusie; dit is magie. Dit wordt bewust gedaan. Alleen heet dit een psychische therapie. Maar dat is alleen maar een vakwoord, dat precies hetzelfde zegt wat vroeger de magiër zei; magische geneeswijze.

Er wordt in Nederland en in andere landen voor bepaalde problemen (vooral in de psycho-pathologie en ook in de psycho-somatica) gewerkt met vormen van hypnose en hypnotische suggestie. Daarbij wordt vaak onbewust (want men weet zelf niet precies wat men doet) het onderbewustzijn van de patiënt aangeboord en zelfs gereorganiseerd; er worden gedragspatronen van de patiënt veranderd en - al beseft men dat misschien ook niet-daardoor, vaak de levensomstandigheden van vele mensen. Ik zou zeggen; dat is een vorm van magie.

Nu denkt men altijd. In de Orde praten ze nu over het in praktijk brengen van de magie en dit en dat. Dat is onmogelijk. Of: Nou ja, dat is gek. Maar dat komt, omdat de meeste mensen die dingen graag onbewust blijven doen en ze niet bewust willen doen. Een van de meest eenvoudige feiten is b.v. het aanroepen van een goede bekende om hulp te krijgen. Ik wil er nadrukkelijk op wijzen dat iemand, die een schietgebiedje doet, ook een vorm van magie gebruikt. Iemand, die eerlijk en overtuigd een eedsformule uitspreekt, past een magisch ritueel toe. En zo kunnen we doorgaan. De magie is eigenlijk helemaal verweven met de gebruiken van de wereld. Alleen heeft men de magische gebruiken ondergebracht in de religie. Men baseert ze nu niet meer op hun feitelijke werking, maar op een veronderstelde relatie mens - God. Dat de relatie mens God heel veel relaties bevat met de natuur, natuurkrachten, geesten en ook de eigen wereld, ziet men dan gevoeglijk maar over het hoofd. Maar omdat de mensen niet meer weten hoe het werkt, is het in zichzelf nog niet veranderd. Het blijft magisch.

En dan een ander punt, waaraan de mensen ook even voorbij zien. Wat zou u denken van een katholiek misoffer, waarbij de transsubstantiatie het wonder is? Voor de ongelovige-is het misschien een wonder, dat de gelovige de transsubstantiatie als iets regels aanvaardt, maar hier zit weer een overdrachtelijkheid in.

Wanneer wij de sacramenten zien en wij horen iemand zeggen (b.v. in een biecht). "Ik vergeef u in de naam van.... of - "Ik doop u in de naam van. . . enz., dan zien wij hier, dat een mens dus ook in deze maatschappij a.h.w. in de schoenen gaat staan van een godheid of iets dergelijks; en dat is zuiver magie. Misschien klinkt het gek, als ik dat zo zeg, maar wanneer de katholieken ter communie gaan, dan nemen ze deel aan mensen-eterij. Want volgens hun geloof is de hostie het lichaam van Jezus Christus. Waaruit dus blijkt, dat de rituele

mensen-eterij - althans overdrachtelijk - nog steeds ook in Nederland gebruikelijk -is. En ook dit is een magisch gebruik.

Uw ridderorden en onderscheidingen stammen van een magisch gebruik. Mensen, die verdienstelijk waren, moesten worden beschermd. Zij kregen speciale talismans omgehangen, die waren gewijd aan de goden en die hun verdienstelijke krachten beschermden en versterkten. Heus, in de wereld van vandaag is er magie te over; en het is zeker niet allemaal witte magie.

Dat er daarnaast ook wel bewust magie wordt bedreven, is een feit. In Nederland is dat niet zo sterk, ofschoon ik u hier b.v. rond de Alblasserwaard wel groepjes christenen kan aanwijzen, wier feitelijke praktijken zuiver magisch en zelfs zwart-magisch zijn. In Duitsland, in Sleeswijk-Holstein, op de Lüneburgerheide, in bepaalde delen van Thüringen en Beieren wordt magie bedreven. In Engeland bestaan vele z.g. coveys (heksengroepen), die hetzij gemengd of niet gemengd - de oude rituelen herhalen. In Frankrijk bestaan twee broederschappen, die o.m. nog steeds de zwarte mislezen. Ik haal nu maar enkele punten aan, want de overlevering van de magie is veel sterker dan men vermoedt. Maar zij is in deze verstandelijke wereld niet meer acceptabel en daarom wordt zij vermomd als wetenschappelijk experiment, als sociaal gebruik, als geloofskwestie; of zij verduikt zichzelf en probeert zich buiten de openbaarheid om te handhaven.

Nu zou u zich vergissen, indien u meent dat er van deze magische praktijken geen invloed uitgaat. Het is mogelijk door middel van magische praktijken een grote onrust te verwekken. Dit is kort geleden in Engeland gebeurd o.m. in de plaats Cheltenham. Men kan door deze magische praktijken bepaalde groepen een hoop ongemak bezorgen. Dit gebeurde kort geleden ook in de Alblasserwaard; dit gebeurde bij de Tukkers (Twentenaren) in de Achterhoek, waarbij enkele mensen hun bezit gespaard zagen, terwijl omringend bezit ernstig werd aangetast. Zij kwamen op die manier in aanmerking voor vergoedingen, die ze dus als verdienste konden beschouwen.

Dan wil ik er op wijzen, dat verscheidene bekende politici en staatslieden hier in Nederland gebruik maken van de diensten van zg. paragnosten, helderzienden e.d.. En dat enkelen van hen o.m. gebruik maken van een groepje magiërs, die zich dan weliswaar als paragnosten uitgeven, maar die - geleid door een Soendanees en twee Madoerezen (Indonesiërs) en versterkt meteen aantal mensen uit Ambon en de Kei eilanden, werkelijk verwensingen plegen en inderdaad voor ziekte gevallen en zenuwoverspanning van personen aansprakelijk zijn. Maar men kan dat niet in de openbaarheid brengen.

De invloed van de magie in de wereld, van heden is een verborgen invloed. Zodra ze openbaar wordt gemaakt, wordt ze uitgelachen en daarmee verliest ze een groot gedeelte van haar mogelijkheden. Maar door gebruik te maken van het bijgeloof, dat ook in deze moderne maatschappij regeert, kan de magiër voor een zeer groot gedeelte de gang van zaken voor individuen bepalen; voor gemeenschappen kan dat niet altijd.

Als er iemand kan worden gevonden, die als brandpunt (focus) kan dienen, vanwaaruit de kracht van één of meer magische groepen over een deel der mensheid kan worden uitgestraald, dan kan men te maken krijgen met volksmenners, politieke figuren, die schijnbaar niet te slaan zijn, wat er ook gebeurt. Mensen die eigenlijk allang vermoord hadden moeten zijn. Mensen, die hun invloed lang verloren zouden moeten hebben en die steeds weer terugkomen en steeds weer in staat blijken te zijn hun tegenstanders te overvleugelen. Hier is zuiver magie gebruikt. Ook - u denkt er nu aan - vriend Soekarno wordt door een dergelijke groep gesteund. En waarschijnlijk hierdoor voelt hij zich nog zeker. Hij beschikt over een zekerheid, die anderen niet hebben. En laten we niet vergeten dat in Indonesië tegen politieke tegenstanders niet allee van demonstraties gebruik wordt gemaakt, maar wel degelijk van goena-goena.

Dan wil ik besluiten met de opmerking, dat de laatste tijd in Rood-China bepaalde wichelaars (in feite magiërs) weer opgeld doen; en dat zij b.v. in Peking en in Hoan Tso (?) een praktische invloed hebben, die zo groot is, dat zij bepalen welke spelen er in de theaters worden

opgevoerd; en zelfs invloed hebben op de voedselquota voor bepaalde bedrijven en bepaalde groepen

Denk dus niet, dat de magie is uitgestorven. Alleen ze kan nu eenmaal niet openlijk worden erkend. En door haar werken in het verborgene is zij in vele gevallen nog gevaarlijker dan vroeger. Vroeger was ze openbaar, zeker. De suggestie die ervan uitging was groter, zeer zeker. Maar men kon zich ertegen verzetten. Men kon tegenmaatregelen nemen, terwijl dit nu uit angst om voor gek of onredelijk te worden aangezien niet mogelijk is, zelfs indien men weet en voelt, dat men door magiërs wordt belaagd. Misschien dat juist hierdoor de zwarte magie in de hedendaagse wereld aanmerkelijk veel sterker is dan in 't verleden. Want het is juist de zelfzuchtige, de zwart-magiër, die in deze dagen de grootste mogelijkheden vindt om zijn werken in praktijk te brengen.

De wit-magiër daarentegen zal weinig kunnen doen, daar de eenling zich niet aan hem toevertrouwt en de massa over het algemeen alleen door grotere groepen magiërs zou kunnen worden geholpen, die er eigenlijk niet zijn, buiten enkele groepen van de Witte Broederschap om.

Ik hoop hiermee dus duidelijk te hebben gemaakt, dat de magie een rol speelt in deze dagen. En als u me toestaat om nog even iets eraan te verbinden.

Als wij u dus de grondregeltjes bijbrengen voor bepaalde ontwikkelingen van krachten, voor eenvoudige magische experimenten e.d., zo doen wij dit niet alleen maar, omdat het aardig is. Wij doen dit, omdat wij hopen het aantal wit, magisch werkende en gerichte personen op aarde zo te vergroten, dat het mogelijk wordt een tegenwicht te vormen voor de vele in wezen zwarte krachten, die langs verschillende wegen op het ogenblik op de mensheid worden losgelaten.

Wie aan magie denkt, moet eerst leren harmonisch te zijn. Want een magiër zonder harmonie is een auto, die rijdt zonder chauffeur.

Henri.

HYPNOSE

Ik vergeet niet wie, ik ben, wat ik ben en wat ik heb geleerd. Maar ik ben gebiologeerd door een gedachte, die bij dit alles past en toch niet van mijzelf is. Ik voel mijzelf gedrongen in een wereld, die normaal voor mij niet kan bestaan. Een waan, die alle werkelijkheid overvleugelt.

Ik voel mijzelf vrijer in die wereld en ik weet niet eens, dat wal ik doe niet mijn wil en mijn denken of mijn werkelijkheid is, maar het spel van een wil, die, met mij speelt.

En toch wordt langs die weg zo vaak genezen en geheeld, wat zo bij het werkelijk besef van alle waarheid niet volbracht kan worden. Want veel van hetgeen er in het leven bestaat, is een waan. Veel ziekte in het leven is gebaseerd op een waan. Veel angsten en veel begeerten zijn illusies, krampachtig in het "ik", ondanks het besef dat ze niet werkelijk zijn, als werkelijkheid gehouden.

Hier kan de vreemde wil de werkelijkheid doen heersen, een denkbeeld doen verdwijnen, de band verbreken der illusie, zodat de werkelijkheid wordt beleefd en het "ik" bevrijd, zichzelf gadeslaat.

Maar wie verdergaat dan dit, moet weten wat hij doet; en wat door zijn wil een ander heeft gedaan, is zijn verantwoordelijkheid. De waan, dat de ander het slachtoffer zal zijn van een daad, is dwaasheid.

Wat je ook kweekt - liefde of haat - langs deze weg, op jezelf slaat het terug. Want jij bent de wil, jij bent de kracht, jij brengt voort. En wat is voortgebracht, luistert op je woord, maar is ook de macht, die terugkeert tot je wezen.

En daarom is het goed de eigen wil niet op te leggen daar, waar geen noodzaak daartoe bestaat.

Daarom, is het goed de slaap (de schijn van waan, die waan verdrijft) niet in anderen te wekken, tenzij geen andere weg ons openstaat.

Daarom is het goed dat zij, die willen hypnotiseren, zich eerst bewust zijn dat zijzelf handelen door anderen; dat zijzelf ondergaan door anderen en dat op hen terugslaat wat in anderen is geschiedt.

Zoekt gij het goede, het goede komt tot u. Maar is het kwaad, dat gij volbrengt, als uit het niets slaat het kwaad op u neer. Dat is de werkelijkheid.

Misschien is Gods schepping een hypnose. Een droom, waarin Zijn wil ons doet leven en gaan. Dan is Hij verantwoordelijk voor al wat wij doen door Zijn wil, Zijn kracht, uit Zijn bestaan. Maar maakt Hij ons slechts vrij om zelf te beleven, dan zal daar, waar de vrijheid eerst begint, het "ik" verantwoordelijk zijn. Daar zal het "ik" zelf beleven en antwoord geven op een werkelijkheid, oneindigheid of op de droom van God - misschien - Die slaapt. Zo zal het altijd zijn.

Dus speel niet al te veel met de wil aan anderen opgelegd. Ontneem de ander niet het recht zichzelf te zijn. En zo ge al beheerst voor een korte wijl, breng hen terug tot waarheid en bevorder niet een waan in hen, die niet slechts hun bestaan, maar ook uw eigen leven dan voortdurend zal bewaren.

LES 8 - MAGISCH RITUEEL

I.

Er bestaan heel veel werken over de rituele magie, waarin op vaak onbegrijpelijke wijze wordt gezegd, dat men alleen resultaten kan krijgen door het gebruik van bepaalde woorden, juist geïncanteerd, bepaalde, gebaren, precies uitgevoerd, reukstoffen en wat dies meer zij. Wij horen van voorschriften hou men zich heeft voor te bereiden op het magische werk. We krijgen hele diagrammen van al wat er getekend moet worden - al dan niet met krijt of iets anders.

Iemand, die met de magie te maken krijgt of ermee wordt geconfronteerd, zal zich heel vaak afvragen, wat dit ritueel nu eigenlijk voor zin kan hebben. Want aan de ene kant wil men dan wel begrijpen, dat een symbool een sleutelbegrip kan zijn, waarmee men bepaalde waarden uit de oneindigheid a.h.w. met zichzelf in harmonie brengt, naar aan de andere kant zal men toch ook heel gauw zich afvragen, of het nu niet zonder die poppenkast kan. Dit punt wil ik nu verder met u uitwerken, vooral omdat na hetgeen daarover reeds in vorige lessen is gezegd het misschien toch goed is te wijzen op de voordelen en de bezwaren, die aan het magisch ritueel plagen te kleven.

In de eerste plaats wil ik hier wijzen op de kwestie van zelfverzekerdheid. Als wij horen over de toverstaf of magische staf, de dolk, het zwaard, eventueel fluit en bekken, dan moeten wij ons goed realiseren, dat de houding van de mens vaak verandert, indien hij zich gewapend weet. Het wapen heeft dus wel degelijk zin, al is het alleen maar om zelfvertrouwen te vergroten.

De toverstaf op zichzelf is waardeloos, ook als hij met alle voorzorgen wordt vervaardigd en volgens de voorschriften uit de juiste houtsoorten, met de juiste banden van metaal, de juiste inschriften, de juiste wijze zelfs van aflakken of opbergen. Maar diezelfde toverstaf kan door de bewerking het symbool worden van de kracht in de mens. Zo goed als een betrekkelijk laf mens, die een pistool op zak heeft, ineens in zijn optreden veel gedecideerder en zelfverzekerder wordt, zo zien wij dat iemand, die gevoelig is voor b.v. water, dat niet tot uitdrukking kan brengen, tenzij hij een hulpmiddel heeft; en hij heeft daarvoor een wichelroede nodig. Het is de afstemming van de mens, die bepalend is; maar het is het hulpmiddel, waardoor het tot uiting komt.

Nu zult u zich afvragen, of er voor ons misschien een reden is om bepaalde hulpmiddelen te vervaardigen. Er zijn er enkele, die u natuurlijk kunt gebruiken en die zijn heel want eenvoudiger dan u denkt.

Als het gaat om iets, waarvoor u een zekere concentratie nodig hebt om het uit het onderbewuste te wekken, dan heeft u iets nodig wat het onderbewuste tot uitdrukking brengt. Probeert u het eens met een gewone pendel, die kan u heel vaak daarbij helpen.

Heeft u behoefte aan een zeer intense concentratie om zo tot schouwen te komen, als u het op andere wijze niet kunt, probeer het eens met een kristallen bol. Met een doodgewone goudvissenkom gaat het ook, als die maar goed geslepen is en vol water. Zet haar in het donker op een donkere ondergrond, zorg dat er van één kant licht in kan vallen, een enkele straat meer niet en u heeft een perfect medium gevonden om u in te stellen. Waarmee ik maar wil zeggen, dat we dus, als wij het occultisme bestuderen en in de praktijk daarvan gebruik willen maken, ons niet bepaald behoeven af te wenden van al deze eenvoudige methoden en alle ingewikkelde gebruiken. De vraag is alleen; waarvoor hebben wij het nodig? En dan kunnen wij heel kort zeggen.

Bijna alle riten, die er in de magie bestaan, zijn niet gebaseerd op een eigen waarde van het ritueel gebaar, de klank, de daad enz. Ze zijn gebaseerd op de voor het "ik" daardoor ontstane instelling en de eventuele harmonie.

De kwestie van de rite heeft verder nog een ander voordeel. Als ik in mijzelf werk, dan kan ik heel moeilijk een ander helemaal laten delen in hetgeen zich in mij afspeelt. Indien u hier gezamenlijk aan magie zoudt willen doen, dan zoudt u ongetwijfeld met het in stilte werken ieder voor zich iets kunnen bereiken, maar er zou geen voldoende overeenstemming zijn; er zou geen voldoende "timing" kunnen optreden. Als wij een ritueel gebruiken (vooral een ritueel dat wij dus kennen), dan kan de innerlijke concentratie a.h.w. parallel worden geschakeld aan het uiterlijk gebaar, de incantatie en al wat erbij hoort. Het resultaat is, dat onze innerlijke arbeid wordt veruiterlijkt en daardoor zich aan anderen gemakkelijker mededeelt en er kan wat anders worden bereikt dan alleen met het innerlijke werk.

En dan hebben we als laatste punt, dat wij voor manifestaties met de rituele magie vaak de juiste verhoudingen scheppen in de atmosfeer, in de magnetische stralingen enz. Ik geloof, dat ik hier het best doe, als ik u een voorbeeld geef van iets, wat absoluut zinloos is en iets, wat absoluut zin vol is in dit rituele oproepen.

Een heel oud gebruik zegt; Neem drie duigen en drie hoepels van een ton.

De hoepels legt u zo neer, dat zij gezamenlijk een driehoek vormen. De duigen worden langs de zijden gelegd. In één van de hoepels ga ik zelf staan; in de tweede, teken ik bepaalde heilige tekens en in de derde brand ik een bepaalde reukstof. Ik moet dit doen op een kruispunt van wegen. (Dat betekent, dat het voor u eigenlijk niet praktisch is, want u zoudt last krijgen met de verkeerspolitie.) Men zegt nu, dat daardoor een oproep gemakkelijker zal slagen. Dit is een oud gebruik. maar zinloos en ik zal u vertellen waarom.

De tekens op zichzelf, het groeperen van de hoepels en duigen kan nog zinvol zijn, maar in de openlucht hebben we aan de brander met houtskool en reukstof weinig of niets. De verdichting van bepaalde etherische stoffen in de atmosfeer, waardoor een manifestatie mogelijk, wordt, zal hier zeer zeker niet optreden. De enige invloed, die het kan hebben, is op onszelf; en dat kunnen wij gemakkelijker gedaan krijgen.

Het idee, dat dit precies op het middernachtelijk uur moet gebeuren op een kruispunt van vier wegen, is natuurlijk kolder. De wereld van de geest is heus niet georiënteerd op wegennet van de aarde.

Degene, die dit doet, verkeert bovendien in een enorme spanning. Hij moet een beetje bang zijn, dan wel hij voelt zich belachelijk. Geen van beide is bevorderlijk voor het bereiken van een juist resultaat.

Daar stel ik nu een andere rite tegenover, die eveneens in de oude boeken staat en die u tegenwoordig nog wel kunt terugvinden.

Ik teken een bepaald diagram op de grond. Het bestaat uit een cirkel met een zeshoekige ster. Ik schrijf daarin allerlei letters en ik zet daarop een aantal lichten. Die lichten (kaarsen) moeten gemaakt zijn van verschillende soorten was met bijmenging. Dat is begrijpelijk. De was, het licht, de warmte en de verbrandingsproducten, die bij elke kaars of licht weer anders zijn, vormen een bepaalde sfeer om niet te spreken van een bepaald miasme soms. De dampen, die zo ontstaan, zijn vaak zeer onaangenaam. Het gebruik van een wierookbekken heeft in dit geval eveneens zin, want het is een afgesloten ruimte.

Ik vergroot het aantal etherische stoffen in de ruimte en daardoor verschaf ik de mogelijkheid tot een zich sneller manifesteren van een eventuele geest.

Ik wapen mijzelf. Dat heeft zin, voor zover het mij zelfvertrouwen geeft, verder niet. Ik sta in de cirkel. Logisch, dit geeft mij een gevoel van veiligheid. Wat zich rond mij vertoont, kan ik aanspreken en daarbij moet ik gebruik maken van bepaalde gebaren. Zo'n gebaar heeft in dit geval zin, omdat het de uitdrukking wordt van een machtsbewustzijn; dus een meerwaardigheidsbewustzijn t.a.v. een eventuele manifestatie. Dit alles is bruikbaar.

Ofschoon schijnbaar het verschil tussen beide riten niet zeer groot is, blijkt de bruikbaarheid van de factoren in het tweede geval dus veel groter te zijn dan in het eerste. U zult zich afvragen wat u daarmee kunt doen. Wel, dat zal ik u vertellen.

Ook u zult wel eens een kaars willen branden of wierook willen ontsteken. U zult gebruik willen maken van bepaalde bloemen misschien of van een bepaald licht. U gebruikt bepaalde soorten muziek. Als u dat doet (of dat nu voor een meditatie is, voor het begin van een seance of voor iets anders), zult u indien u juist combineert een sfeer opbouwen, waarin ook bepaalde mogelijkheden bestaan. En dan kunnen we eenvoudig zeggen:

Als we te zware geuren gebruiken, dan moeten wij er rekening mee houden, dat wij alleen gedragen muziek kunnen gebruiken; dat wij bij voorkeur kaarsen van natuurwas moeten branden, en dat ons doel niet al te hoog moet liggen. We moeten dus geen al te lichtende geest oproepen. Voor een donkere kamerzitting kan dit echter heel nuttig zijn. Willen wij daarentegen een wat hogere sfeer scheppen, dan moeten wij wat lichtere muziek uitzoeken; dus muziek met een wat hogere trilling. Gebruiken wij in het eerste geval b.v. orgel, dan kunnen wij in het tweede geval piano en vooral ook viool gebruiken. We gebruiken lichte reukstoffen of bloemenparfum. We gebruiken gewoon sterine kaarsen, maar in geen geval olielampen. We krijgen dan een andere sfeer, die de manifestatie van iets anders vergemakkelijkt.

Bij bepaalde riten gebruiken wij bij voorkeur oude talen. We spreken onze teksten en gebeden in misschien geheel dode talen (woorden uit het Sanskriet of het Egyptisch komen voor) in Latijn misschien of in oud-Grieks. Dit lijkt zinloos, maar wij moeten wel één ding goed onthouden;

Als wij aan magie willen doen, dan moeten wij begrijpen dat al het magisch streven (trouwens alle occult werken) wel deel uitmaakt van onze normale wereld, maar dat het sterk verschilt van onze normale opvattingen. En als wij dit onderscheid doorvoeren in het gebruik van een bepaalde taal dan hebben wij daarmee ook bereikt, dat wij voor onszelf een scheiding maken tussen de werkelijkheid, die we kennen en de werkelijkheid, waarmee wij nu willen werken. een magische werkelijkheid. Dit kan van het grootste belang zijn, omdat wij al te snel terugvallen in onze gewoonten en in ons natuurlijk denken, indien wij in onze eigen taal incanteren. Als wij dat niet kunnen doen in Latijn of Grieks, omdat wij het niet kennen, niet beheersen of als wij geen teksten hebben van een oude, b.v. uit het Sanskriet of het Egyptisch getrokken spreuk, dan kunnen wij altijd nog beter gebruik maken van een vreemde taal dan eenvoudigweg maar met eigen woorden te spreken. Want als u b.v. in het Engels, Frans of Duits incanteert, dan scheidt u een afstand tussen uw dagelijks taalgebruik en de taal van de incantatie. Het gaat niet alleen om de klanken, het gaat om de mentale verandering, die daarmee verbonden is. En daaruit kunt u voor de praktijk weer onmiddellijk iets leren;

Als u gebruik wilt maken van magische krachten, moet u - zeker als u dit zoekt in de meer ritueel-magische richting - een scherpe grens stellen, ook voor uw eigen bewustzijn, tussen de normale wereld en de magische. Dit moet tot uitdrukking komen, als het even kan in spraakgebruik, in kleding en zelfs in de details van de omgeving. Op deze wijze wordt de magische werkelijkheid, die dus een niet menselijk-logische is, opeens concreet aanvaardbaar. Doen wij dit niet, dan blijft onze normale werkelijkheid met haar reacties veel sterker heersen en zullen wij vaak juist dit punt van overgave, van geloof, niet kunnen bereiken, dat voor het behalen van resultaat nodig is.

Ook voor het eenvoudig bidden kan ik u die raad geven. Als u uw bidden wilt zien als een magische werking en niet als een persoonlijk gesprek met God, doe het dan a.u.b. in een taal, die van uw eigen taal zoveel mogelijk verschilt. U maakt dan voor uzelf de wereld van het gebed tot iets anders. Iets, waarin alle mogelijkheden bestaan, die er normaal niet zijn; waarin alle krachten, alle dingen kunnen optreden, of zij redelijk passen of niet. Het is duidelijk, dat hier suggestieve waarden dus een grote rol spelen. Nu weten we dat in de rituele magie nog heel andere dingen gebeuren. De meer primitieve rituele magie kent b.v. dansen, bepaalde vormen van dronkenschap. Meer beschaafde vormen een gestyleerde dansvorm (denk eens aan, de dansende derwischen in hun kloosters), die toch ook heel eigenaardige dingen bereiken. En denken we ook aan het gebruik van roesverwekkende middelen.

Nu wil ik u dit laatste absoluut ontraden. Dit zeg ik er van tevoren bij. Het is nl. zeer gevaarlijk, tenzij u precies weet wat uw reacties bij het gebruik van die middelen zijn. Want uw remmen vallen weg en uw voorstellingswereld wordt een enigszins andere. En daardoor zou misschien uw hele magische proef kunnen verlopen in de richting van het demonische, of zou in plaats van het goede dat u wenst een totaal ander resultaat daaruit te voorschijn komen. Daarmee moeten we dus wel voorzichtig zijn.

Maar wat doen wij in die gevallen? Wij scheppen een wereld van totaal andere wetten. Wij vervreemden ons van de menselijke wereld. En daarmee heeft u de kern van het magische, dat in het occultisme misschien niet zo vaak wordt uitgesproken, maar wat wel degelijk erg belangrijk is gekentekend.

De wereld van de magie is een andere wereld. In die wereld bestaan wetten. Er bestaan volkomen logische samenhangen, volkomen logische, erkenbare invloeden en werkingen, maar zij zijn zozeer verschillend van hetgeen er in de menselijke wereld bestaat, dat het voor een mens normaal haast niet mogelijk is om die andere wereld als geheel werkelijk te ondergaan. En dit ondergaan van een werkelijkheid is nu typisch genoeg belangrijk, om niet te zeggen noodzakelijk, niet alleen voor de rituele magie maar voor elke magie. En dat brengt ons tot deel II van de les;

II.

Wat zal die andere werkelijkheid zijn?

U heeft allen wel eens gedroomd. En in uw dromen heeft u zeer waarschijnlijk wel eens dingen meegemaakt, waarvan u zei; "Hé, hoe kan het zo zijn!" Later blijkt dat volledig juist te zijn. Uw magische wereld is een soort droomwereld. En zoals u in de droom vaak zelf kunt beginnen (overlegd zelf kunt scheppen, maar het verdere verloop ervan meestal niet beheerst), zo zal de oorspronkelijke eigenschap van een magische wereld vaak door de mens zelf worden geschapen. Dat klinkt weer erg fantastisch. Ik ben mij ervan bewust.

U scheidt dus aan het begin een aantal wetten. Deze wetten omschrijven de magische of occulte wereld. Het geeft niet welke wetten u stelt, de combinatie van uw wetten zal ergens harmonisch zijn met een punt van de werkelijkheid. Dit punt van de werkelijkheid - geestelijk of stoffelijk, demonisch of lichtend komt tot uiting.

Het eerste punt is dus alleen een je verzingen. Heb ik mij eenmaal verzonken in die werkelijkheid, die ik zelf helemaal heb gecreëerd, dan ontstaat er een ontwikkeling, die ik niet kan beheersen.

En dan stellen we een paar heel praktische regels. Het gaat hier ten slotte om de praktijk en niet alleen om de mooie lessen:

In de magie, voor de rituele magie, zoals in vele andere vormen van occultisme, kan de mens door het bewust stellen van bepaalde waarden de condities bepalen welk zijn punt van uitgang zal zijn in de magisch of occulte werelden. Hij bepaalt dus zijn, punt van uitgang en kan zelfs de grondregels stipuleren, waaraan hij en het voor herkenbare deel van het Al in die wereld onderworpen zal zijn. Het verloop van het gebeuren kan hij echter niet beheersen. Daarom is het zaak, dat - zo wij ons bezighouden met de magie - in de voorstelling de wetten zodanig scherp worden gesteld en de voorstelling zodanig gedetailleerd en geperfectioneerd is, dat het onverwachte zoveel mogelijk terzijde wordt geschoven.

In de praktijk betekent dit; indien u de krachten uit de geest, geestelijke waarden of werkingen wilt oproepen en daarmee in contact wilt treden of zelfs gebruik wilt maken van de verborgen eigenschappen in uw wezen, dan zult u er goed aan doen u een eenvoudig beeld te maken van de mogelijkheden (niet van de bereikingen) en zodra die mogelijkheden goed beseft zijn, u een zuivere en scherp omliggende voorstelling te vormen van de wetten, die binnen deze mogelijkheden reageren. Indien u dit nauwkeurig doet, kunt u met een betrekkelijk grote zekerheid een streven in de richting van het begeerde doel bereiken. Of het doel zelf precies wordt bereikt of men tekort zal schieten, dan wel verder zal gaan, moet men afwachten. Men

weet later pas, wat men bereikte. Met veel oefening zal het mogelijk zijn deze eenvoudige vorm van concentratie op andere waarden in het Al zozeer te vereenvoudigen en gelijktijdig zo sterk - ook gevoelsmatig - te beperken en te definiëren, dat men bijna altijd het begeerde bereikt. Er zullen echter altijd nevenresultaten zijn.

Misschien is dit u nog niet praktisch genoeg en daarom stel ik:

Weet wat u wilt.

1. Tracht te beseffen wat het gevolg zal zijn van waar worden van uw wens. Ga vandaaruit, u afvragend hoe in uw eigen voorstelling het gewenste dan wèl kan worden bereikt. Bouw uw hele concentratie op dit bereiken op, uitgaande van uw beginformulering. Dit geldt zowel voor bidden, voor het toepassen van feath-healing (geloofsgenezing), magnetiseren, waarneming in tijd (helderziendheid), prognosen en dergelijke als voor de werkelijke magie.
2. Alle krachten van het menselijk lichaam zijn in deze andere wereld ingeschakeld. Zolang wij gebruikmaken van erkende krachten (krachten, die wij zelf kennen en erkennen), kunnen wij door b.v. in de materie uitbeeldingen van iets te geven de wereldvoorstelling zodanig concretiseren, dat de vervulling van het gewenste eveneens dichterbij de werkelijkheid komt te staan en vaak geheel concreet gerealiseerd kan worden.

U moet goed begrijpen wat dit betekent. Het gaat niet alleen om de magische toneelspelen, die in Loges, in inwijdingsgroeperingen maar ook in de rituele magie steeds weer voorkomen. Het gaat hier om het essentiële ervan en dat is.

Als ik iets uitbeeld, zodanig dat ik daaraan volledig deel heb, dan zal - doordat ik dit voor mijzelf waar heb gemaakt - deze werkelijkheid niet alleen bestaan in de wereld van de geest, maar ook in mijn eigen wereld. De gevolgen zullen door mij (ik ben daar ten slotte zelf oorzakelijk) en meestal volgens mijn wil, ook worden geconcretiseerd: zij worden voor anderen kenbare feiten of toestanden.

Dat is ook weer betrekkelijk eenvoudig om u een paar richtlijnen te geven.

Als u het gevoel hebt, dat het in een huis ergens onbehaaglijk is (u voelt een druk, een spanning, een depressie), is het vaak belangrijk, dat u reinigt. Dit duffe, kleverige, moet eruit. Was dan eenvoudig uw handen. Sprengel desnoods met een reinigend gebaar wat water het behoeft heus geen wjwater te zijn. Door de handeling wordt voor u de kracht van de reiniging concreet en u zult zien, dat de spanning, de verkeerde sfeer etc., verdwijnt. Een ander voorbeeld. U ontdekt, dat naar uw idee bepaalde dingen niet helemaal juist zijn of dat de ontwikkelingen niet geheel naar uw zin gaan. Nu kunt u natuurlijk doen, alsof er niets aan de hand is, maar dan ontkent u de feiten. Dat kan u dus nooit helpen. Als er iets niet in orde is, erken de fout. Daar begint u mee. En dan herstelt u de fout a.h.w. symbolisch, al is het maar door een getal uit te gummen en er een ander voor neer te schrijven. U heeft nu uw eigen activiteit en uw concentratie op het verbeteren gelegd. Indien u de actie van het verbeteren concreet uitvoert, zal uw gehele geest en alles, wat ermee harmonisch is, die verbetering ook waar maken, en uw lichaam en daarmee uw aura, uw astraal, uw levenslichaam vervullen mede die verbetering. U kunt dus nooit iets ontkennen. Dat gaat niet. Maar erkenning en uit die erkenning het symbolisch veranderen brengt vaak een feitelijke verandering tot stand.

3. Dan hebben wij in de rituele magie vaak te maken met invloeden van buiten. De stand van de sterren b.v., de fase waarin de maan verkeert, maar ook de temperatuur, het wel of niet aanwezig zijn van het zonlicht of het maanlicht. Dat alles heeft invloed. Nu moet u niet denken, dat die dingen noodzakelijk zijn. Het kan ook zonder. Maar als ik weet, dat ik iets op het juiste ogenblik doe, dan zal ik hierdoor met meer vertrouwen reageren en handelen, punt 1. Punt twee; ik kan een tendens in de kosmos berekenen en zo worden gesteund. Ik heb dus de wind mee. Punt 3: Als mens associeer ik altijd met zonlicht, regen, maanlicht enz. bepaalde denkbeelden. Als die associatie er

eenmaal is, dan is het toch veel gemakkelijker te werken, indien de gewenste associatie door de omstandigheden reeds wordt opgeroepen. Het kiezen van het juiste ogenblik voor iets, houdt in dat het veel gemakkelijker, veel natuurlijker gaat en dat het ook veel betere en veel grotere resultaten afwerpt.

Wat hebben wij daar nu in de praktijk aan? We kunnen natuurlijk niet een horoscoop gaan maken voor elk ding, dat wij nu eens willen doen, al zou het voor sommigen misschien raadzaam zijn het eens te proberen. Maar wat wij wel kunnen doen is dit; Wij hebben misschien een bijgeloof.

Onze dag is b.v. maandag, dinsdag of woensdag enz. Een van die dagen is onze dag. Een bepaald getal is ons getal. Als we daarin geloven, dan zullen wij bij voorkeur op de dag van de maand, die ons getal draagt in actie komen. Vreemd? Helemaal niet. Ik schep daarmee de grootste mogelijkheid tot zelfverzekerdheid. En dan zult u tot uw verbazing hier iets ontdekken:

1. Door gebruik te maken van schijnbare bijgelovigheden vergroot ik mijn eigen potentie; ik kan dus meer.
2. Door mij te onttrekken aan de beoordeling en de reactie van anderen hierop en alleen te handelen volgens eigen innerlijke erkenning en maatstaf krijg ik een veel grotere beschikking over mijn energie dan normaal. Dit omvat zowel mijn lichamelijke als mijn geestelijke vermogens. Mijn reacties zullen dus op elk terrein zuiverder, sneller en beter zijn.
3. Wanneer ik de juiste "bijgelovigheden" gebruik, de juiste tijd en invloed van buitenaf, dan zal ik hierdoor vaak zonder meer en zonder mijn eigen pogen reeds in resonans zijn met invloeden van de minder stoffelijke werelden. Het samenwerken met deze minder stoffelijke - of voor de mens niet zo reële wereld is nu juist de kracht van het magisch werken, maar het is ook vaak de inhoud van het occulte, van het duistere. Dus ook hier. maak er gebruik van. Dat zijn dan in dit tweede deel van de les een paar kleine aanwijzingen, waar wij misschien toch iets mee kunnen doen.

De kern van de rituele magie.

De rituele magie bestaat uit;

1. aantrekkings- of afweermagie, waar hetzelfde element voor aantrekken als voor afstoten wordt gebruikt.
2. harmonische- of versmeltingsmagie, waardoor een vervloeien van werelden of krachten wordt bevorderd.
3. richtingsmagie, waarmee geen vaste punten of harmonieën worden aangesproken of gewekt, maar waardoor een bepaalde richting van actie (soms ook reactie) ontstaat.

Deze drie soorten zullen wij altijd weer terugvinden. Er zijn bijna geen andere. Willen wij van de kernwaarde gebruikmaken - en dat kunnen wij doen, zonder ons concreet in de magie te begeven- dan moeten wij onthouden:

Elke magische actie, die aantrekking ten doel heeft, impliceert afstoting. Je kunt niet aantrekken, zonder dat er afstotingsfactoren zijn. Je kunt niet afweren, zonder gelijktijdig iets anders aan te trekken. Als wij dus op deze manier actief zijn, moeten wij heel goed begrijpen dat dit een kwestie is, waarbij we iets moeten opofferen om het gewenste te bereiken. De zin van het offer ligt heel vaak in het feit, dat wij door het ontzeggen, het ontkennen, het nalaten van een bepaald punt een ander punt volledig actief en positief maken. Wij trekken aan wat het tegengestelde is van ons offer.

Als ik mijn leven offer en dus de dood aanvaard, dan trek ik het leven (zij het misschien in een andere vorm) aan. Daarmede moet u goed rekening houden. U bent zelf misschien ook wel gewond een klein offertje te brengen. U moet dan heel goed begrijpen, dat u uw offertje alleen dan nuttig brengt, indien u weet wat het tegengestelde ervan is. Want door het ene te offeren scheidt u u het andere. Als u honger lijdt, kunt u verzadiging veroorzaken. En omgekeerd; als u

verzadiging als uitgangspunt neemt, zal er een honger, een tekort ontstaan. Onthoud dit goed. Het zal u helpen bij het formuleren van uw gebed, bij elk eenvoudig werken, zelfs bij magnetiseren. Dat is toch wel het eenvoudigste wat er bestaat.

Dan moeten we begrijpen, dat harmonie altijd zonder beperking is. Een harmonie kan nimmer op beperkte wijze worden uitgedrukt; ze is dan door haar beperking ergens alweer disharmonisch.

Als u harmonie zoekt met God of met iets anders, dan kan dit alleen op grond van een algehele aanvaarding. Het is dan ook typisch, dat wij deze harmonische magie vooral vinden in de z.g. magisch-alchemistische werken van de vroege en late middeleeuwen, waarbij de mens zichzelf a.h.w. geheel wegcijfert voor het andere, het nieuwe. U kunt hiervan alleen gebruikmaken, indien u niet probeert een bepaald doel te stellen, maar tracht een bepaalde trilling, een bepaalde inhoud, een bepaald contact te verwezenlijken.

De bewegings- of gerichtheidsmagie

Ook dit is misschien heel eenvoudig, als u eenmaal begrijpt waar het om gaat. Het is een kwestie van oorzaak-en-gevolg.

Als ik begin met een beweging in deze richting, dan is het heel waarschijnlijk, dat de beweging zich voortzet. Er zijn vertakkingen mogelijk, maar ze zullen in het algemeen in de richting liggen, die ik in het begin heb vastgesteld.

Als ik - occult, magisch werkende - een bepaald iets verlang of een bepaalde ontwikkeling wil zien, zonder dat ik een einddoel weet, dan moet ik niet zoeken naar een omschrijving van het einddoel; dat helpt mij niet. Ik moet mij realiseren wat in mijn ogenblikkelijke mogelijkheid de eenvoudigste stap is, de eenvoudigste oorzakelijke werking, waarvan de gevolgen naar mijn beste weten in de verlangde richting liggen. Ik stel deze handeling en het resultaat is dan ook meestal, dat wij inderdaad iets bereiken. Deze laatste magie noemen wij ook wel een transmutatie-magie, omdat men daarbij impulsen van geestelijke geaardheid kan transmuteren in hoog-geestelijke, in stoffelijke impulsen e.d. De gegeven impuls wordt dus omgezet in de waarden van alle wereld.

Wat u ermee kunt doen? Ook dat is eenvoudig. Laten we zeggen, dat u bang bent voor het ongeluk. U hebt zout gemorst en u denkt: Daar komt ruzie van. Doet u dan maar heel rustig bijgelovig en gooi een beetje zout over uw linkerschouder. Een krankzinnig actie, zeker. Maar deze handeling heeft een reinigend symbool. Ze heeft het actie-element. U wéét nu, dat u het zout moet opruimen. U weet, dat u het niet kunt laten liggen. Door dit gevolg van opruimen zult u met een dergelijke actie, hoe vreemd het u moge klinken, vaak bepaalde twisten eveneens de wereld uit kunnen helpen, omdat de overdrachtelijkheid de actie op elk niveau, in elke sfeer a.h.w. gebruikt om een uitgangspunt te scheppen voor elk probleem in die richting. Als u iemand als gast ontvangt en u geeft hem wat te eten of te drinken, dan denkt u daar niet verder over na. Vroeger betekende dit de gastvrijheid, zoals u weet en daarmee de bescherming, de aansprakelijkheid, de verantwoordelijkheid. Onthoudt u goed, het delen van spijs en drank impliceert eigenlijk het delen van alles, zonder meer. Dus van bezit, van rang en van wat u zich ook maar denken kunt. Als wij dus op een dergelijke manier door een eenvoudige daad uitdrukking geven aan deze vorm van eenheid, dan moeten wij er ook zeker van zijn, dat die op elk terrein blijft bestaan - van het hoogst geestelijke tot het diepst stoffelijke en laagst geestelijk toe. Wij hebben daarmee voor de ander dus niet alleen maar een bescherming geschapen.

Neen, wij hebben een aansprakelijkheid en een gebondenheid geschapen, die inhoudt dat het demonische in de ander ook in ons tot uiting komt, dat het hoogste in de ander ook in ons tot uiting komt. Het ritueel gebruik van deze eenvoudige spijs-en-drink-rite houdt dus in dat men a.h.w. de verantwoordelijkheid met de ander deelt op elk niveau; en dat zolang die toestand bestaat, men zich niet kan onttrekken aan de drijfveren en krachten in de ander. Mijn raad: Wees erg voorzichtig, indien u anderen uit een ander gebaar dan alleen maar gastvrijheid, maar werkelijk met de bedoeling van een zekere verbondenheid iets aanbiedt. Want u deelt de dromen, de geestelijke lasten en mogelijkheden van die ander. Als u het echter gedaan hebt, dan kunt u door die actie voor de ander vaak veel meer bereiken, want u

kunt nu bewust en handelend ingrijpen in de persoonlijkheid van de ander, waar dit normalerwijze niet mogelijk zou zijn.

Nu wil ik hieraan nog een paar raadgevingen toevoegen, die slechts indirect met het onderwerp in verband staan, maar die toch wel de moeite waard zijn.

1. Leer uw tijd op de juiste wijze te gebruiken door de volledige concentratie op hetgeen u doet, met een gelijktijdige uitsluiting van al het andere. Wanneer u dit in de praktijk doet, zult u ontdekken dat u ook op geestelijk terrein deze concentratie zeer snel bereikt en daarmee zeer grote resultaten kunt behalen.
2. Indien u problemen, zorgen of leed hebt, dan moet u ze nooit zonder meer naast u neerleggen. Eerst nadat wij ze zo goed mogelijk hebben gecatalogiseerd, zullen wij ze naast ons kunnen neerleggen, in die zin dat wij dan naar het positieve gaan streven. Door een actie, een gebaar of zelfs een diepe concentratie, die op het tegengestelde van het geconcentreerde is gericht, zetten wij onsen de omgeving in beweging en veroorzaken een verandering.
3. Kosmisch invloeden en tendensen kunnen wij praktisch niet ontgaan. Het is vaak heel erg moeilijk te constateren welke tendens op het ogenblik wel en welke niet actief is. U kunt echter altijd afgaan op uw aanvoelen. Daarom, is het juist, dat u - wanneer u aanvoelt dat de dag van vandaag problemen zal brengen (en dat weet u meestal wel als u opstaat) -- de problemen niet gaat zoeken, maar dat u elk probleem dat niet noodzakelijk is vermijdt,- U zult tot uw verbazing zien, dat u de problemen, die over blijven dan wel de baas kunt.
4. En dan misschien een wat occult tipje, maar heel goed bruikbaar. Als u een geloof hebt aan God of op een bepaalde manier aan een beschermgeest of helper, dan moet u zich goed realiseren, dat een u richten op die helper, die geest of God alleen dan zin heeft, indien de eigenschappen, daaraan toegekend, overeenstemmen met de behoefte. Als we geweld nodig hebben en we geloven aan een God van liefde en vrede, dan moeten we de duivel maar visualiseren, want met die God bereiken we niets. Het gaat om de actie en de voorstelling in onszelf.
5. In deze dagen worden geestelijke krachten weer meer actief en u zult er zelf soms iets van ervaren. Wanhoop nooit, als die dingen niet helemaal tot uw bewustzijn doordringen, als ze vaag blijven. Onthoud dit.

Wat zich in u afspeelt - of u het nu weet of niet - is altijd een actieve waarde in uw dagelijks leven en dagelijkse mogelijkheden en reacties. Stel uzelf dus in als u gaat slapen, als u rust of als u even de tijd hebt voor concentratie op zo positief mogelijke waarden, in overeenstemming met uw behoefte van het ogenblik. Daaruit zullen innerlijke belevingen resulteren, die zelfs - ook als u niet weet hoe ze precies waren overgaan in de voor u noodzakelijke en bruikbare krachten.

DE WETTEN DER MAGIE

Zoals u bekend zal zijn, hebben wij in de magie wetten van overdrachtelijkheid of besmettelijkheid en wetten van sympathie of van harmonische overdracht. Nu zijn deze beide wetten heel eenvoudig, alleen weten de meeste mensen niet wat ermee te beginnen.

Bij de wet van besmettelijkheid of overdrachtelijkheid zeggen we nl. dit;

De eigenschap van de een of het ene zal bij een daartoe bewust gedane aanraking worden overgedragen op de ander of het andere. Dus het is net zo iets als bij mazelen, als je te dicht in de buurt komt, krijg je het ook.

De wet van de sympathische of harmonische werking is een beetje anders. Die zegt: Als twee snaren van verschillende gaardheid gespannen zijn en één ervan wordt aangeslagen, dan

zullen zij - mits harmonisch - gezamenlijk trillen. Dus bij een sympathische werking is de originator altijd de sterkst trillende partij, die echter een reflex van gelijke waarde in de ander tot stand brengt, maar volgens de eigenschap van de ander.

Daarmee hebben de wetten eigenlijk gehad. De meeste mensen begrijpen echter niet wat ze ermee kunnen doen, al horen ze die duizend keer. En dat zal ik dan proberen kort en zo duidelijk mogelijk samen te vatten.

Als ik de wet van besmetting of overdrachtelijkheid wil gebruiken, dan moet ik weten wat de eigenschap is, die ik wil overdragen. Als ik een veer heb, dan kan daarmee bij wijze van spreken theoretisch een bezem laten vliegen, als ik maar weet dat de eigenschap van de veer het vermogen tot vliegen is. Het is dus een symbool. Dan zou de heks theoretisch met die eigenschap dus de lucht in kunnen gaan met haar bezem. Maar al kunnen wij misschien geen bezem laten vliegen, er zijn toch dingen, die wij heel gemakkelijk kunnen overdragen.

Als wij nu b.v. met planten te maken hebben: ik heb een plant, die gezond is en ik zal een plant, die ziek is wel goed verzorgen, maar door tussen beide te pendelen draag ik de gezondheid van de ene plant over op de andere. Een ander voorbeeld; Als ik mij bewust met een zieke bezighoud en ik kom bij een gezonde, dan heb ik grote kans dat ik iets van de ziekte aan de gezonde overdraag. Kom ik bij de gezonde en neem ik bewust de eigenschappen van de gezonde mee, dan zal ik daardoor automatisch de zieke verbeteren. Hier heeft u dus al iets van de wet van besmetting of overdrachtelijkheid, waarmee u iets kunt doen. Nu moet u niet denken, dat dit een theorie is, die niet wordt aangehangen door de mensen, want op die manier worden er reliquieën gemaakt. Wij hebben b.v. het hoofd of het bloed van St. Januarius of de botten van St. Thomas. Nu nemen wij een voorwerpje en brengen het daarmee in aanraking; en dan zegt men, dat dit voorwerp door de aanraking ook een reliquie is geworden. Het heeft dus bepaalde eigenschappen overgenomen. Dat dit inderdaad zo is, zien wij in het kerkelijk geloof.

Nu kan ik mij voorstellen dat niemand behoefte heeft aan het hoofd van St. Januarius of de botten van St. Thomas, omdat er geen eigenschappen in zitten, die hij eigenlijk wil hebben. Maar ik kan mij wel voorstellen, dat een mens op een gegeven ogenblik veerkracht nodig heeft; en dan is er een heel eenvoudig iets. Ga eens lekker in het jonge gras liggen. Laat de kracht van de natuur eens in je trekken. Voordat je het weet, ben je ook veerkrachtig geworden.

Om een ander voorbeeld te geven: Hoe deden de aartsvaders het? Wanneer zij hun opvolger aanstelden, dan zegenden zij hem. Maar dat was een bewuste aanraking, waarbij de persoon (de oudere, die meestal op sterven lag, want voor die tijd wilde hij zijn gezag niet kwijt) dat gezag intrechtede in de ander. En dat zien wij heden nog bij vele wijdingen in kerken. Wij zien dat nog bij de schouderlag, waarmee de ridderslag werd gegeven. Dat zijn dus zuiver dingen, waarbij wij van een besmettings- of overdrachtelijkheidsmagie gebruik maken. En als u het nog eenvoudiger wilt maken, denk dan aan die oude kinderlegenden. Als je een les uit een boek moet leren, leg het onder je hoofdkussen, dan gaat het beter. Bijgeloof? Ja, tot op zekere hoogte. Maar het kan wel degelijk het bevattingsvermogen voor wat er in dat boek staat vergroten. Als je dat hebt gedaan met het bewuste gevoel: nu moet ik dat leren en je kijkt het de volgende dag na, dan gaat het er veel vlotter in. Waarom? Noem het voor mijn part suggestie. Noem het een kwestie van fluidieke invloeden. Een naam kun je er gemakkelijk genoeg voor vinden, maar het feit blijft bestaan.

Zo hebben wij dat ook met de z.g. harmonische of sympathische werking. Als ik bepaalde eigenschappen heb en ik wil die aan de ander mededelen, dan kan ik dat niet zonder meer doen. Ik moet beginnen met zelf de eerste impuls te scheppen.

Neem daar nu een voorbeeld voor: Zingen. U wilt met een ander samenzingen. Als u beiden blijft wachten wie de toon aangeeft, begint u nooit. Begin de ander kan dan invallen. En dan is er hier of daar nog wel een correctie nodig, dat is niet zo erg. Maar dan heeft u dit vermogen tot samenwerken.

Als u nu een collega hebt, waarmee het niet zo goed gaat (die man is niet harmonisch), dan moet u voor uzelf nagaan. wat heb ik nog gemeenschappelijk met die ander? Is dat veel of

weinig, dat geeft niet. We moeten weten, wat wij ergens gemeenschappelijk hebben. Nu zal ik mij dus op die gemeenschappelijke waarden baseren en iets zeggen of iets doen; en dan weet ik bijna zeker, dat ik van de ander dat terugkrijg. Ik krijg dus een weerklank. Er is 'n samenspel mogelijk.

Dat klinkt misschien allemaal wat moeilijk, maar hoe kunt u die dingen anders ervaren dan door er eens mee te beginnen? Het zelf eens te proberen. We moeten dan wel onthouden:

Elke eerste impuls in deze sympathische of harmonische magie moet een op zichzelf volledige waarde zijn. Dat klinkt gek. Maar stel u voor, dat u met een collega alleen maar gemeen hebt dat u allebei van een borrel houdt of rookt. Nu gaat u de glaasjes en de fles klaarzetten en dan wacht u tot de ander zal vragen. "Zullen we, eens klinken?" Dat gebeurt niet. U moet dus de actie volledig maken. U moet inschenken en zeggen; "Mag ik je een glas offeren?" Dan heeft u dus wel een contact.

Het is erg simpel gezegd. Maar zo is het met alle dingen in het leven. En dat geldt niet alleen t.a.v. personen, dat geldt ook t.a.v. de meest eenvoudige gebruiksvoorwerpen. Laten we zeggen: U heeft een potlood. Dat breekt elke keer. Er kan natuurlijk een gebroken kern in zitten. Wat moet ik nu doen? Ik moet nu eerst trachten dat potlood af te stemmen op mijzelf; en dat kan ik niet alleen doen door er een punt aan te slijpen of het in de slijpmachine te steken. Nee, ik neem dat potlood en ik ga de punt iets afronden naar mijn idee. Ik haal de scherpste een beetje weg. Nu zult u het gek vinden, als ik het zo zeg, maar als u nu daarmee tekent of schrijft, dan zult u niet alleen ontdekken dat het potlood prettiger schrijft. Neen, u zult ook ontdekken dat u a.h.w. het potlood kant hanteren zonder te denken. U draagt uw gedachten op de schrijfstift over. Hoe dat komt? Doordat u in dit eerste voorbereiden, dit afstemmen, dus eigenlijk uw wezen hebt overgedragen in dat potlood. En dat is zodanig harmonisch geworden, dat het als een normaal verlengstuk van uw wezen gaat fungeren en dus niet meer onverwachte fouten of gekke dingen gaat vertonen.

Dat geldt ook voor een pen. We zeggen wel eens- een vulpen moet je nooit uitlenen. Waarom eigenlijk? Omdat de schrijfhouding anders is? Ja, misschien ook wel. Maar omdat iemand, die een vulpen regelmatig hanteert en daarmee regelmatig schrijft, eraan gewend is. Hij heeft er zijn eigen fluïde in, zijn eigen greep. Die pen is een verlengstuk geworden van de mens. Als u hem nu en dan gebruikt, dan geldt dat niet meer. Komt er nu een contact met een ander vooral als u met die ander niet harmonisch bent - dan breekt er iets en dan moet u het weer opnieuw opbouwen.

Zo worden die magische wetten u wel wat duidelijker. Het is eenvoudig een kwestie van eigenschappen in jezelf of in een ander, die moeten worden overgedragen of die moeten samenwerken. Bij die overdracht spreken we dus van besmetting of overdrachtelijkheid. Bij de samenwerking spreken wij over sympathie en harmonie, sympathische of harmonische werking.

De kern van het magisch denken is niet zo theoretisch als de meeste mensen zich dat voorstellen. Het is niet alleen een vlucht in de andere wereld, al speelt die bij de magie nu eenmaal een grote rol, maar vooral het scheppen van verhoudingen. Hoe beter je in je eigen wereld de verhouding tussen jezelf en een ander of iets anders kunt regelen op de juiste manier, hoe zekerder je kunt zijn dat er sprake is van een overdracht van eigenschappen of van een samenwerking. En als er sprake is van een Overdracht van eigenschappen, dan moet u wel onthouden. Je kunt nooit een eenzijdige overdracht krijgen. Voorbeeld;

Iemand heeft een slecht humeur en u heeft een goed humeur. Dan kunt u het goede humeur aan de ander overdragen, naar dan krijgt u van de ander iets van zijn slechte humeur terug. Alleen, u weet waar het slechte humeur vandaan komt en u kunt het dus baas. Het is voor u een erkende waarde en voor de ander niet. U draagt uw goede humeur over en u krijgt de wrevel als reactie terug. U brengt dus de wrevel terug tot iets, wat een beetje harmonisch is en in de ander gaat dezelfde verandering beginnen. Als ik er een soort communicerende vaten van waarden van heb gemaakt, is dus een absolute vermenging mogelijk. Als hier de beheersing is, zal de beheersing die hier bestaat ook dáár werkzaam zijn.

Nu kunnen we dat ook nog gebruiken op de manier van een hydraulische pers. Indien ik hier per cm^2 druk uitoefen, zal die per cm^2 ontstaan. Heb ik hier 5 pond op 5 cm^2 en heb ik daar 200 cm^2 , dan krijg ik ook 200 pond druk.

Met de mensen is het precies eender. Zolang iemand deze overdrachtelijkheid vanuit zich tot stand brengt (met een bewuste uitwisseling overigens) en in staat is om in zich een pressie uit te oefenen, dan kan hij niet alleen zijn eigen kracht a.h.w. baas (of iemand, die niet hem aan kracht gelijk is), maar hij kan iedere hoeveelheid gelijk welke de baas, mits er die verbinding, die vermenging bestaat.

Zo kan een enkele mens door deze besmettingsmagie een hele volksmenigte regeren. Hij neemt de gevoelens van de menigte in zich op. Maar zelf weet hij wat hij wil; hij is beheerst. Hij kan daardoor op het publiek regeren en krijgt ten slotte tot resultaat, dat het publiek reageert, zoals hij dat wil.

Nu vraag ik mij alleen naar af, waarom een mens, die deze dingen ziet en weet, ze eigenlijk niet meer actief zou gebruiken? Natuurlijk, er is geen mogelijkheid om hier de relaties te gaan beperken. Als je bij wijze van spreken 10 eieren hebt en je zou met één ei harmonie zoeken en de andere zijn gelijkvormig, dan kan - zelfs indien je uitgaat van een harmonische of sympathische werking - directe overdrachtelijkheid van actie van het "ik" of van de instelling van het "ik" plaatsvinden. En dat kun je dan niet tot één ei beperken.

Absolute gelijkvormigheid of tot tenminste 85 á 90 % betekent, een gelijke mate van identiteit. Iets, wat er hetzelfde uitziet is dus identiek. Als er hier 10.000 bouwstenen zijn en ik werk op één bouwsteen in, dan zal de werking in de andere bouwstenen precies zo optreden. Mensen zijn nogal uniek en wat sommige exemplaren betreft is dat zelfs heel gelukkig. Maar er zijn zoveel dingen, waarmee u zoudt kunnen werken. bloemen, hout b.v. Als de gelijkvormigheid van een voorwerp, dat u voor een of andere magische werking gebruikt, voor 85 - 90 gelijk is aan een ander voorwerp, dan kunt u wel één voorwerp gebruiken maar de reactie, die hier ontstaat zal ook dáár ontstaan. Leg ik dáár een kracht in, dan zal zij hier ook aanwezig zijn. Dan geldt het eerste voorwerp wel als de bron, terwijl dit alleen maar een weerkaatsing geeft, wat de resultaten betreft, is het verschil meestal niet zo groot. Indien u met bepaalde voorwerpen gaat werken (in de sympathische magie doet men dat nogal), dan moet u er toch wel rekening mee houden, dat u geen voorwerpen gebruikt, die al te veel gelijkvormig zijn. Als u één speelkaart neemt en u beïnvloedt die, dan beïnvloedt u in feite 10.000 spelen. Dus wees voorzichtig niet die dingen.

Een paar voorbeelden voor de praktijk.

Als u genegenheid zoekt, dan moet u beginnen die genegenheid in uzelf te kennen en te omschrijven. Ze moet in u aanwezig zijn. Ze kan dan worden overgedragen door wat men noemt. besmetting. Zij kan ook worden overgedragen door harmonie. Probeer ik dit op harmonische wijze te doen, dan kan dat alleen, indien die eigenschap a priori bij de ander of bij het andere aanwezig is, Om dus een zo algemeen mogelijk resultaat te krijgen, zult u - waar u een sfeer van vriendschappelijkheid wilt scheppen - moeten uitgaan van iets, wat in uzelf bestaat en dit moeten overdragen aan anderen. Dit kan door gedachtenconcentratie, door directe contacten en zelfs door het gebruik van afbeeldingen.

Als ik iets negatiefs doe (ik wil mij b.v. afschermen), dan moet ik onthouden dat ik nooit eenzijdig afscherm. Ook hier werkt de wet van. sympathie. Als ik het een afscherm, zal al wat ermee verwant is eveneens die afscherming ervaren. Dientengevolge kunt u, wanneer u zich afschermt, dit alleen doen t.a.v. een geheel gebied van krachten, niet t.a.v. een bijzondere kracht.

Als ik in iemand een bepaalde harmonische kracht erken - ongeacht welke dan kan ik door een beroep te doen op deze kracht uit de ander kracht en kennis putten, mits ik ook bereid ben van mijzelf uit kracht en kennis te geven, wanneer dat wordt gevraagd. Het is dus een wisselwerking. Zodra ik die aanvaard, heb ik de beschikking over de bronnen van de ander.

Les; Als je bepaalde contacten zoekt in de wereld, mag je dat nooit op een egoïstische wijze doen. Je moet het altijd zeer algemeen doen. In dit algemene besef is de beste wisselwerking mogelijk en kun je voor jezelf de noeste resultaten bereiken.

En dan een trucje. Als u wilt weten, of u in staat bent de besmettingsmagie te gebruiken, dan kunt u dit doen door een bepaalde gedachte in te stralen in een bepaalde plant, huisdier of een voorwerp. Zet hierbij dan een andere, niet beïnvloede waarde, maar zó dat ze wat condities betreft verder ongeveer gelijk zijn en u zult zien, dat de gedragsnorm zich egaliseert.

Wilt u dat met zaken doen, dan is er ook een trucje. Als u zaken hebt, die goed lopen en andere zaken, die niet willen, die absoluut geen leven vertonen, dan moet u eens proberen die twee in uw administratie zoveel mogelijk te mengen, U zult dan ontdekken, dat inderdaad de slechtste waarden omhoog gaan, de andere nemen tijdelijk, af maar zodra een bepaald evenwicht is bereikt, zijn ze meestal beide progressief. Op die manier kunt u de omzet van bepaalde artikelen b.v aardig verhogen.

LES 9 - VARIA

Wij hebben in de afgelopen tijd een betrekkelijk groot aantal facetten van het occultisme gezien. Daarin zal u zijn gebleken, dat deze verschillende lessen tezamen de mogelijkheid scheppen om voor uzelf experimenten te doen op diverse terreinen. Aangezien het occultisme echter als gebruikswaarde in deze tijd zo buitengewoon belangrijk kan worden, meen ik er goed aan te doen op deze avond een aantal meer praktische gegevens te verstrekken, die u bij de toepassing van praktisch elke vorm van occultisme zonder meer dienstig zult vinden. Dan beginnen wij met een paar heel eenvoudige regels, die vallen onder wat men misschien zou noemen astrologie of magie.

1. Al het werk, waarin we kracht, vooral lichtende kracht, willen gebruiken of waaruit wij lichtende kracht willen ontvangen, zullen wij zoveel mogelijk volbrengen bij klimmende zon. Dat wil dus zeggen: vóór de zon het hoogste punt op haar baan heeft bereikt en voor zover mogelijk in de tijd, dat de zon naar u toekent en zich niet van uw deel van de aarde schijnt te verwijderen. De reden hiervoor is heel duidelijk. De energieën (ook de astrale energieën die ook op aarde aanwezig zijn), staan ergens met deze zonnekracht in verband. Nu blijkt, dat vormgeving e.d. in het duister veel gemakkelijker is, maar het ontvangen van werkelijke kracht (vooral zenuwkracht voor genezing of kracht en voorwerpen in te stralen of het in jezelf verzamelen van voldoende kracht om veilig te kunnen uittreden) kan het best geschieden, als de zon aan het klimmen is en haar energie dus toeneemt. Want bij een dergelijke poging zal uw eigen energie of uw concentratie op den duur verminderen; die vermindering wordt dan gecompenseerd door het klimmen van de zon. Men gebruikt daarbij nog een regeltje, dat hiermee in verband staat. Wanneer de zon de horizon net overschrijdt, geeft zij op aarde haar grootste kracht.

Dat is niet helemaal waar, maar wel in zoverre, dat de bijzondere gesteldheid, de frisheid van de aarde, die in de ochtenduren pleegt te domineren (misschien zelfs in de grote steden, dat weet ik niet), op de mens een zekere invloed heeft. Daarbij geldt verder: Alle handelingen, die het vergaren, gebruiken en uitstralen van kracht ten doel hebben, mits deze zuiver lichtend zijn, zal men zoveel mogelijk doen in de vrije natuur, althans op een plaats waar licht en lucht volkomen vrije toegang hebben. U zult ontdekken, dat dit ook voor uw concentratie-oefeningen heel goed is. In dit verband een kleine tip als puilt

2. Vooral in de tijd, dat u meestal een beetje ongedurig bent, dat u zich wat minder prettig voelt, dat u behoefte heeft aan kracht of dat uw dagtaak u zwaar toeschijnt, zoudt u zich in de ochtenduren (nadat u zich normaal heeft gewassen enz.) eigenlijk gedurende een kwartier moeten neerzetten of weer neerleggen, daarbij de adem regulerend, op een plaats waar frisse lucht voldoende toegang heeft. Dit brengt voor u een zekere ontspanning van de geest teweeg, het neemt eventuele gevolgen van slapeloze nachten, dromen of moeilijkheden weg en het haalt ook de vermoeidheid weg, die soms het resultaat is van uittreding en laat u de dag werkelijk fris beginnen.
3. Deze regel heeft te maken met de maan. Ze is zeer eenvoudig en kan niet worden gedefinieerd.

De maanfasen zullen voor verschillende personen ook een andere uitwerking hebben. Het is bijna zeker, dat als u rond nieuwe maan een bepaalde tendens (b.v. veine of déveine) hebt, deze zich rond elke nieuwe maan zal herhalen. Het zelfde geldt dus voor laatste kwartier, eerste kwartier in volle maan. U kunt dit controleren.

Indien u plannen hebt, die daadkracht, doorzettingsvermogen en hardheid vergen of misschien een zekere macht inhouden, dan dient u deze uit te voeren als het even kan

in de periode, dat de maan in de ochtenduren nog net zichtbaar is (dus in de gestalte, die voor u de juiste is). U zult dan de voorgaande oefeningen het best volbrengen en daaruit enorm grote resultaten kunnen verkrijgen.

Dan moeten wij bij de maan ook nog rekening houden met het feit dat zij - vooral als ze vol is en ook wel als ze nieuw is - op de natuur een zekere invloed, een inwerking heeft. Het volksgeloof spreekt daarvan. Men verwacht omstreeks die tijd weersomslag. Men zegt, dat de vis bij volle maan gevangen sneller bederft. Of het bijgeloof is of niet, wij kunnen er wel zeker van zijn, dat de maan op de menselijke psyche, juist in deze genoemde fase, een bijzonder sterke invloed heeft.

Als wij een fantasiewereld zouden willen betreden, we zouden een tweede werkelijkheid willen opbouwen of gewoon de scherpe kantjes van de wereld even willen vergeten om een totaal beeld te krijgen dat een beetje harmonischer is, dan zullen wij dat altijd het best doen bij volle maan. De volle maan scheidt een vergroting van het voorstellingsvermogen, een versterking van bepaalde psychische en zelfs fysieke procedé's; en hierdoor kan men vooral met magie, waarvoor een nieuwe werkelijkheidsvoorstelling noodzakelijk is, het best werken.

Als wij de nieuwe maan zoeken, dan moeten wij weten dat dit eigenlijk een vernieuwing is, een nieuw begin. Als men op het punt staat een totaal nieuwe richting in te slaan, dan zal voor de meeste mensen (behalve voor hen aan wie nieuwe maan uitdrukkelijk altijd - en dat komt voor - kleine ongevallen en grote onzekerheden brengt; zij mogen dit dus niet doen, voor de anderen is het wel geldig) de nieuwe maan de beste tijd zijn om hun plannen te overdenken. U kunt proberen u die plannen voor te stellen. U zult ontdekken dat dit erg moeilijk is, maar daardoor gaat het ook reëler. De plannen, die u dan maakt, kunnen over het algemeen concreet worden geformuleerd en zullen dus ook kunnen bijdragen tot een meer overlegd en geregeld handelen in het dagelijks leven.

Dan zijn er nog twee kleine punten, die nog met astrologie samenhangen:

- a) Alle astrologische invloeden zijn te allen tijd onderworpen aan kosmische invloeden. U zult dus, ook als u een juiste geboorte-horoscoop hebt en misschien een behoorlijk berekende progressieve horoscoop in, uw bezit hebt, nooit precies kunnen weten wat er gebeurt, tenzij u aanvoelt tot welke tendens of straal u behoort. Dit laatste lijkt de mensen altijd erg moeilijk. Ze zeggen. Tot welke straal behoor ik dan? Dat is toch eigenlijk heel eenvoudig. U kunt het reeds een beetje herkennen aan uw voorkeur. Mensen, die een preferentie hebben voor rood, kunnen in 9 van de 10 gevallen wel zeggen dat ze tot een van de rode stralen behoren. Mensen die een voorkeur hebben voor blauw, behoren meestal tot een van de blauwe stralen. Mensen, die snel en veel kleuren wisselen, behoren zeer waarschijnlijk tot een van de gele stralen. Degenen, die eigenlijk wel een vaste kleur hebben, maar die steeds geheel aan de gelegenheid aanpassen, zelfs ook hun voorkeur voor muziek, hun eten, snaak enz., zullen in 9 van de 10 gevallen veel invloed van het witte licht ondergaan. Onthoudt u bij deze regel dit:

Een blauwe tendens legt nadruk op mystieke belevingen, voor zover dat het innerlijk betreft; echter op logische, wetenschappelijke beredenering en erkenning, voor zover het de uiterlijkheden betreft.

Rood legt nadruk op de emotionele zijde. De belevingen zijn emotioneel, maar zelden volledig mystiek wat betreft de geest. In het dagelijks leven is de enige mogelijkheid actie. Deze mensen zullen dus altijd aan hun horoscoop moeten vragen: Welke tijden zijn voor mij gunstig om te handelen. Overleg telt voor hem minder mee. Behoort u tot een der gele stralen (zoals u weet zijn het er twee: drie hogere, drie lagere en de witte als overvleugelende), dan kunt u zeggen: Alle dingen, die uitgesproken zijn, zullen voor mij dubbel zwaar tellen. Is er dus een vierkant of een oppositie, dan krijgt u er een sterkere duw van dan een ander. Maar is er een gunstig aspect, dan is ook dit meer spectaculair.

Dan kan ik u nog een paar planeten noemen, die erbij horen. Voor degeen die behoort tot de rode straal: Mars- en Venus invloed zeer sterk.

Voor de blauwe straal; Uranus, Neptunus en Mercurius zeer sterk. Voor het gele licht: sterke invloed van Venus, Saturnus en ook wel weer iets van Uranus.

Voor het witte licht zijn alle zonne-aspecten dominant.

- b) Wij weten allen, dat de sterren alleen naar een soort richting aanwijzer zijn en dat ze dus geen vastliggende weg aanduiden. Wij moeten onthouden, dat indien wij een bepaalde weg eenmaal zijn ingeslagen, alle aspecten in de eerste plaats op die weg wijzen. Zij geven dus niet andere mogelijkheden of veranderingen aan. Neen, ze geven alles aan in overeenstemming met eigen streven en eigen toestand. Dat kan u bij de interpretatie al heel veel helpen. En onthoudt u er verder bij: Veranderingen kunnen wij het best forceren op het ogenblik, dat in een horoscoop een zekere vrijheid door een zeer gunstig aspect tot uiting komt. Wij zullen zelf verder een zeer positieve actie moeten voeren om de verandering mogelijk te maken. Daarmede is dan tot het volgende aspect de gang van zaken volledig aangeduid.

Nu wij zo het een en ander hebben gezegd, dat - zij het heel vaag -samenhangt met de astrologie, wordt het in dit variaprogramma tijd om ook nog te wijzen op de magie.

Als wij magisch willen werken, dienen wij wel te onthouden dat de magie nimmer mag worden gebruikt om iets te doen wat we normaal ook zouden kunnen doen. De magie vergt immers een veel grotere inspanning. Het is niet eens rendabel. Maar als wij ontdekken, dat wij met ons beste streven iets tekort schieten, dan kunnen wij een beroep doen op al die magische principes; aan kunnen wij gebruikmaken van bepaalde wetten van harmonie, van overdrachtelijkheid, van besmetting, van gelijkheid, zoals we die hebben geciteerd. Het zal u duidelijk zijn, dat men dus eerst moet proberen met normale middelen te werken, en het is voor iemand heel erg moeilijk om normalerwijze de grens te weten: waar mag ik magisch werken en waar moet ik zelf werken. Dan zijn hier twee regels die u daarbij kunnen helpen.

1. Magisch werken mag u op het ogenblik dat uw streven kennelijk tekort gaat schieten of dat de vrees voor een tekortschieten bestaat. De magische werking moet dan gebaseerd zijn op de eigen acties, die reeds een maximum aan eigen inspanning inhouden en deze versterken. Op die manier kunt u dan heel veel bereiken, zelfs als u leek bent, terwijl een ieder, die werkelijk magische arbeid wil verrichten, daarvoor een groot specialist met zijn en zelfs dan nog bepaalde dingen zeker met heel wat meer moeite bereikt dan hij door gewoon zelf te handelen ooit zou moeten geven.
2. In de magie is het niet belangrijk wie of wat u oproept of aanroept, zolang degeen of hetgeen u roept in overeenstemming is met uw beeld van wat u wilt bereiken. Wie zich met een doel tot het hogere richt, zelfs zonder daarvoor een naam te kiezen of te gebruiken, zal uit dat hogere als een reflex het contact met de harmonische krachten ontvangen. Toch zal het voor u vaak goed zijn namen te gebruiken; maar gebruikt u dan a.u.b. namen, waarvan u de betekenis kent,

Dan moeten we naar helderziendheid.

1. Helderziendheid heeft zoals u weet voor- en nadelen. De voordelen wegen op tegen de nadelen, zodra we in staat zijn de helderziendheid te beheersen. Het beheersen van een helderziende waarneming is betrekkelijk eenvoudig. Men neemt eenvoudig waar zonder te reageren. Men concentreert zich op het normale. U zult zien dat na enige oefening elke helderziende waarneming wegblijft, tenzij u zich speciaal daarop instelt.
2. Wij willen allen zo graag helderziend zijn. Helderziendheid is nooit alleen maar een gave. Het is een kwestie van gevoeligheid en van waarneming. Wie echter met helderziende waarnemingen wil beginnen zal nooit een concreet beeld mogen verwachten. Dit komt misschien later. Men zal moeten afgaan op eerste indrukken. Vooral als deze niets te maken hebben met de omgeving, zou het heel goed zijn die even neer te schrijven of uit te spreken. Hierdoor krijgt u langzamerhand de mogelijkheid om elke geringe indruk onmiddellijk te ontvangen. Die indrukken zullen dan sterker doorwerken en we zullen het werkelijk helderziend schouwen zien optreden,

Overigens is dit laatste zeker niet begeerlijk, want er zijn in de astrale wereld vaak meer lelijke dan mooie dingen.

3. De helderziendheid heeft verder nog verschillende andere aspecten en daarop wil ik ook even wijzen.

Iemand, die helderziende waarneemt, zal heel vaak niet gestalten zien, maar eerder een soort aura, een kleur. De betekenis van de kleuren kunnen wij gewoon afleiden van de bekende kleuren-scala, waarbij we dan zeggen;

De diepst mystieke kleur is paarsblauw. Is ze helder, dan duidt dat op weten. Zilver is het goddelijk weten. Dat is dus niet het witte licht; dat is nog iets anders.

Groen zijn geloofstinten. Vooral de pasteltinten, de mengkleuren die vaak voorkomen, geven bepaalde intenties aan.

Goud is over het algemeen een schitterende kleur.

Geel en zijn varianten, mits het niet vuil is en naar het bruin toegaat, kunnen alle worden gezien als bijzonder krachtbrengend en ook -zou ik zeggen - een beetje heilig.

Alle rode kleuren zijn, als ze helder zijn, een aanduiding van energie, van daadwerkelijke hulp en eventueel ook van materieel ingrijpen en helpen.

Alle kleuren, die vuil zijn, dus troebel schijnen, geven aan dat ongewenste invloeden aanwezig zijn.

Komt er in een kleur (b.v. in een aura) een punt voor dat zwart is, dan weten we dat hier een absoluut tekort aan energie is. Op een dergelijk punt wordt energie verteerd.

Als wij in een helderziend schouwen diezelfde tint tegenkomen, dan weten we dus dat wij te maken hebben met entiteiten, wezens of krachten, die ons niets geven, maar die alleen van ons willen nemen.

Zien wij - wat ook wel voorkomt - een bruinachtige kleur met een lichtgroene glans erover (een soort bruin emaille met een lichtgroene boven-schittering), dan weten we dat er een beroep wordt gedaan op het zuiver materiele en wel op een onaanvaardbare manier. Ook hier wordt wel eens kracht genomen, maar aan de andere kant kan u wat kracht worden gegeven. Het grote gevaar hier is het voorstellingsvermogen, dat verkeerd wordt gericht en een eventueel gelijkblijven van energie of een tekort aan energie.

Zien wij dit in een aura, dan weten wij dat wij te maken hebben met b.v. een ontstekingsproces, een infectie of een afwijking in een lichaamsdeel. Als wij te maken hebben met aderverkalking b.v. en een bepaald aderkanaal is te verkalkt, te nauw, te moeizaam geworden, dan zien wij ook daar die bruine kleur met de lichtgroene schemering optreden. Ook bij hart- en vaatziekten zien wij datzelfde heel vaak.

Kanker is actief en neemt kracht. Die zal dus altijd zwart zijn. Is zij in het beginstadium en dus nog niet in staat uit de omringende cellen alle energie te nemen, dan zien wij dat vaak als een heel vuil bruinrood.

Nu weet ik wel dat u dat allemaal nog niet ziet, maar het kan bijdragen tot een beeld van de waarde van die kleuren, opdat als u eens een kleur ziet, ook bij een medemens of een impressie van een kleur heeft bij de aanwezigheid van een entiteit, u ongeveer weet waar u aan toe bent.

Een ander punt, dat wij ook onder helderziendheid hebben behandeld, is het vooruitzien.

Alle vooruitzien in tijd wordt uitgebeeld niet volgens de realiteit (dat komt alleen voorbij het zeer bewust schouwen buiten de tijd), maar in symboolbeelden; en dat betekent vaak tegenstellingen.

Als u droomt van b.v. een doodkist, dan zoudt u kunnen zeggen: Dat is een helderziende waarneming, een prognostische droom. Deze doodkist betekent uitdrukkelijk niet dat er

iemand doodgaat of misschien uzelf. Het kan evengoed betekenen dat er iets nieuws komt; en dat kan net zo goed een klein kindje zijn als de 100.000. Het geeft verandering aan.

Dan moeten wij bij het schouwen in de tijd rekening houden met het feit dat een vaststelling van datum zeer moeilijk is. Als u dus helderziend iets waarneemt en u weet: dat ligt in de toekomst, probeer zoveel mogelijk te kijken, of er ergens een datum en een jaaraanduiding is. Want misschien droomt u dat de oorlog begint, wanneer de bladeren groen zijn, maar dat is in het jaar 2050; alleen u wist het niet. U dacht dat het het volgend jaar zou zijn. Dan maakt u zich kopzorgen voor niets en bovendien staat u nog voor gek. Denk dus goed na. Als er geen definitieve datumaanduiding is te ontdekken en u vindt het nodig er iets te zeggen, wees dan uitermate voorzichtig. Houd er eerder rekening mee, dat een tijdsaanduiding die u uit de geest wel eens ontvangt nimmer geheel parallel kan zijn aan de tijd op aarde. Om het heel eenvoudig te zeggen: Soms is de geestelijke tijd veel sneller en spreekt men over weken, terwijl het voor u maar dagen zijn; en soms loopt ze langzamer en spreekt men over dagen terwijl het voor u weken zijn. Die afwijking is voor iemand, die niet zeer bekwaam is, moeilijk te zien, omdat nl. de tijdswaardering t.a.v. de aarde in de geestelijke wereld zich als een golflijn beweegt. Zolang we naar boven gaan, gaan we sneller dan de aarde. Zodra we naar beneden gaan, gaan we langzamer, totdat we langzamer zijn dan de aarde - en dan net zoveel als we eerst overgewaardeerd hebben - en weer terugkomen. Het vaststellen van een tijdsmoment is haast onmogelijk.

Waarnemingen van plaats

Waarnemingen van plaats in de geest geschieden altijd vanuit een vaste standplaats. U bent dus op één punt. Wat u ziet, is in de overbrenging echter niet een regel drie-dimensionaal beeld, ook al herleidt u het daartoe. Het is een twee-dimensionale voorstelling geworden, waardoor de afstanden moeilijk zuiver zijn te schatten. Wilt u afstanden nagaan, dan zult u zich in die waarneming moeten proberen te bewegen. Aan de hand van uw beweging kunt u een beeld krijgen van verhoudingen en afstanden, nimmer vanuit de visuele waarneming alleen.

U zult dan ook nog ontdekken dat het heel erg moeilijk is te zeggen hoe de dingen staan. U ziet b.v. een huis met een torentje erop. Later blijkt dat een eind daarachter een kerk staat, waarvan u de torenspits achter het huis hebt gezien. Ook hier: wees voorzichtig. Omschrijf vanuit een bepaald standpunt, maar ken zo weinig mogelijk eigenschappen toe, die niet bij direct zicht waarneembaar zijn als behorende tot het omschreven huis of wat anders. Dus nooit: een huis met een torentje. Neen, ik zag een huis en vanwaar ik stond zag ik een torentje. Op deze manier kunt u langzaam maar zeker leren juist te definiëren.

Dan hebben wij het punt **genezing**

Iedereen kan genezen. De een wat beter, de ander wat minder. Maar er zijn bij genezing bepaalde handgrepen mogelijk en deze kunt u globaal onderscheiden in doorstralen, instralen en afnemen.

Doorstralen doen wij daar, waar wij het zenuwstelsel beïnvloeden en alléén daar, dus waar wij een actie in het zenuwstelsel nodig hebben.

Instralen doen wij op die punten, waar wij voelen dat er een tekort aan energie bestaat; en alleen een tekort aan energie.

Afnemen doen wij alleen om overbodige energie of spanningen weg te nemen (zelfs pijnen), maar nimmer om te genezen. Met deze eenvoudige regels weet u al een klein beetje wat u kunt doen. Dan moet u verder dit onthouden:

Daar praktisch het gehele lichaam vanuit de hersenen via het zenuwstelsel wordt beheerst, zal dus uit de hersenen en de nekaanzet praktisch ook alles bereikbaar zijn. Dit voorkomt vaak dat men heel veel uitgebreide gebaren moet maken en daardoor energie verliest. Wie instraalt of doorstraalt zal dus altijd terecht kunnen bij de aanzet van de kleine hersenen, waar de meeste zenuwkanalen samenkomen, indien men zich een voorstelling maakt van de plaats, waarop de energie is gericht.

Het genezen op afstand

Daarvoor een eenvoudige tip. De mensen zeggen vaak. Ik geloof eraan en ik ga erop liggen wachten. Als u op afstand wilt genezen, moet u eens proberen dit te doen: Als u volgens afspraak op afstand wilt behandelen, dan maakt u uw afspraak niet voor het feitelijke ogenblik van genezing, maar u maakt dit zo, dat u met het genezend uitstralen begint ongeveer dertig tot veertig minuten vóór het moment dat de patiënt zich begint te concentreren. Hierdoor krijgt u een werking, die het onbewuste in de patiënt beter beroert, terwijl de suggestie van het contact plus de uitgezonden kracht de behandeling voor de patiënt toch voldoende kenbaar maken. De resultaten zijn vaak beter, omdat de patiënt nu eenmaal van de genezer niet verwacht dat hij hem geneest, maar dat hij bepaalde dingen, die hij niet prettig vindt, zal wegnemen.

Iemand heeft hoofdpijn. Die hoofdpijn is niet belangrijk. Belangrijk is, dat er een verkeerde bloeddruk is. Wij moeten op de bloeddruk werken. De patiënt wil echter de hoofdpijn voelen verdwijnen. Onze kracht wordt nu gericht op het wegnemen van het symptoom, niet van de oorzaak. Vandaar dat juist dit handigheidje u vaak kan helpen op afstand betere resultaten te bereiken.

Voor behandelen op afstand is het gunstig als u tenminste een beeld een voorstelling of zelfs maar een symbool van uw patiënt hebt. En het is ook erg prettig als u een voorstelling hebt van de plaats of de omgeving waar de patiënt zich bevindt. Door u op beide te concentreren kunt u geestelijk praktisch zelf aanwezig zijn en is het mogelijk op den duur waarnemingen te doen t.a.v. de toestand en de behoeften van de patiënt.

Dat waren dan verschillende gegevens, eigenlijk allemaal kleine handigheidjes. En dit voort mij tot het slotdoel van de les.

Zoals in elk vak bestaan er ook in het occultisme vele ezelsbruggetjes. Er is slechts een ding jammer: ook deze ezelsbruggetjes vragen energie. Occult werken is altijd, zelfs indien het gaat om het ontvangen van de hoogste kracht, een zelf met volledige inzet actief zijn. U zult begrijpen, dat we in het occultisme dus wel in de eerste plaats moeten zoeken naar onze eigen fouten als het niet gaat. En dat we onze ezelsbruggetjes en handigheidjes alleen dan kunnen gebruiken, indien onze eigen persoonlijkheid er volledig achter staat.

De eenvoudige suggesties, zoals ik u gegeven heb, zijn absoluut volledig bruikbaar voor praktisch iedereen. Maar ze zijn alleen bruikbaar als een aanvulling van een zeer ernstig eigen streven. Ze kunnen nimmer in de plaats komen van uw eigen kracht, uw eigen concentratie of energie. Ze helpen u alleen om ze juist te gebruiken. En dat is bij de meeste zaken zo.

U kunt wel veel weten, maar met veel weten bent u er niet. Al kent u alle theorieën van alle occulte wetenschappen - en dat zou heel wat zijn - dan zult u praktisch nog zeer weinig kunnen bereiken. Want als het op resultaten aankomt, gaat het niet om de preciese uitleg, de preciese samenstelling of inhoud. Het gaat om het zelf concreet, sterk werken. Het gaat om de mogelijkheid dit werken doelbewust te richten op hetgeen men wil bereiken. Het gaat erom de kracht zo weinig mogelijk te verspillen in bijkomstigheden. En al de kleine aanwijzingen, die u hebt gekregen in de loop der tijden, zijn daarbij dienstig. Toch geloof ik dat we uitdrukkelijk moeten stellen.

Bij het praktisch gebruik van occulte krachten is geen aparte en diepgaande scholing noodzakelijk. Bij sommige scholingen ontstaat het occult vermogen als een nevenverschijnsel. Maar willen wij het occulte zonder meer gebruiken, dan is dit eenvoudig een handwerk. Als u geen behanger kunt krijgen, dan behangt u misschien wel eens zelf. En als u niemand kunt krijgen, die b.v. de deur verft, dan doet u het misschien ook zelf. U hoeft daarvoor geen behanger of schilder te zijn. Geeft men u enkele tips, dan behoren die eigenlijk in het vak niet eens thuis. Maar ze maken het u mogelijk de taak van een vakman op een -redelijke wijze te vervullen, zonder de scholing en zelfs zonder de routine.

Op deze wijze moet u ook het occultisme te lijf gaan. Niet met het denkbeeld: ik moet alle boeken gelezen hebben. Maar wel met het idee: ik moet de moed hebben eraan te beginnen.

Ik kan natuurlijk op den duur altijd wel resultaten bereiken, maar wat anderen aan kleine tips aan kleine aanwijzingen geven, dat bespaart wij veel moeite.

Vraag u ook niet af: waarom? Ik heb ik de redenen meestal reeds vermeld, het waarom is niet belangrijk. Zomin als het belangrijk is waarom je het behang eerst moet snijden door alle rollen op een bepaalde manier op elkaar te leggen en dan pas moet gaan insmeren enz. Dat is Op zichzelf natuurlijk niet noodzakelijk, maar daardoor werkt u beter. Gaat u vragen naar het waarom, dan verspilt u zoveel tijd, dat u de kamer niet kunt behangen.

Bij het occultisme is het zo, dat een mens, die een bepaalde taak wil vervullen en zich te veel in de theorie verdiept, juist hierdoor zich het bereiken van een resultaat onmogelijk maakt.

Er zijn veel mensen die zeggen: Ja, maar het zijn toch wetenschappen. Het occultisme is een wetenschap, inderdaad. Maar de wetenschap, die wij nodig hebben is de toegepaste wetenschap. Om een aspirine te slikken als je hoofdpijn hebt, behoef je niet te weten hoe dit product voor de eerste maal bij Bayer word vervaardigd en waaruit. Het is voldoende te weten hoe het te gebruiken. Dat is nu met occultisme het meest belangrijke en zeker in deze tijd.

De oproerige tendensen van deze dagen zijn u allen zo langzamerhand wel duidelijk geworden. En dat er heel veel vreemde dingen aan het gebeuren zijn en er nog meer gaat gebeuren, ach, dat kan een kind wel zien. Wat hebben we dus nodig?

We hebben een middel nodig, waardoor onze bereikingen op velerlei terreinen net iets méér worden dan we normaal zouden kunnen doen. De mens van vandaag moet in staat zijn een zekere overprestatie te leveren. Degeen, die normaal gelooft, moet in staat zijn dit geloof juist dat kleine tikkeltje meer te geven, waardoor het voor hem een concrete beleving en van betekenis wordt op aarde. Niet alleen een theorie of een geesteshouding, maar iets wat resultaten brengt. Dit beetje bereikt u met occultisme, geloof me. En de eenvoudige manier, waarop u al die dingen kunt proberen, geeft u ook de aanwijzing: hoe.

Het is eenvoudig: probeer het. Als u denkt dat het nodig is, probeer het. Zeg niet: Dat kan ik alleen, als de geest mij helpt. Zeg tegen uzelf: Als het Gods wil is, dan kan ik het.

Vraag uzelf ook niet af, of een bepaalde methode beter zou zijn dan een andere, want degenen, die over de verschillende methoden twisten, laten meestal het punt van handelen voorbijgaan. Neem de methode, die u op dit ogenblik erkent als de juiste. Handel daarnaar. Later kunt u het gevolg dan desnoods nog iets corrigeren.

Onthoud, dat de hele wereld in deze tijd erg negatief is. Dat negatieve kunnen we niet zozeer beschrijven als een wil ten kwade, maar eerder als een onvermogen om op te houden; een soort stuurloosheid. U zult zelf in vele gevallen ook daarin gevangen worden. Maar het occultisme geeft u de mogelijkheid er even uit te trekken, al is het maar door de gecontroleerde slaap en eventueel de uittreding.

Het occultisme geeft u de mogelijkheid om uw vermogens, uw eigen krachten te vergroten. U kunt uw sleur doorbreken. U bent er niet aan gebonden. En zelfs wanneer de natuur, de krachten van de kosmos rond u op een wijze optreden, die eigenlijk niet aanvaardbaar is, dan zult u erkennen dat u door uzelf innerlijk te veranderen niet alleen de zaak aan kunt maar meer; dat u er iets mee kunt bereiken.

Er gebeurt niets voor niets, ook niet in deze dagen. De occultist weet dat wat er gebeurt mede door de geestelijke kracht daarachter een doel heeft. Door het doel te erkennen kan hij in vele gevallen zichzelf a.h.w. dichter bij zijn doel brengen. De wereld is er niet om te ondergaan. De wereld is er om geloofd en beheerst te worden. Zuiver stoffelijk word je door de wereld gedomineerd. Je kunt wel bepaalde dingen overwinnen, maar nooit alles. Geestelijk echter word je niet gedomineerd. Geestelijk heb je de vrijheid, die alleen wordt beperkt door je eigen bewustzijn en je band net de lichtende kracht. Daardoor kun je langs de geestelijke weg de vrijheid verwerven, die zuiver materieel niet te verwezenlijken is.

En dan een laatste waarschuwing: Onconventionaliteit is in deze dagen een mode geworden. Maar niet-conventioneel zijn betekent nog niet tegen de conventie ingaan. Iemand, die aan occultisme doet, is wel eens geneigd om al het andere daarvoor te vergeten. Wanneer wij

echter de krachten, die wij gebruiken, datgene wat wij zijn, onze vrijheid van leven en streven, dat beetje meer dat wij hebben gebruiken in een zo groot mogelijke overeenstemming met de heersende conventie, dan bereiken wij een maximum aan resultaat. Het is verkeerd weerstanden op te roepen. En wat dat betreft willen wij nog een kleine tip geven aan degenen, die zich misschien wel eens met magie bezighouden.

Spreek nooit kwaad van de duivel. Want als deze geest dan al een boze geest is (in feite de representant voor vormen van bestaan, die geestelijk en anderszins tegengericht zijn aan het menselijke) en wij gaan daar bang voor worden, we gaan daarop schelden, we gaan haar afwijzen of verbannen, dan weten we dat zo tot op zekere hoogte naar ons toekomt. Dat heeft alleen zin, indien we b.v. een zeer bepaalde plaats tijdelijk moeten beveiligen. Dan moeten we die geesten zeggen: Blijf weg. Maar laten we het dan toch nog beleefd doen. Wees vriendelijk tegen de duivel, maar dien God. Dat is het best wat ik u kan zeggen.

In deze dagen zult u heel vaak ontdekken, dat er veel kwaad is; en u bent dan geneigd om maar te veroordelen. Maar hoe harder u veroordeelt, des te meer het kwaad opkomt. (Misschien zijn de mensen, die bij de vorige verkiezing over neo-nascisme hebben gesproken daarvan bij deze verkiezing wel overtuigd.) Zijn we echter vriendelijk, eerlijk niet neerbuigend of een beetje slinks als wij proberen werkelijk vriendelijk te zijn - en aanvaarden wij God -als onze eigen waarheid, als onze kracht, ons innerlijk leidsnoer, dan zullen wij weinig weerstanden wekken. Wij zullen dus minder kracht verspillen aan het onnodig bestrijden van het kwade of het niet-aanvaardbare onder de mensen b.v. of in de geest en wij zullen energie overhouden om het positieve te bereiken.

Deze raad is eigenlijk niet helemaal occult. U kunt haar in het dagelijks leven ook gebruiken.

Als u een zieke wilt genezen, richt u dan niet tegen de ziekte, probeer niet de ziekte te vernietigen, maar tracht de gezondheid in zoverre te vergroten dat de ziekte onmogelijk wordt. Bij kanker kunt u proberen het kankergezwel te vernietigen. Het zal u echter zelden gelukken. Maar u kunt proberen het omringende weefsel te versterken en dan ontstaat er een inkapseling. Op den duur kan dan de kanker regressief worden, zo gaat in omvang teruglopen en verliest haar vermogen tot snelle uitzaaiing wat haar grootste gevaar is. En dat kunt u met betrekkelijk weinig moeite soms doen. U hebt er tijd voor nodig, natuurlijk. Maar ook hier; wees vriendelijk voor de duivel.

Als wij een kwade geest op ons zien afkomen en wij gaan die geest uitdrijven, dan dwingen wij eigenlijk een strijd af, die misschien niet nodig is. Wij erkennen dat de ander er is en richten ons op het eigen doel en vergeten hem daardoor. Dan moet de geest kracht verspillen om ons allereerst aan te roepen en eventueel aan te vallen. En dat maakt ons veel sterker.

Bij uittredingen is het precies hetzelfde. Angst, onverschillig voor welke schrikvorm, voor welke gestalte of deel van je eigen wezen en ook, kan alleen worden verdreven door te zeggen. Ik erken het niet. Ik keer terug naar mijn eigen lichaam. Probeer het te weerstaan. Als je eenmaal bang bent, heeft het geen zin. Dan ben je in 9 van de 10 gevallen eraan onderworpen. Maar ga uit van het denkbeeld, dat niets zo verschrikkelijk is, of de kracht Gods is groot genoeg om die verschrikking teniet te doen. Voel u veilig in die kracht en ik garandeer u dat u door de meest duistere sfeer kunt gaan, zonder dat één kracht, demon of dolende geest u ook maar kan beroeren.

Het is allemaal een vorm van mentaliteit. Dat is een training, die u ook in het dagelijks leven kunt doorvoeren. Keur nooit iets af. Zoek het goede, dat u goedkeurt en negeer het kwade voor zover mogelijk. Pas als het u aanvalt, dus als het zelf agressief is, stel er een grens aan. Probeer het niet te vernietigen of uit te roeien. Door op deze manier te reageren bereikt u de beste resultaten.

U ziet, het is vanavond wel een varia-rubriek geworden. Toch hoop ik, dat degenen onder u, die de lessen nog eens herlezen, tot de ontdekking zullen komen dat de enkele punten u gegeven nog duidelijker maken hoe men in de praktijk met het occultisme moet werken.

SPIRITISME

(De verhouding tussen geest en wereld)

In de wereld van het spiritisme bestaan vele misvattingen. De denkbeelden van de mens omtrent de wereld van de geest zijn over het algemeen ontleend aan oude hemellegenden, aan voorstellingen uit de oude, Hindoe-wereld en daarnaast in zeer beperkte mate aan de eigen interpretatie, zoals deze pleegt te resulteren aan de hand van uittreding, die in de hersenen wordt verwerkt tot een beeld van een wereld, die zeer aan de eigen wereld nabij komt.

Daar u zich bezighoudt met allerlei occulte verschijnselen en wetenschappen is het misschien interessant na te gaan welke verschillende mogelijkheden er zijn voor de verhouding tussen stof en geest, wat de geestelijke wereld in feite wil, als ze zich tot de aarde wendt en ook omgekeerd: wat de wereld der mensen kan verwachten van de geest, als ze zich tot die geest wil richten.

De wereld van de geest is met die van de mensen niet te vergelijken. -Het is een wereld, waarin denkbeelden een rol spelen en waarin, men als mens vele verschillende werelden zou menen te onderkennen, zonder dat van een feitelijke grens sprake is. De geest zelf kan worden gerangschikt in een aantal groeperingen.

Allereerst de groepering van de geest, die zich tot de mensheid op aarde richt met een eigen doel. Er zijn zeer veel geesten, die de mensen wel helpen, maar in een zekere zelfzuchtigheid. Het is een ruilhandel. Indien een mens van dergelijke entiteiten gebruik maakt of hun diensten aanvaardt, dan zal hij daarvoor met energie om ook vaak met een hem opgelegde emotie moeten betalen.

De tweede groepering van geesten heeft een belangstelling, die meer op de totaliteit van de mensheid is gericht, waartoe de geest krachtens haar vroeger bestaan als mens in de stof dus pleegt te behoren. Haar belangstelling is niet gericht op de eenling en zijn persoonlijk bestaan, maar eerder op een totaliteit, waarin men zekere veranderingen tot stand wenst te brengen. Onder deze entiteiten kunnen er zijn, die uitgaan van een zuiver religieuze groepering, een zuiver religieuze denkwijze. Anderen proberen gegevens te verstrekken, bepaalde esoterische lessen en inwijdingen te geven of zelfs maar de mens te overtuigen van het bestaan van een andere wereld.

Daarnaast vinden - ook behorend tot deze groep - degenen, die zich niet tot de mens zelf richten, maar die trachten het menselijk milieu te handhaven of eventueel te veranderen. Zij zijn degenen, die met de mensheid experimenteren; en daar de geest op vele lagere levende wezens invloed kan hebben, zal men op aarde de condities vaak kunnen aanpassen aan de wens, die men als geest koestert.

Deze geesten stellen in feite de mensheid voor bepaalde problemen, waarvoor zij weten dat er een oplossing door de mensheid voor. gevonden kan worden. Misschien kunt u hier denken aan de intelligentie-test van een rat in een kooitje, die door een doolhof moet lopen om bij haar voedsel te komen. Maar dan met dit verschil dat de mens, die eenmaal een weg heeft geleerd, voortaan vrij is om die weg te gaan; ze wordt niet gewijzigd. Wanneer hij dat doel wil bereiken, zal hij die weg dus altijd kunnen gaan. Het is voor hem een bereiking.

Er zijn ook entiteiten in de geestelijke wereld, die absoluut geen interesse meer hebben voor de wereld en de mensheid als zodanig. Zij trachten zich een voorstelling van het heelal te vormen. Hun belangstelling is het best te vergelijken met die van een wetenschapsman, die onderzoekt omwille van de gegevens en pas in de tweede plaats denkt aan het eventuele nut, dat eruit kan worden getrokken.

Daarboven vinden wij dan entiteiten, die eigenlijk los staan van alle gerichtheid en materiele belangstelling, die zich geheel richten op de eigen wereld. En daar komen we op een terrein,

waarmee men als mens geen contact meer zal krijgen, ook niet via het spiritisme of een andere methodiek, zodat wij deze van hieraf buiten beschouwing zullen laten.

Verder kunnen wij nagaan wat de relatie van de mens tot de geest is. En dan blijkt harmonie bepalend te zijn voor een contact tussen mens en geest. Maar wat is harmonie?

Harmonie kan een gelijkheid van denken zijn. Het kan een gelijkheid van voelen zijn. Het kan ook een totale wederkerige overgave betekenen. Er is geen definitieve uitdrukking voor te vinden. Wij stellen daarom. Wanneer er sprake is van een volledige aanvaarding, krijgen wij een verschijnsel dat eigenlijk niet meer spiritistisch is omdat de geest concreet in de wereld kan optreden, al dan niet via het lichaam of de krachten van de mens, waarmee zij harmonisch is; terwijl de mens op zijn beurt de krachten kan ontvangen uit de geestelijke wereld en deze voor een groot gedeelte zal kunnen omzetten in voor hem belangrijke zenuwkracht in andere energieën.

Deze contacten met entiteiten kunnen liggen op een laag of op een hoog vlak. Het lage vlak houdt in, dat men als geest b.v. terughunkert naar bepaalde stoffelijke ervaringen. Om deze ervaringen te kunnen opdoen, zoekt men een sterke gebondenheid te bereiken met een persoon op aarde, die dan de daad stelt, waarvan de essentie a.h.w. door de entiteit wordt opgenomen. Deze kunnen wij misschien vergelijken met de bloedzuiger. De bloedzuiger immers wacht tot de mens of het dier door zijn voedsel en al wat erbij komt zichzelf heeft versterkt, zodat het aanwezige bloed gezond en rijk is en neemt dan het verwerkte levenssap tot zich. Het is een vorm van parasiteren; en die komen we veel tegen. Omdat een dergelijk parasiteren niet altijd mogelijk is, ontstaat er vaak een vorm van symbiotische samenwerking, waarbij de geest bepaalde inspiraties of een zekere erkenning of een zekere overheersing over medemensen presteert via de persoon, zodat deze prettiger leeft, terwijl aan de andere kant de geest door het leven van die mens voor zich weer bepaalde belangrijke energieën verkrijgt.

Dit kan zeer negatief zijn. Bijvoorbeeld mensen, die gedreven worden tot het gebruik van opiaten, het doen van alle-hande domme, dwaze, menselijke dingen, zoals dronkenschap. Het kan liggen op een niveau, waarbij een intellectuele aanvulling over en weer ontstaat; en dat ligt dan alweer wat beter. We kunnen het zelfs zover krijgen, dat er sprake is van een zodanige geestelijke harmonie, dat er eigenlijk geen lichamelijke geen materiele beïnvloeding meer geschiedt, maar dat de ervaring als het ware, wordt aangevuld door een geestelijk beleven, waarbij dat, wat de mens dan zijn lering noemt (in feite een uitwisseling van gegevens), plaatsvindt in wat men een sfeer pleegt te noemen.

Daarboven kennen wij degenen die contactpunten zoeken. Voor de bovengenoemde punten is er wel een volledige harmonie en een volledige wederkerige aanvaarding noodzakelijk. Maar op het ogenblik, dat de geest zich een doel heeft gesteld, dat niet meer op haarzelf alleen is gericht, maar dat is gericht op b.v. het onderwijzen van de mensheid of het veranderen van het milieu van de mensheid zal één punt van harmonie voldoende zijn. Dan kan een emotionele harmonie voldoende zijn, zonder dat er verder iets bestaat en is toch het contact geest - stof mogelijk.

Wij zullen verder zien, dat de mogelijkheid bestaat om verstandelijke harmonieën te hebben. Meestal resulteert dit eerder in een inspiratie dan in een directe inwerking van de geest, die kenbaar is. Toch zien wij op deze wijze zelfs ook de z.g. beheersing van de materie ontstaan, zoals b.v. een David Hume tot stand heeft gebracht in zijn tijd. Deze transporten, levitaties e.d. zijn weliswaar gebaseerd op de fluidieke krachten van de mens zelf, maar zij kunnen gemakkelijker beheerst en geregeld worden door een entiteit, die daarmee weer de voor zich belangrijke probleemstelling bij de mensen bereikt, of misschien - wat ook mogelijk is - voor zich een noodzakelijke wijziging van milieu voor bepaalde mensen verzorgt, waaruit weer een invloed op anderen wordt verwacht.

Nu zijn er verschillende verschijnselen van samenwerking en hulp, die heel eigenaardige beelden hebben opgeroepen bij de mensen. Er zijn b.v. geestelijke krachten, die op aarde genezing brengen. Zij krijgen daarvoor ook iets. Zij krijgen daarvoor een zekere dankbaarheid, een zekere verbondenheid. Die entiteiten zijn over het algemeen niet zo buitengewoon lang geleden overgegaan. Zij worden heel vaak voorgesteld als de z.g. Indian scouts, Indiaanse

verkenneren. Deze voorstelling is dus geheel uit den vreemde overgenomen. Zij is afkomstig uit Engeland, waar men vroeger Indianen heeft gehad. Deze Indianen hebben een grote indruk gemaakt en daarom denkt men bij het wonder aan de Indiaanse medicijnmannen, die zich zelfs aan het hof van koningin Elisabeth hebben kunnen voorstellen.

Nu moet u zich goed realiseren, dat een entiteit vaak als Indian scout wordt aangediend, zonder het te zijn. Of dat een dergelijke entiteit zich voor helderziende waarneming manifesteert als een Indian scout; maar nu één die uit een boek, van een plaatje is weggewandeld. Niet een reele mens. Het is een voorstelling.

De geest zal, vooral in dergelijke gevallen van samenwerking, proberen te beantwoorden aan de voorstelling van de mens. Het beeld van het ego is immers niet zo belangrijk, als men maar in zijn arbeid die harmonie, dat contact kan bereiken. Dit impliceert weer, dat zeer veel entiteiten om dit punt van contact te vinden en te versterken zich uitgeven voor iets, wat ze absoluut niet zijn. Dan zegt misschien een heel eenvoudige lekenprediker van het Leger des Heils op een gegeven ogenblik op een seance: "Ik ben Thomas van Aquino." En hij begint dan een hele leerstelling op te bouwen. Want, zo denkt hij, de mensen horen graag iemand die voornaam is; en heel vaak gelukt dat zo'n geest. Dan kan hij controle van een bepaalde groep worden. Hij kan dus invloed gaan uitoefenen en ook zijn eigen meningen spuien.

Er zijn zelfs entiteiten, die a.h.w. maskerade-kunstenaars zijn. Zij komen eerst in de gestalte van Julius Caesar, dan als Antonius, nog eens als Brutus in dan weer als Nero. Daarna komen zij als Napoleon of Josephine om ton slotte terug te keren als de heer Gerritsen of Jansen, een slager uit de Achterhoek. In al deze vormen is dezelfde entiteit aan het woord. En het vreemde is, dat deze entiteit eigenlijk probeert een toneelspel op te voeren, dat voor de toeschouwers of toehoorders een emotionele binding teweeg brengt. want zo iemand zoekt de emoties van de mens. Hij bespeelt dus de emoties, zoals de harpist een harp, hier een snaar aanslaan en daar één, zo een melodie vormend. Die melodie kan voor de geest bevredigend zijn en misschien ook doelgericht op de mens zelf. Dat is echter secundair.

U zult begrijpen, dat wij naast de geestelijke wereld de wereld van de astrale materie, van de astrale mogelijkheden hebben. Daarin kent men allerhande gedachtenvormen. Maar wat de meeste mensen niet weten is, dat daarin onnoemelijk veel dierenzielen nog langere tijd een gestalte kunnen behouden. Een dier is nl. een wezen, dat zich zeer sterk gewend aan zijn jachtgebied of zijn omgeving. Deze gebondenheid is vaak zo sterk, dat het dier zijn bewustzijn zolang het functioneert, gebruikt om zich op dat oude terrein te manifesteren. Maar de binding met het milieu wordt steeds vager en er komt een ogenblik, waarop dat dier zich niet meer getrokken voelt tot de omgeving of de plaats, maar tot datgene, wat voor hem de representant is voor de sfeer, de gevoelswereld ervan. En dan ziet u op een seance opeens een of andere aap opduiken misschien. Apen voelen zich bij mensen graag thuis. Honden en katten eveneens. Paarden komen minder voor, maar ze zijn ook nog wel aan de mens gebonden.

In de natuur zult u heel vaak de spookbeelden zien van b.v. de grote jagers zowel onder de vogels als onder de roofdieren. De werkelijke jager ziet u als een spookwezen op zijn eigen terrein terugkeren. Hot is een astrale vorm. Deze verbleekt na enige tijd. Mensen, die manifestaties daarvan zien, begrijpen vaak niet dat hot een diergeest is. En zo komt het voor, dat dergelijke astrale dierwezens worden vereerd door primitieven of misschien door de een of andere groep van verkeerd gerichte occultisten, (ergens in Engeland en in Duitsland kont dat voor, ook in Frankrijk) en waarbij men gaat zeggen: Dit wezen is een godheid. Zij geven daardoor het dier de kracht, die energie in een beperkte mate van vergroot bewustzijn door de gedachten, die ze daarin leggen. Zo komt dus een zeer complex wezen tot stand, dat een dierziel hoeft (het is dus een bezielde entiteit en daardoor niet berekenbaar), waarin zoveel menselijke capaciteiten en mogelijkheden zijn gelegd, dat vandaaruit een zekere macht wordt ontwikkeld. Dat zijn soms de afgoden. Het zijn ook wil eens de geleiders van bepaalde groepen. Van dergelijke wezens kan men zeggen: Ze zijn absoluut niet systematisch en meestal zeer sterk wisselend in hun belangstelling en in vermogens.

Deze wezens kunnen ook bijdragen tot genezing. Zij kunnen bepaalde wonderen verrichten en vooral bij z.g. kabinet-seances (waarbij de trompet rondgaat, de tamboerijn rinkelt en

stemmen uit het duister spreken, de directe stem) kunnen vaak - niet altijd - bepaalde dieren uit de geest, die op de een of ander manier astraal nog kracht toegevoerd krijgen, daarbij worden betrokken.

Sommige wezens worden beschreven als elementaire dienaren. U kunt daarvan voorbeelden vinden in b.v. Het leven van Helene Blavatsky. U moet u voorstellen, dat dit geen zuiver natuurgeesten zijn. Dit zijn dier-entiteiten, die tijdens of na de overgang ergens in een gedachtenwereld verstrikt zijn geraakt. Vandaar ook hun zeer beperkte intelligentie

Verder hebben wij in de wereld van de geest natuurlijk te maken met gemeenschappen. Een gemeenschap kan een volk maken, een stad stichten. Zo kan een vereniging oprichten, een godsdienst stichten. Dat is in de wereld van de geest precies zo. Op het moment, dat elke geest de andere kan begrijpen, dat een bindende factor, een samenwerking mogelijk is, ontstaat er een geheel. Een dergelijk geheel kan zich manifesteren in een persoonlijkheid, die echter door zeer vele verschillende entiteiten wordt gedragen.

Dan kunnen wij ons b.v. een mens voorstellen als Victor Hugo of andere groten. Deze wordt de spreekbuis van een bepaalde geestelijke groep. Deze entiteit komt steeds weer, maar het is niet dezelfde persoon. Het is het masker (de gedaante), waarin de groep zich uit. Daarbij geldt over het algemeen:

Naarmate er minder maskers worden gebruikt, kan worden aangenomen dat de groep in zichzelf - hoe groot zij ook is - in haar denken sterker beperkt en gericht is; zij is eenzijdig. Wordt het aantal maskers, dat wordt gepresenteerd, groter, dan zien wij vanzelf dat ook de belangstelling meeromvattend is. Tevens zien wij dat persoonlijkheden kunnen optreden als representanten van een dergelijke groep. Hier gaan de bindingen dus niet meer uit van het weergeven van de gedachten van de groep, zoals bij de maskers die ik u heb genoemd, maar er komt een werkelijke persoonlijkheid die op aarde heeft geleefd, met enkele van haar eigenschappen misschien, met iets van haar uiterlijk en deze presenteert zich, geeft haar eigen visie en mening weer, maar op een zodanige wijze, dat daarmee het doel wordt gediend van de grote groepering, waartoe zij behoort. Het is dus een weergeven van een eigen visie. Het is alsof een gaullist praat over De Gaulle.

Nu is er in het spiritisme de neiging om de geest te verheerlijken. De geest kan niet verheerlijkt worden. Zij is niet méér dan een mens. Zij is anders dan een mens. Haar wereld is een andere dan de menselijke. De mogelijkheid om zich te doen gelden vanuit de geestelijke wereld is geheel anders dan vanuit de menselijke wereld. Vergelijkt u dus niet in belangrijkheid maar in stand- en gezichtspunt. Een mens die neerkijkt op een mierenest en een mier, die in het mierenest rondkijkt. Twee, die in een verschillende wereld leven, zien dezelfde wereld. Zo ziet de geest de wereld van de mens op een andere wijze. In bepaalde gevallen overziet zij de dingen meer en zal zij voor de mens belangrijke details eenvoudig over het hoofd zien; die kán zij niet zien. Het resultaat is, dat er een verschuiving van accent ontstaat.

Als een geest iets meedeelt over de wereld.(zoals b.v. de Orde doet in verschillende van haar prognosen), dan geeft zij wel degelijk iets aan wat ze overziet. Het is een realiteit. Maar omdat deze realiteit van uit een geestelijk standpunt is gezien, is zij voor de mens onjuist georiënteerd. Het klopt wel, maar het klopt niet helemaal. De mens ziet de zaak anders. Resultaat: heel eenvoudig, dat de mensen aan de ene kant menen te mogen rekenen op hetgeen de geest overziet, zonder dat het concrete waar is en aan de andere kant de geest de mens vaak dingen belooft of zegt, die wel waar zijn en die wel uitkomen, maar op een heel andere manier dan de mens dit verwacht. Voorbeeld: Er is iemand, die een lot in een loterij heeft gekocht. Nu komt de geest en zegt. 'U zult een hoofdprijs winnen.' Het lot is een niet! En de mens zegt. "De geest is gek." Maar de geest bedoelde niet het lot. Zij bedoelde het meisje dat die mens heeft ontmoet. Als u dat zo ziet, dan zult u begrijpen hoezeer de opvattingen eigenlijk uiteenlopen. En daarom is het in het spiritisme zeer belangrijk, dat men de fenomenen niet alleen menselijk ontleedt, naar dat men zo gaat zien in hun betekenis. Dat men gaat begrijpen, dat het een contact is tussen twee werelden, die op zoveel manier verschillen, dat een vergelijking maken tussen deze beide eenvoudig onmogelijk is.

Een tweede punt. Men moet begrijpen, dat men van het spiritisme geen godsdienst kan maken. Men kan het gebruiken als een middel om God te erkennen, dat is waar. Maar de goede God is wat anders dan de geest. De mens, die de wereld van de geest te veel gaat vereren en verheerlijken, zal daardoor eerder verderaf komen te staan van de goddelijke waarheid dan dat hij daar dichterbij komt. Hij moet wat de geest is en wat zij geeft zien als iets, wat hij zelf moet nagaan, of er iets mee te doen valt. De geest zal dan ook in heel weinig gevallen volledig concreet zijn.

Er zijn gevallen dat de geest u precies zegt: Dit en dat en zus en zo moet u doen. Maar als dat wordt gezegd, dan bestaat daarvoor een materieel doel. dat zelfzuchtig is. Het is geen poging tot lering of verbetering, maar alleen om voor zich een bepaald effect of een voldoening te bereiken.

Als de geest u gegevens moet geven, dan doet zij dat altijd zo, dat u daar zelf mee moet vechten. Men kan van elke geest, die het eerlijk meent met de wereld, zeggen dat zij ergens een beetje vaag is. Ze is niet scherp omlind. Ze is nieuw, anders. En juist omdat dat het geval is, zeggen de mensen vaak: Ja, maar de geest kan niet beantwoorden aan mijn eisen. Dat kan die geest inderdaad niet. Zij kan wel haar waarheid zeggen. Maar wat goed eten is voor de krokodil is nog lang niet altijd goed voor M. Pierre Dubois. En wat goed is voor M. Pierre Dubois is misschien absoluut ontoereikend voor een engel. Er zijn verschillen.

Men kan wel zeggen; Een goed dieet moet dit en dat inhouden. Maar men kan niet zeggen: Dan moet je dus dit en dat eten. Men kan zeggen; Er zijn twintig wegen, die alle voeren van Den Haag naar Parijs. Maar wie kan u zeggen wat voor u de goede weg is. Dat ligt er aan hoe u gaat; per trein, auto, motor of te voet. Wat zijn uw vermogens? Kunt u op een drukke weg rijden of alleen maar op een stille weg. Dat zijn allemaal dingen, die u zelf weet. Er kan geen beste weg zijn. Er kunnen alleen twintig wegen zijn. En dan kan men zeggen: Parijs ligt in die richting, zoek zelf een weg uit. Men moet dus niet verwachten, dat de geest in staat is do menselijke wereld a.h.w. de voorschriften te geven, waarpe ze iets kan presteren.

Er is nog iets anders. Wanneer op het ogenblik een geestelijke entiteit een daad stelt op aarde, ontstaat er een intieme verbondenheid, een soort geestelijke liaison met deze mens, die niet zo gemakkelijk kan worden verbroken. Als men u de juiste termen geeft voor een wetenschappelijk onderzoek, voor een geestelijk of magisch bereiken, dan is daarmee een geestelijke band geschapen; en indien u daarvan gebruikmaakt, is dat een verbinding, die niet gemakkelijk meer los te maken is. Het is als bij een bloedtransfusie, waarbij de naald is ingebracht in de ader en men daaraan niet kan ontkomen zonder veel pijn, last en misschien gevaar. Daarop zal menige geest zich op een afstand houden en het zijn vooral de dwaze geesten, die dergelijke bindingen tot stand proberen te brengen.

Als ik dit alles mag samenvatten, zou ik willen zeggen: Men moet begrijpen, dat de wereld van de geest niet vergelijkbaar is met de wereld der mensen. Dat alle vergelijkingen in zich een zekere onjuistheid bevatten. Men moet begrijpen, dat de geest niet kan zijn, zoals zij zou willen; dat zij daarbij de mens soms als middel gebruikt en de mens soms een weg aangeeft. Maar de mens, die werkelijk een contact met de geest wil hebben, zal in staat moeten zijn bewust met zijn geestelijke voertuigen in de sfeer van de geest te treden. Daar kan hij leven en zien als die geest en kan hij voldoende begrip (geen voorstelling) ervan meenemen om te weten wat die geest op aarde zou willen en kunnen. Dan is er een samenwerking mogelijk en dan is de binding ook niet meer zo fataal. Maar zolang de mens wacht op de geest, die iets zal geven, blijft er een hiaat.

De voorstelling, die men van de geest maakt, is gebaseerd op het wensleven, de wensdroom van de mens; niet op een werkelijkheid die bestaat. Achter de beelden, die de mens zich bouwt, bestaat een werkelijke geestelijke wereld. Maar om deze wereld a.h.w. te maken tot een wereld van zoetheid, braafheid, orgelmuziek en mooie tuinen, is ergens irreëel. Zo is die wereld niet werkelijk. Op het ogenblik, dat de mens zijn wensdroom projecteert op de wereld van de geest, zullen de reacties uit die wereld voor hem onvoldoende en teleurstellend zijn en zal hij of van de werkelijkheid vervreemden of in de werkelijkheid die geest gaan afwijzen. Alleen begrip voor de gelijkwaardigheid kan helpen.

Alle waarden, die in de wereld van de geest bestaan, kunnen in een andere vorm en op een andere wijze in de mensheid eveneens bestaan. De mens is niet kleiner dan de geest. Hij kan - maar op zijn eigen wijze in zijn leven precies zoveel zijn en betekenen als elke geest, die contact opneemt met de wereld. Het heeft dus geen zin een Meester te vereren. Het heeft geen zin een gids of geleider boven alles te stellen. Men moet begrijpen: de gunstigste vorm is een symbiose, waarbij men elkaar nodig heeft, maar ook zeggenschap heeft.

Elke absolute onderwerping aan geest en geestelijke leiding zonder meer is kwaad, dwaas en dom. Alleen een bewust gebruikmaken van de waarden van de geest is voor de mens aanvaardbaar. En als men uit eigen verantwoordelijkheid en met begrip handelt en de leiding van de geest beschouwt als een welwillend commentaar waardoor een verbetering in eigen resultaat is te bereiken, dan zal men ontdekken, dat de Meester, die eens zijn leven heeft gedomineerd, plotseling een heel handige kruiwagen is om de boodschappen thuis te brengen. En dan kan men veel bereiken. Wie zich onderwerpt, begraaft zichzelf geestelijk. Hij wordt er niet beter van.

Weest u er wel van bewust, dat het spiritistisch experiment op zich, behalve misschien een onderzoek van de parapsychologische mogelijkheden, betrekkelijk weinig te zeggen heeft. Het kan alleen gaan om de persoonlijke betekenis en inhoud, die men aan deze dingen ontleent. En wanneer de mens daarin geen voldoende waarden voor zich ontvangt, doet hij er beter aan om naar de een of andere school te gaan en daar wat te leren wat hij kan gebruiken.

Ik geloof, dat ik daarmee iets van de relatie tussen mens en geest heb kunnen weergeven. Ik ben ervan overtuigd dat degenen, die aanhangers zijn van het spiritisme het mij niet kwalijk zullen nemen dat ik hier die feiten heb geponeerd. Deze feiten stroken misschien niet met wat u graag zoudt willen, maar het is de werkelijkheid. Accepteer die werkelijkheid en uw spiritisme krijgt waarde en betekenis. Verwerp haar en u zult ontdekken, dat u zowel nu als later meer schade ondervindt dan goed.

LES 10 - OCCULTE ACHTERGRONDEN

Het begrip van het ontstaan van het leven zelf in de wereld, in de maatschappij, is van groot belang om te begrijpen, waaruit eigenlijk al die z.g. geheimzinnige en duistere menselijke eigenschappen en mogelijkheden zijn voortgekomen. Wilt u echter op praktische wijze occult streven, dan kunt u soms met een minder uitgebreide voorlichting toch nog heel wat van uw eigen mogelijkheden vinden én omzetten in een voor u bruikbare werkelijkheid. Als wij de achtergrond allereerst in onszelf proberen te vinden, mogen wij dit nooit vergeten.

De mens is in zijn ontwikkeling op aarde stoffelijk gezien een afstammeling van het eencellig wezen. Hij zal in zijn wording binnen het moederlichaam praktisch alle fasen van eencellige en meercellige wezens doorlopen. Hij komt in stadia, waarin hij doet denken aan de vis, de amphibie en ten slotte aan de vertebraten. De geboorte van de mens is dus de recapitulatie van het verleden.

Die recapitulatie in de materie heeft geestelijk heel eigenaardige gevolgen. De geest nl. bestaat ook al heel lang; langer dan de aarde en langer dan de mensheid. Wanneer die geest actief is gaan deelnemen aan een bestaan in stoffelijke begrensde werelden, ach, dat kan men nooit met zekerheid zeggen, want een werkelijk vaste tijdmaatstaf is er nu eenmaal niet; en zelfs de perioden, die men stoffelijk berekent, kan men geestelijk op heel verschillende manieren interpreteren. Maar zeker is wel, dat de menselijke geest in het verleden ergens contact heeft gehad met de zeer beperkte wezens (eencellige en meercellige), dat zij ongetwijfeld langs de een of andere weg heeft kennis gemaakt met plantaardig leven, maar ook met het leven van de waterbewoners, de vissen, de amphibieën, de koudbloedigen, de warmbloedigen. Kortom, wanneer zo'n fase herbeleefd wordt, kan er in de geest worden gewekt wat in die fase de hoofdeigenschap van het ego was.

Nu denkt u misschien, dat dat voor een eencellig wezen niet zo bijzonder is. Maar het eencellig wezen berust in zijn reactie op de omgeving, veel minder dan een mens ooit zal kunnen doen, op wat wij zintuiglijkheid noemen. Het berust in zijn benadering van problemen op instinct (een drangverschijnsel) plus sensitiviteit; een algehele gevoeligheid voor de omgeving, die nergens is gecentraliseerd, maar die desalniettemin voorkeuren schept. Dit kan dan in het menselijk instinct worden verankerd, want die geestelijke ontwikkeling zal in de geest worden erkend en worden meeverwerkt in haar langzame eenwording met het wordend menselijk lichaam.

Als wij denken aan b.v. de amphibieën, dan denken wij aan verschillende werelden: het wisselen tussen de vloeibare wereld van de zeeën en de in die tijd misschien nog wat moerassige wereld van het vaste land en de atmosfeer. De tegenstelling maakt het voor een amphibie mogelijk zich in twee verschillende werelden te bewegen en dus te leven naar twee verschillende reeksen regels. De gedragsregels in het water zijn nu eenmaal anders dan die op het land.

Zo zal b.v. het magisch instinct van de mens door de vis bijzonder sterk naar voren komen. (Het is dan ook niet toevallig, dat vele oude goden der magie - denk, eens aan Dagon - eigenlijk zeegoden, vissengoden waren. En er zijn heel veel volkeren~ die zelfs nu nog bepaalde amuletten hebben en godheden, die ook in een visvorm wordt voor - gesteld.) De geest kan dus, indien ze zich 'n bepaalde fase weer realiseert wat ze is geweest, de eigenschappen die er in het menselijk lichaam op dat moment ook bestaan a.h.w. consolideren. Als het menselijk lichaam wordt geboren, ondergaat het enorme spanningen, waarbij de meer bewuste overdrachtsprocessen van de prenatale periode verloren gaan. Maar dat wil nog niet zeggen, dat de conditionering, die de geest kan vastleggen, ook teloor gaat.

Dit alles samengevat in enkele regels betekent het:

De geest bezit een ervaring, die zij niet onmiddellijk toegankelijk kan maken voor dat deel van de stof, dat haar persoonlijkheid tijdelijk verwerkelijkt. Zij kan echter tijdens de vorming van de materie zoveel van haar eigen ervaringen en herinneringen vastleggen in dit wordende lichaam, dat daardoor het geheel van haar ontwikkeling, voor zover die geestelijk bewust was, kan worden vastgelegd en tot uiting komt als een meestal niet verklaarbare eigenschap tijdens het menselijk bestaan.

U heeft nu begrepen, dat de voorgeschiedenis van de wereld, van de mensheid, ja, van het hele ontstaan van het Al belangrijk kan zijn om te verklaren hoe dit occultisme in elkaar zit. Er zijn natuurlijk heel veel mogelijkheden om daarop verder in te gaan. Op het ogenblik wil ik dat niet doen, want uit te leggen hoe de geestelijke reactie is van b.v. een bloem -die bestaat wel degelijk - of hoe de geestelijke-reactie is van een paard of een tijger heeft weinig nut, omdat de doorsnee-mens toch niet weet welke vormen nu toevallig de zijne zijn geweest en welke niet. Belangrijk is en blijft het, dat de eigenschappen die geestelijk reeds bestaan en die door ervaring in vele levens geestelijk verworven zijn in de materie kunnen worden uitgedrukt.

Nu is er echter nog een andere achtergrond. Ik zou dat de schuttingtechniek willen noemen. Het lichaam wordt nl. sterk geconditioneerd; en dat zal vooral in de eerste levensjaren sterk tot uiting komen. Dat wil zeggen: het leert bepaalde eigenschappen verloochenen, andere eigenschappen kanaliseren. Daar de z.g. redelijkheid, die laat ons zeggen te zeker van ongeveer 1800 af in de wereld de boventoon voert, tot een ontkennen van het paranormale (het occulte) komt, wordt het occulte en daarmee de eigen gevoeligheid, de eigen instinctieve ervaring der feiten onderdrukt.

Die onderdrukking ongedaan te maken is heel moeilijk. De methodiek, die daarvoor wordt gevolgd, is vaak het opbouwen van een filosofie, die niet op feiten is gebaseerd, maar die zoveel verstandelijke of pseudo-redelijke elementen samenbrengt, dat hierdoor de belemmering, die in de mens is ontstaan, wegvalt en de z.g. geheime of occulte krachten weer kunnen worden geaccepteerd.

De maatschappij zal altijd weer bepaalde coulissen optrekken. Toen de eerste mens het wiel uitvond, waren er ongetwijfeld vele wijze mannen die zeiden. Wat een nozem. Waarom nu geen slee? Waar hebben wij dat ronde ding voor nodig?" En zo blijft het altijd weer. Er zullen vele mensen zijn geweest, die misschien veel meer hadden kunnen uitvinden dan dat rad alleen, maar de maatschappij was er tegen. Het was een bedreiging van eigen zekerheid, eigen aanvaarding binnen de stam, binnen het volk of binnen de groep.

Zo is dus ook het vrijelijk denken eigenlijk sterk geconditioneerd. De geest zal, indien dat tijdens een leven gebeurt, daarvan ook bepaalde gewoonten overhouden. Dat wil niet zeggen, dat ze nu blind is voor alle andere mogelijkheden, maar doodgewoon dat ze bang is.

Er bestaan in de mens en dus ook in de geest angsten. Onbestemde, onredelijke angsten misschien, voortgekomen uit het gevoel: als ik dit of dat accepteer of doe, dan valt de achtergrond van mijn leven weg, dan heb ik geen zekerheid meer. Ook dit kan voor de geest vaak aanleiding zijn om de dan juist sterk aanwezige occulte mogelijkheden te verwerpen. Men zal misschien menen, dat men die gaven nastreeft. Maar dat nastreven ervan betekent het terzijde stellen van zekerheden en prompt belet men zichzelf te slagen. De mens is dus in dit opzicht wel heel erg complex.

En dan zijn we er nog niet, want de mens leeft op aarde. De aarde heeft een eigen uitstraling, een aura. Daarbinnen leeft de mens. Die aura is echter niet op alle punten volledig gelijk. Er zijn bepaalde gebieden waar kanker b.v. niet voorkomt. Er zijn ook gebieden waar t.b.c. niet voorkomt en waar t.b.c.-lijders betrekkelijk snel plegen te genezen. Maar er zijn gebieden op aarde waar bepaalde ziekteverschijnselen voortdurend voorkomen; niet uit de omstandigheden, maar uit het niets onverklaarbaar. Er zijn op deze wereld streken waar men alles tot in de puntjes hygiënisch kan doen, waar men alle insecten kan uitroeien en toch de ene infectieziekte na de andere ontstaat. Je weet niet waar vandaan. Dan zeg je: Het lijkt wel, of het in de lucht zit.

De aarde bepaalt dus voor een deel weer de lichamelijke reactie. De mens, die weet dat de aarde dit doet, kan zich daaraan deels onttrekken, anderzijds kan hij daarvan gebruikmaken.

De mens echter, die bang is om deze overheersing door een niet verder te benaderen natuur, aarde of godheid te aanvaarden, zal zichzelf ook van de mogelijkheid beroven om gebruik te maken van de mogelijkheden, welke de aarde geeft.

We zien dus eigenlijk, dat in elke mens de totale occulte geschiedenis reeds is neergeschreven. We zien, dat geestelijk bijna ieder mens alle mogelijkheden bezit, maar dat hij door zijn bewustzijn, door zijn scholing in het verleden en in het heden belemmeringen ondervindt bij elk verwezenlijken van dit occulte streven. En dan wordt de achtergrond wel wat helderder. Er komt wat meer licht.

Wij zouden dus eigenlijk moeten nagaan wat in de wereld van vandaag overeenstemt met een periode in het verleden, waarin een bepaalde vorm van de occulte wetenschappen werd beoefend. Tevens zouden we moeten nagaan wat in deze tijd daarvoor in de plaats is gekomen. En dat is betrekkelijk eenvoudig.

Als u b.v. zegt: 1500 en u denkt vooral aan Zuid-Europa, dan zegt u in wezen; alchemie. Alchemie wordt tot chemie. Chemie wordt tot atoomchemie. Dat is dus een ontwikkeling op één terrein.

In de alchemie waren er een aantal stoffelijke, maar ook zeer veel geestelijke mogelijkheden verborgen. De wetten van de chemie toepassen op geestelijke waarden maakt een gelijk inzicht in geestelijke waarden mogelijk. Kennis hebben van de atoomchemie en beseffen, dat de daar voorkomende reacties geestelijk op gelijke wijze kunnen optreden, maakt het mogelijk door te dringen in een gebied van occulte acties en reacties, waardoor onverklaarbare verschijnselen plotseling verklaarbaar worden en waardoor schijnbaar bandeloze en tomeloze krachten a.h.w. kunnen worden bestuurd met één pink. Die parallel veronderstelt dus eigenlijk twee dingen:

In de eerste plaats een erkenning van het denkproces. Want de alchemie, die eerder uit een bindingsgeloof, een bezielingsgeloof is voortgekomen, wordt tot chemie, tot een stoffelijke wetenschap. Maar in de tweede plaats mogen wij daaraan niet de filosofische achtergrond onttrokken.

Als wij denken aan de kerkelijke wetenschappen van de oude tempels (denk maar aan de bekende slang van Aesculapius, die in de tempels rondging om genezing te brengen, enz.), dan zouden we misschien ineens geneigd zijn te denken aan de z.g. sociale wetenschappen. En toch was de functie van die kerken en tempels in het oude Egypte, in Griekenland, enz. in wezen een sociale. De toepassing van de godenleer was niet alleen een geloofskwestie, het was een sociale kwestie.

Als wij dit dan overbrengen naar het Christendom, dan zien wij ook dat het Christendom weer niet in de eerste plaats geloof is; die periode gaat snel voorbij. Het wordt een sociaal stelsel; en de functie van de kerk en haar waardigheidsbekleders is primair een sociale, ook al wordt dit ontkend. Wat is logischer dan aan te nemen, dat de sociale wetenschappen van vandaag verwant zijn aan al die occulte gaven, die wij in het verleden hebben gekend als de directe uiting en het ingrijpen van de goden. Maar dan zouden wij dus de verpersoonlijking van waarden, die in de oudheid het goden-pantheon deed ontstaan, ook moeten kunnen toepassen op de moderne sociale wetenschappen. Doen wij dit, dan hebben we weer de achtergrond. Dan kunnen wij in de sociale wetenschap plotseling niet alleen dingen aflezen, verklaren of veronderstellen, maar we kunnen dingen beleven. We kunnen ze zien, we kunnen ze waarmaken.

Elke occulte mogelijkheid is gebonden aan de ontwikkeling van de periode, waarin ze tot uiting komt. De kernwaarde van elke occulte werking, mogelijkheid of gave is echter door alle eeuwen heen gelijk. Het openbaren van uw eigen begaafdheden op dit terrein, het werken met krachten, die voor anderen nog duister en geheimzinnig zijn, is dus eigenlijk voor een groot gedeelte afhankelijk van uw vermogen om de eeuwige waarden in de mensheid in overeenstemming te brengen met de uitdrukkingswijze, die de mensheid vandaar heeft gevonden voor de verschillende facetten van haar bestaan.

De ontwikkeling, die men in deze dagen ziet, doet wel eens ontstellend aan. Het gaat allemaal schijnbaar zo vlug. Ik zeg "schijnbaar", want de meeste mensen vergeten, dat b.v. de sociale stellingen van deze tijd kunnen worden herleid tot de Griekse filosofen, al zijn de systemen later dan ook op een meer moderne wijze uitgewerkt. Wij menen misschien, dat de moderne wetenschap geheel nieuwe gebieden heeft aangeboord. Maar de oude filosofen spraken ook al over het atoom. En de oude Chinezen wisten kennelijk al het een en ander over moleculen en zelfs over moleculaire rotatie, ofschoon wij niet kunnen verklaren hoe zij dit precies hebben gezien. Wat vandaag bestaat, is het verfijnde product van het verleden. En wat wij heden als een vooruitgang zien, is meestal geen vooruitgang van principe maar van toepassing.

Per slot van rekening, de eerste stofzuiger, die werd gemaakt, zou op het ogenblik als een ontzettend onhandig en onbruikbaar apparaat worden beschouwd. Maar het principe van de modernste, sterkste en lichtste stofzuiger is in wezen nog hetzelfde. Men laat zich in de moderne tijd maar al te vaak overrompelen door de vorm en men kijkt niet naar het principe. Willen wij de achtergrond van het occultisme vinden en willen wij onze eigen mogelijkheden uitbuiten, dan zullen wij toch wel allereerst moeten leren om te kijken naar de essentie, het principe, waarmee de dingen werken. Heeft men eenmaal het werkend principe gevonden van een bepaalde kracht of een bepaalde gave, dan zal men in elke ontwikkeling - hoe different die uiterlijk ook moge zijn - datzelfde principe erkennen en zo weten dat het op dezelfde macht en op dezelfde wijze van ingrijpen zal reageren.

De onbeheerstheid van de moderne wereld komt eigenlijk niet zozeer voort uit het feit, dat de ontwikkeling voor de mensen te snel is. Zij komt voort uit het feit, dat de mens te veel de verschillende vormen als afzonderlijke waarden gaat beschouwen en zo de grondprincipes meer en meer verwaarloost voor een specialisme, dat blind maakt voor de algemene mogelijkheden, condities en waarden.

Een mens, die met het occultisme werkt, kan in zijn werkmethode specialist zijn, maar hij zal nooit een occulte kracht kunnen hanteren, tenzij hij van het werkend principe uitgaat en niet alleen maar van een bepaalde vorm of situatie.

Daarmee hebben wij dan zo'n beetje de achtergronden vastgesteld.

De vraag, die nu gaat rijzen is: Is het occultisme dan alleen maar datgene, wat u in de afgelopen cursus heeft besproken en beschreven? Het antwoord is: Neen. Het occultisme is veel meer en misschien ook veel minder dan u denkt.

Het occultisme is elke kracht, die niet bewust redelijk beheersbaar is door iedere mens. Het occulte is het verborgene, het duistere. Occulte gaven en krachten behoeven dus zeker niet altijd te liggen op het terrein van de z.g. paranormale verschijnselen. Zij kunnen evengoed bestaan uit het vermogen tot overreding van anderen. Want ook dit kan vaak een gevolg zijn van een zeer grote sensitiviteit, waarbij men de gedachtenprocessen van zijn tegenstander a.h.w. reeds volgt, voordat deze daaraan uiting geeft en men zo dus in staat is diens argumenten te voorkomen en eigen argumentatie aan te passen aan het begripsvermogen of zelfs enigszins aan de wens van de ander. Dat is het geheim van sommige goede verkopers en ook van enkele goede politici.

Wij moeten dus in de toekomst - want daarom hebben wij dit oven aangehaald - ons denkbeeld van occult, occultisme, occulte praktijk uitbreiden. Wij moeten het gaan zien als een principe van het gehele leven, waarbij de associatie van materieel aanwezige kennis en geestelijke kennis, eventueel uitgedrukt in de filosofische achtergronden, gezamenlijk kunnen leiden tot een overwinnen van de normaal menselijke begrenzings- en belemmeringen, onverschillig waar en op welk terrein.

Er zijn in de oudheid voorbeelden te over dat mensen contact hadden met hun voorouders. De voorouderverering is niet alleen maar het stukje bijgeloof, dat menige historicus er tegenwoordig in zoekt. Er is inderdaad sprake van een voortzetting van een bepaalde persoonlijkheid. Dit gaat zover, dat wij in de bijbel maar ook in bepaalde delen van de Egyptische geschiedenis verscheidene personen (eigenlijk een hele dynastie) met een en dezelfde naam horen noemen en zien behandelen als een en dezelfde persoonlijkheid. Dit gaat zover, dat bij de Indianen, maar zelfs ook in delen van Oceanië rond de eeuwwisseling (1900)

er nog mensen waren, die het werkelijke bestuur van hun stam overlieten aan een raad, waarin doden zitting hadden. Die mensen hadden daarmee (wat zij dachten, zegt men nu) een reëel contact. Het eigenaardige is echter, dat zij daarbij kennelijk ook over gegevens beschikten, die van het standpunt van een blanke werkelijk verbluffend zijn. Ik wil u een paar voorbeelden geven.

Het is voorgekomen dat een gewone fellah (boer) in Egypte, die pas was aangeworven voor de uitgravingen, in 1928 in gesprek kwam met een geoloog. Die man zei heel rustig. "Er is hier een graf. U graaft hier goed." De geoloog zei; "Hoe weet je dat?" De man zei; "Ik ben de zoon van die, en die was weer de zoon van die". Hij ging zo ongeveer 30 á 40 generaties opsommen en vertelde wat er toen was gebeurd. Het curieuze daarbij is, dat voor zover het kon worden gecontroleerd het juist was.

Een ander tamelijk bekend voorbeeld is wel de kwestie van de aanvallen van Dinga in Zuid-Afrika, die door een islamitische neger of een moor in Algiers aan een Frans officier werd verteld. Heel eigenaardig dus. De Fransen hadden daar nog niet zozeer vaste voet, dat weet u. Ze kregen toch wel contact met het volk. De Fransman sprak met de man over vrede en de ander zei: "Maar dat is niet waar, want er is een grote oorlog aan de gang." Hij beschreef de oorlog en de omgeving en gaf de naam van Dinga.

Hoe kan dat? Dat is toch alleen maar mogelijk, indien de geest werkelijk ergens contact heeft, indien hij a.h.w. zitting heeft in de raad der mensen.

Naarmate de mensen echter banger voor de dood zijn geworden, hebben zij de doden ook meer van zich weggedreven. Ze durven die contacten niet meer te erkennen. Ze kunnen de consequenties van hun materieel leven voor hun voortbestaan moeilijk aanvaarden en omhangen dat met allerlei schijnvertoon, met allerhande rationalisaties. Maar denkt u niet dat in feite die z.g. doden heden net zoveel zitting hebben in de raad der mensen als vroeger? Alleen. vroeger luisterden de mensen; tegenwoordig doen ze het niet.

U zult begrijpen, dat wij op die manier eigenlijk de hele ontwikkeling van de mens op de verschillen facetten zullen moeten nagaan. We zullen moeten proberen erachter te komen wat nu eigenlijk in het ontstaan van het AI, in het ontstaan van het leven voor de geest de belangrijke, de bindende factor is geweest en hoe deze in het heden een rol speelt.

Het is dus niet voor niets, dat ook in het komende verenigingsjaar twee cursussen worden gegeven, die elkaar wel degelijk aanvullen. Zoals het dit jaar de bedoeling is geweest, dat men van de andere cursus kennis nam, zo zal dat ook voor het komende jaar het geval zijn. En dat wij daarbij een splitsing hebben gemaakt, waarbij het eerste gedeelte (cursus II) eigenlijk meer ingaat op de achtergronden van de mensheid en het ontstaan van het leven, terwijl de andere cursus die occulte waarden eruit puurt en in mogelijkheden voor de hedendaagse mens omzet, zo is dat toch één geheel. We zouden zelfs mogen stellen, dat de nieuwe Cursus I (de voortzetting van deze cursus) nimmer een voldoende peil zal kunnen bereiken, indien wij in Cursus II niet in staat zullen zijn voldoende duidelijk te maken, hoe de mensheid ontstond, hoe het leven ontstond en hoe het heelal was opgebouwd. Want de achtergronden van het z.g. occultisme zijn de achtergronden van het leven zelf. En alleen de toepassing is een kwestie van het overdragen van het oude, het bijna vergetene (wat de geest echter nog kent) naar het heden en het vinden van een uitweg om stoffelijk in je denken, in je beredenering en daardoor ook in je aanvaarding en uiting tegenover de wereld die oude waarden tot leven te wekken.

Ik hoop dan ook, dat u aan het einde van deze cursus voor uzelf zult zeggen: Ja, dit is een begin geweest.

We hebben hier veel mogelijkheden gevonden tot proeven, waarbij we de occulte wetenschap in praktijk hebben gebracht. Het is geen zwarte magie geweest. Het heeft niets te maken gehad met allerhande duistere zaken. Het is gewoon de ontwikkeling geweest van praktische mogelijkheden. En als u daaraan niet voldoende heeft, dan hoop ik dat een volgend jaar u duidelijk zal maken waar de remmingen liggen, die het u onmogelijk maken het occultisme in de praktijk om te zetten. Want in deze dagen moeten wij allen toch groeien naar een meer bewust gebruik van geestelijke krachten en geestelijke waarden, al is het maar om te

compenseren voor de toenemende onbeheersbaarheid van vele stoffelijke factoren in het leven.

Vrienden, hiermee besluiten wij Cursus II voor het lopende verenigingsjaar.

DE WEG TOT VERWERKELIJKING

Bij alle leerstellingen, bij alle godsdiensten en bij alle leringen omtrent occultisme en esoterie worden wij geconfronteerd met een aantal verhalen, gelijkenissen en natuurlijk stellingen. Daaraan ontkomen we niet. Het is alleen jammer dat do praktijk, die ons wordt aanbevolen, meestal slechts voor een zeer korte periode praktisch bruikbaar is. Willen wij echter een esoterisch systeem, een geloofswaarde of een lering praktisch gaan beleven, dan kunnen wij dit alleen doen aan de hand van de waarden, die onze eigen tijd, ons eigen wezen en onze levensomstandigheden schoppen. En daarmee komen wij tot de vraag, die als besluit van deze cursus misschien nog interessant kan zijn: Wat zijn voor mij de juiste wegen om wat ik heb geleerd en wat ik als waar besef voor mijzelf te verwerkelijken?

Dan beginnen wij met de

1e regel, al is het misschien een veel herhaalde wijsheid.

Indien men een leer of een systeem wil verwezenlijken, zal men allereerst moeten weten wat men daarvan waarlijk denkt. Hoe men zelf daarop waarlijk reageert. Beschouw - maar nu eerlijk en uitgaande van uzelf het systeem, de leer of de eisen die daarin worden gesteld en de voorschriften, die worden gegeven. Datgene, wat u niet kunt onderschrijven, zet u apart. Wat u overhoudt is datgene, waarvan u voelt dat het voor u juist en bruikbaar zou kunnen zijn.

Hebben wij op deze manier een selectie gemaakt, dan komt de

2e regel Datgene, wat wij eenmaal hebben aanvaard, moeten wij vertaling in de termen van ons eigen leven en onze eigen tijd. Als er dus b.v. staat dat ge op een bepaalde manier moet bidden, dan mout ge u niet afvragen. Hoe kan ik die ochtendgymnastiek in deze tijd doen? Maar dan moet u zich afvragen. Wat is het essentiële hierin? Ligt dat in de bewegingen of ligt het in het opgaan in het gebed, het deel eraan hebben met lichaam en ziel? Is dit laatste het geval, dan vraagt u zich af; Hoe kan ik in mijn wereld en met mijn mogelijkheden dat het gemakkelijkst verwerkelijken? Het is altijd de gemakkelijkste an eenvoudigste weg om de essentie voor jezelf uit te drukken en waar te maken. Maar laat geen enkel deel ervan weg. Verwaarloos dus niets van hetgeen je hebt aanvaard, wanneer het erom gaat het in praktijk te brengen,

3e regel: Maak het onderscheid tussen gestelde feiten en gestelde beloften. Als ik u zeg dat u allen helderzienden bent, omdat er in u allen een geest woont, dan is dat een feit. Als ik stel, dat u met een bepaalde methode, mits u ijverig traint, misschien helderziend kunt worden, dan is dat een belofte.

Ga nimmer uit van datgene, wat een belofte is. Ga uit van wat als zeker, wat als feit is gesteld. Maak u die feiten zo eigen, dat u zich niet meer kunt vergissen. Als dus "helderziendheid" wordt gezegd, dan zegt u onmiddellijk: Ja, want in de mens woont een geest. Die geest neemt het voor ons lichamelijk onzienlijke waar, als zodanig is elke mens principieel helderzien. Zo komen we verder.

Dan hebben we te maken met de eisen. Deze worden soms op een wat vreemde manier gesteld. Laten we de aanhef nemen van b.v. een geloofsbelijdenis, eigenlijk van de gebeden: "Ik ben de Heer, uw God." Dat is mooi. Nu moeten we weten, wie is voor mij dat Ik? Niet wat ze erover hebben geschreven of wat ze erover hebben gezegd, daarvan mag ik kennis nemen, maar voor mijzelf moet ik uitmaken: wie is dan dat Ik? Kan ik dat Ik omschrijven, dan kan ik verdergaan en zeggen; Gij moogt geen vreemde goden voor mijn aangezicht stellen. Maar eerst dan, anders blijft het heel willekeurig. Iemand kan dan wel een beeldje van zijn

overgrootmoeder nemen en zeggen. Dat is God en je mag er geen andere beelden meer voor stellen. U moet het zelf uitmaken. Zelf bent u het begin, het punt van uitgang.

En dan de kwestie van de praktijk. Dat is helemaal zo moeilijk. De praktijk is altijd die van een menselijke maatschappij. Het is bijna onmogelijk je van de maatschappij los te maken en daarom gaan wij uit van het standpunt:

Alle verwezenlijking is slechts mogelijk binnen het maatschappelijk kader van de gemeenschap, waarvan men deel uitmaakt. Maar nu laten wij onmiddellijk daarop volgen; Zo wij al aan de binding of gemeenschap der mensen gebonden zijn, zijn wij dit niet aan de begrippen, waarderingen en wetten van die mensengemeenschap, voor zo ver zij niet onmiddellijk praktisch voor de handeling of voor de samenhang bepalend zijn.

Alweer een kwestie van onderscheid maken. Wat wordt er gezegd? Wat denk ik ervan? Daarin beslis ik zelf. Wat is de situatie? Daaraan kan ik niets veranderen, dus daaraan moet ik mij aanpassen.

Dan is er ook nog dat bekende punt: waar moet ik beginnen?

Elke mens is geneigd om naar het hoogste te grijpen. Het is net als met het mastklimmen. Er zijn mensen, die zo graag de ham willen hebben, dat ze de worst voorbijklimmen en haar dan op de terugweg niet meer kunnen grijpen, terwijl ze hun doel niet bereiken. Het is beter vijfmalen te streven en telkenmale iets te bereiken dan eenmaal het hoogste na te streven en niets te bereiken. Veelvuldig pogen met een beperkt doel dat voor het "ik" aanvaardbaar is en aan voornoemde voorwaarden natuurlijk ook voldoet, is de verstandigste manier van werken. Als je niet in jezelf en in je streven gelooft, mag je ook niet verwachten dat iets of iemand anders daarin gelooft.

Als je werkt - hetzij met geloof, hetzij met magie, occulte waarden of met een leerstelling - ga uit van wat je in jezelf voelt en gelooft. Deze zekerheid kun je overdragen. Op grond van deze innerlijke zekerheid kan men harmonieën bereiken, kan het eigen wezen tijdelijk of soms zelfs blijvend veranderingen ondergaan en kan men in contact komen met al wat er bestaat onder het licht van de Schepper. Alles, wat niet geheel eigen is, waarin men niet zeker is, brengt onvolledige contacten en daarmee vaak verwarrende en teleurstellende resultaten.

Nu zullen de mensen in deze tijd zich wel eens afvragen; Wat moet ik dan met al die wisselende invloeden?

Op deze wereld is het op het ogenblik zo'n beetje een komen en gaan van allerhande kosmische golven met hun nevenverschijnselen. Dat is natuurlijk heel aardig. Maar moeten wij ons daarvan iets aantrekken? En zo ja, hoe? Dan moeten we weer van onszelf uitgaan.

Dat, wat in mij een vaste waarde is, zal misschien in zijn verschijningsvorm kunnen worden bepaald door een kosmische golf, maar nooit in zijn geaardheid. Wat in mij vast is, is ook een vaste harmonie, een vaste waarde, met de wereld buiten mij. Ik houd dus geen rekening met de vaste waarden of beïnvloedingen, die elders bestaan. Ik houd alleen rekening met de zekerheden in mijzelf. Slechts indien ik bepaalde resultaten wil bereiken, zal ik trachten - voor zover ik dit weet en het mij mogelijk is - mijn grootste pogingen te doen samenvallen met de kosmische tendensen, die voor een verwerkelijking gunstig zijn.

Het is allemaal een beetje theoretisch en misschien ook wel - ik kan mij dat zo voorstellen - wat aan de droge kant. Maar deze materie, is eigenlijk net zo droog als een wetboek. Er is slechts één verschil. Bij het zoeken naar verwezenlijking bestaat er geen alomvattend; gij zult of gij zult niet. De mens is zijn eigen rechter. Hij is dit tegenover zichzelf, nimmer tegenover anderen. Ieder spreekt voortdurend een oordeel over zichzelf uit. Het is binnen het kader van dit oordeel dat men over zichzelf spreekt, dat men de positieve mogelijkheid moet zoeken. Er is geen enkele andere maatstaf te geven. Er is ook geen vaste reeks voorschriften op te sommen. Wij kunnen in algemeenheden weergeven - ik heb dat zo even gedaan - maar wij kunnen nooit zeggen hoe dat voor ú speciaal moet zijn.

De kern van alles is eigenlijk dit: Een mens, die gelooft en dat geloof ook kan omschrijven en dat hij in zich als een absolute zekerheid hanteert, scheidt hierdoor een gerichtheid, een

afgestemd-zijn van zijn wezen. Hij bepaalt zo reeds waar en in hoeverre hij een *résonance* kent met andere werelden en ander leven en ook welke krachten uit hem, door hem of voor hem werkzaam kunnen zijn. Dat is dus wel persoonlijk, maar het is aan de andere kant toch ook wel weer een hanteerbare sleutel.

We kunnen constateren dat een mens, die een bepaald doel voor ogen heeft en dit doel in zijn geloof volledig opneemt, zonder dat vorder te beredeneren, uit zichzelf en automatisch de instelling bereikt, waardoor de verwezenlijking mogelijk wordt. We zien daartegenover dat elke mens, die tracht het werken met of hot bereiken langs innerlijke krachten of geestelijke krachten stoffelijk te rationaliseren, te omschrijven of uit te drukken, alleen hierdoor reeds zijn mogelijkheden beperkt. Immers hier is geen absolute afstemming op een bepaalde kosmische kracht, geen absolute *résonance* met oen stukje oneindigheid. Er is hier slechts sprake van een nauwkeurig omschreven menselijk facet, waarin dan misschien ook kosmische of goddelijke krachten aanwezig kunnen zijn, die dan alleen volgens de menselijke norm, wet en voorstelling tot uiting kunnen komen.

Ten laatste wil ik u nog wijzen op iets, wat menigeen over het hoofd ziet. Wij kunnen met een maximale gerichtheid en inspanning komen tot een verwekelijking, die zeer plotseling is maar dan ook meteen voorbijgaat. Er zijn nl. twee methoden van werken.

De eerste methode, hoewel meer spectaculair, is over het algemeen minder aan te raden. Zij vergt een voortdurende inspanning, waarbij het "ik" een enorme lading in zichzelf of ergens in de omgeving veroorzaakt. Een ontlading daarvan is te vergelijken met het inslaan van de bliksem. De resultaten zijn zeer groot, maar niet van lange duur. Op die manier kunnen er wel processen worden gestart, maar niet geleid en niet beheerst. Probeer nooit iets zo een, twee, drie te doen. Wanneer u al resultaat hebt, zal het;

- a) zelden blijvend zijn;
- b) het zal bijna altijd een grotere schok, een groter krachtverbruik voor u betekenen dan voor uw welzijn wenselijk is.

De tweede methode is de geleidelijk methode. Zij bestaat niet uit het opzamelen van krachten, die onmiddellijk en scherp worden ontladen, maar uit een voortdurende concentratie. Als u aan één punt kunt blijven denken tussen alle bezigheden door, het nooit geheel uit het bewustzijn wegbannende, dan kan daarop de kracht van eigen beleven en inzicht worden gericht. Door dit voortdurende richten ontstaat er een gestage druk in de goede richting. Als wij dat op genezing toepassen, kunnen wij zeggen: Met zo'n blikseminslag kan men misschien een beenbreuk genezen in een paar seconden, maar er zal nooit sprake zijn van een absolute hechting van het bot; en op en rond de breuk is het bot extra kwetsbaar. Bij een voortdurend geven van de kracht zal de normale genezingstermijn misschien tot een derde worden teruggebracht, maar nu zal de genezing zo sterk en hecht zijn, dat het genezend bot sterker is in de omgeving van de oorspronkelijke breuk dan het ooit te voren was. Misschien dat dit beeld u duidelijk maakt wat ik wil zeggen.

Ook in ons innerlijk moeten wij proberen gelijkmatig en voortdurend te werken. Als wij bepaalde denkbeelden steeds in de geest hebben, dan zullen wij daarmee veel bereiken. Als wij bij vlagen en met groot enthousiasme iets doen, maar nalaten om dit voortdurend te bevestigen, dan hebben wij misschien wel een ogenblik van contact, van beleving, van resultaat, maar geen blijvende verwezenlijking van hetgeen wij nastreven. Dat zijn zo van die punten, waaraan je dus altijd weer moet denken.

In deze dagen is alles een beetje chaotisch. En het is voor menigeen moeilijk uit te maken waar hij nu wel en waar hij niet in moet geloven. Geloof dan niet in de materiele dingen. Er is op het ogenblik in de materie maar heel weinig dat beantwoordt aan de voorstelling, die het van zichzelf geeft. Geloof aan een innerlijke waarde. Want al is de voorstelling foutief, de instelling van het ego en daarmee de *resonance* (het kosmisch contact) is blijvend goed, het is juist. Maak daarvan gebruik.

Laat u nooit terneer slaan door al die gekke dingen, die er gebeuren. Iemand, die geestelijk en occult verder wil komen, moet een blijmoedig mens zijn. U moogt u voor de rest zo nu en dan

gedragen als een driftige druilloor of zo iets, geen bezwaar. Maar u moet steeds terugkeren in de richting van een optimistische levenshouding. En die moet u niet richten op het gebeuren, want dan valt het altijd tegen. U moet uw optimisme in de eerste plaats richten op de zin der dingen.

Niets is zonder nut. Er is niets, waaruit niet goed geboren kan worden. Als u dat kunt volhouden, dan hebt u altijd een positieve benadering van de hoge kracht en van het Goddelijke. U staat positief tegenover het leven. Elke uitwisseling van kracht, elke poging tot instelling zal dus ook positief zijn. En dat betekent, dat de resultaten zelden een vernietiging inhouden, maar over het algemeen een handhaving, een verbetering of een herschepping. En dat lijkt mij wel veel prettiger.

Over dit onderwerp heb ik veel meer te zeggen. Ik zou natuurlijk kunnen ingaan op de gebruiksaanwijzing van Hoe bid ik, b.v. Bidden is heel eenvoudig. Voel God nabij en zeg tegen jezelf, dat je weet dat die God je geeft. Dan kom je veel verder dan wanneer je spreekt tot een verre God, Die je niet in je nabijheid voelt en Hem alles opsomt wat je nodig hebt.

U had kunnen zeggen: meditatie.

Meditatie is eenvoudig genoeg. Laat uw gedachten dwalen rond het onderwerp van uw meditatie. U onthult daarbij uzelf aan uzelf en gelijktijdig dringt u door in de essentie van het punt, waarover u mediteert. U ziet dan hoe het voor 'u bestaat en belangrijk is en kunt daardoor de afstemming, het ingesteld-zijn bereiken dat u contact geeft met wat men hogere waarden pleegt te noemen.

Nu kun je het ook nog hebben over magie.

Magie is de wetenschap, die niet als wetenschap wordt erkend. Wie magie bedrijft, brengt zijn innerlijk geloof tot uiting. Hij heeft daarbij in het oog te houden dat:

- a) het initiatief voortdurend van hemzelf uitgaat; hij kan nimmer het initiatief aan anderen of iets anders overdragen.
- b) alle door hem uitgebeelde wetten en krachten symbolon zijn, die hij in zich moet kunnen gevoelen. Dat, wat hij in zichzelf gevoelt, maakt hij magisch tot werkelijkheid.
- c) de magie zich een doel zal moeten stellen, dat - tenzij hij duistere machten en krachten wil aanroepen - niet direct in de eerste - plaats hemzelf bevoordeelt, in de tweede plaats geen directe aantasting van de mogelijkheden of vrijheden van anderen inhoudt en in de derde plaats in zijn vervulling ruimte laat voor vergroting van het geluk der mensen.

U ziet, het zijn alle maar korte beschrijvingen. Het zijn grondregels, meer niet. Verwerkelijking van hetgeen je zoekt, van wat je in jezelf erkent, kan alleen van uit het "ik" worden bereikt. En al die regels zijn voor ieder van u toch weer een klein beetje anders van toepassing. U verstaat ze anders, u begrijpt ze anders. Om concreet resultaat te behalen, waar dan ook en hoe dan ook, zult u moeten begrijpen dat u zelf de basis bent van elk geestelijk werk. En als u dat doet, dan is de rest betrekkelijk eenvoudig.

Misschien is het wel aardig hier nog op te merken, dat de poging om jezelf te kennen (een schijnbaar moeilijke taak) gebaseerd is op het experiment.

Het experiment nl. geeft je de mogelijkheid te zien wat je schijnt te geloven en wat je werkelijk gelooft; wat je denkt te kunnen en wat je werkelijk kunt. Het experiment helpt je om voorlopig die punten te elimineren, waarmee je weinig of niets zou bereiken, zo overhoudende de enkele punten, waarin je de volledige kracht van het hogere zowel als de kracht van je eigen wezen kunt beleven, bundelen en eventueel uitstralen.

FILOSOFIE

Uit het bekende wordt het onbekende zichtbaar; en uit de erkenning onthullen zich de raadselen. In de beschouwing van het raadsel en het gekende wordt de oplossing gesuggereerd.

We mogen niets over het hoofd zien. We moeten eerlijk zijn en open blijven staan. Maar dan is er voor ons geen enkel onbenaderbaar punt in de kosmos; er is geen enkel raadsel, waarvoor wij de oplossing ten slotte niet kunnen vinden. We moeten echter wel oppassen, dat we niet ónze oplossing zoeken, want de meesten van ons zoeken, zelfs in het hoogste geestelijke streven, slechts een zelfbevestiging. Maar iemand, die zich nog voor zichzelf moet waarmaken, mag niet verwachten, dat hij wat hij zelf nog niet kent bewust kan waarmaken in de wereld rond hem.

Leven is een wonderlijke taak. Leven omvat de vele werelden van de ziel en van de geest. Het omvat het stoffelijke bestaan dat opflakkert en uitdooft om na korte tijd opnieuw te ontstaan, misschien.

Leven is het voortdurend verzamelen van feiten, maar ook het selecteren van inzichten. Wie selecteert komt tot erkenningen, die voor het "ik" voortdurend gelijkblijven. Hij schept zichzelf een waarde, die in ziele-wereld, geestenwereld en mensenwereld gelijkelijk aanvaardbaar en erkend blijft. Zo'n mens maakt elk woord tot een incantatie, omdat zijn erkenning van de goddelijke kracht in elk woord meeklinkt. Zo'n ziel openbaart haar volheid, zelfs in de materie, omdat zij haar goddelijke werkelijkheid erkent en deze openbaart waar zij zich slechts bewust kan zijn.

Het is natuurlijk maar een filosofie. Maar de filosofie is het bouwwerk, dat de gedachten opbouwen op de basis van gekende verschijnselen en feiten. Er zijn vele dingen die wij weten, die wij kennen en die wij proberen te verdonkeremanen. Er zijn zoveel dingen, waarvoor wij bang zijn of die wij zo onaangenaam of onsmakelijk vinden, dat wij er liever aan voorbij zien. We zijn te veel verliefd op onze waanvoorstellingen om de werkelijkheid te willen zien. Daardoor is de wereld vol raadselen.

Terugkeren tot de feiten en de werkelijkheid is moeilijk. Maar er kan een ogenblik komen, waarop je de illusie koestert als een droom, als een spel, zonder haar te zien als een deel van de werkelijkheid. Er komt een ogenblik, dat je je leven niet behoeft aan te kleden met fatsoenen van burgerlijkheid, van romantiek of van absolute vrijheid en anarchistische tendensen. Er komt een ogenblik; waarop te weten dat je jezelf bent op zichzelf genoeg is.

We moeten terugkeren uit de angst voor onszelf, voor de waarheid omtrent onszelf en onze wereld. We moeten terugkeren van onze roep naar al wat buiten ons bestaat. Wij zeggen niet; Ik heb de wereld lief. Maar wij zeggen; Wereld, heb mij lief. Wij zeggen niet: Ik wil rechtvaardig zijn, maar roepen: Geef mij rechtvaardigheid. En toch, wij kunnen dat, wat in ons rechtvaardigheid of genegenheid of eerlijkheid is slechts uit onszelf geven. En wat wij uit de wereld ontvangen, kan voor ons nooit iets anders zijn dan de wat vertekende reflex van hetgeen wij uitzenden.

Zolang wij staan in een wereld van voorstellingen, van vormen, zijn wij geïsoleerd van onze werkelijkheid. En daarom zijn wij onze eigen toevlucht, omdat wat buiten ons is ergens altijd een tikje onecht is. Begrijp dit. Werk hiermee, bewust. Dan zult ge zien dat in u de mogelijkheid bestaat om alle werelden van schijn, van begoocheling, van verblinding eenvoudig achter u te laten. Dan komt er in uw wezen één niveau vrij dat eerlijk ziet hoe de dingen zijn; dat eerlijk erkent hoe het zelf is. Pas dan begint ge waarlijk te leven. Want zoals de legende zegt:

Ware er in het paradijs de Boom des Levens en de Boom van kennis van goed en kwaad, toen men at van de verboden vrucht (de kennis van goed en kwaad) werd de Boom des Levens ontoegankelijk.

Dit heeft een diepe zin. Waar de mens zijn oordeel stelt zonder zelfkennis, zonder erkenning van God, daar is het leven voor hem afgesloten, want hij is op zichzelf aangewezen. Daar wordt zijn hele wereld een illusie. Daar wordt de vreugde van de arbeid tot het "zijn brood verdienen in het zweet zijns aanschijns". Je wordt uit een paradijs verdreven, omdat je een waan hebt. Je wordt verdreven uit de toestand van het paradijselijk zijn, niet uit een stukje land.

Wie zoekt bewust occult te werken, wie streeft naar innerlijk bewust aanvaarden van het Goddelijke, wie deel wil zijn, harmonisch, van de lichtende krachten in wereld en Al, hij zal zijn paradijs moeten herwinnen door nimmer te oordelen over het goed en het kwaad buiten hem, maar door slechts zichzelf te erkennen voor wat hij is. Dan is de Boom des levens toegankelijk. Dan valt het persoonlijk oordeel dat aan de schepping wordt opgelegd en soms zelfs aan de Schepper, de persoonlijke kennis van goed en kwaad, weg en komt daarvoor in de plaats de aanvaarding van de goddelijke maatstaf.

Het is maar een filosofie. Maar ik geloof toch, dat wij aan het einde van deze laatste bijeenkomst wel mogen zeggen: Niet aan ons is het om te oordelen. Want ons oordeel is gebaseerd op onze illusies en onze angsten. Maar aan ons is het om in waarheid te leven en te erkennen dat de levende kracht in ons sterker moege zijn en het bewustzijn zover moege stijgen, dat wij leren, als eens de eerste mens, aan alles zijn naam te geven. En zo de inhoud omschrijvend in die kosmische taal, waarin de zielen spreken, die deel zijn van het eeuwig Koninkrijk.